

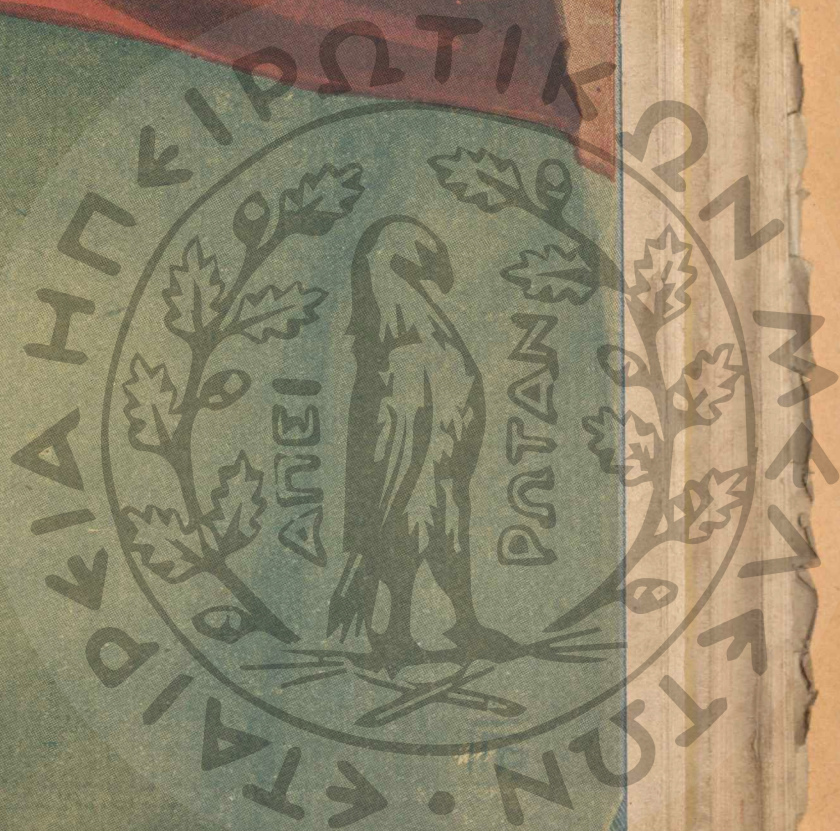
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ: 11^ο
Αρ. 561.

1934

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

Zade mi keta

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΕΝΟΙ

Χωρίς νά μείνετε

ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

**ΡΑΦΘΗΤΕ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ**

Από τὰ καλλίτερα
Αγγλικά καὶ Ἑλληνικά
ὁσάσματα, μετε-
λείαν ἐφαρμογὴν

ΕΙΣ ΤΗΝ
**ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ
ΣΤΑΡΡ Α. Ε.**

Ἀθήναι: Στοὰ Ἀρσάκειου 12
Πειραιεύς: Φίλωνος 46 - 48.
Θεσσαλονίκη: Βενιζέλου 22
Πάτρα: Μαυζώνας 109
Βόλος: Ἑρμοῦ 111.

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΗΡΜΑΝΑΝΤ χωρίς μηχανήματα, ηλεκτρισμός και κινδύνους.

Εἰς τὸ ἔξῃς, Κυρία μου, δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε τὸν κομμωτὴν σας νὰ σᾶς υποβάλλῃ εἰς τὸν ἀφόρητον κόπον καὶ εἰς τοὺς συγχρότους κινδύνους, ποὺ δίνει μὴ περμανάντ ἐκτελούμενη μετὰ γνωστὰ ἔως τῶρα μηχανήματα.

Διὰ τῆς τελευταίας ἐφευρέσεως τοῦ ὑγροῦ PERBASILE δύνασθε νὰ ἔχετε μίαν περμανάντ διαρκείας 6 - 8 μηνῶν, μετελείως φυσικὴς εἰτε φλοῦ ὀνυκισαίων.

Τὸ ὑγρὸν PERBASILE ἔχει τὴν ιδιότητά νὰ δυνωλίσκῃ τὰ μαλλιά, χωρὶς ν' ἀφαιρῇ τὴν στιλπνότητά αὐ-

τῶν, ὅπως συμβαίνει μέχρι σήμερον διὰ τῶν μηχανημάτων. Τὸ ὑγρὸν PERBASILE, ἐκτὸς τῶν ἄλλων θαυμασίων ἀποτελεσμάτων, οὐκ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴν καὶ ἐπικίνδυνον ὑπερθερμανσίν καὶ τὰ συχνὰ ἐγκαύματα, τὰ ὁποῖα προξενοῦν τὰ δεκτικὰ ἡλεκτρισμοῦ μηχανήματα.

Τὸ ὑγρὸν PERBASILE παρέχει τὰ αὐτὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα καὶ εἰς λεπτὰ μαλλιά, βαμμένα, δευτερευόντως καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ ἐντελῶς κατεστραμμένα μαλλιά.

Κάθε λοιπὸν Κυρία ἢ Δεσποινίς, πρὸς πλήρη ἐξασφάλισιν μιᾶς ἐπιτυχοῦς περμανάντ διὰ τὰ μαλλιά της, πρέπει νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν κομμωτὴν της περμανάντ μόνον μετὰ τὸ ὑγρὸν PERBASILE.

Προνομιούχος Α. ΓΕΩΡΓΙΖΑΣ, Λεωφ. Βενιζέλου 108—Πειραιᾶ
Τηλέφ. 41 - 878

«ΛΛΜ»

Βάψετε τὰ φορέματά σας μόνον μετὰ τὰς γνησίας Γερμανικὰς βαφὰς ARTI. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἑμπορικά.

Ὅλα ἔρχονται καὶ παρέρχονται πλὴν τῶν Γερμανικῶν βαφῶν ARTI, διότι οὗτοι βάψουν δὲν ξεβάφει ποτέ.

Ἡ γυναῖκα ὀφείλει νὰ εἶνε ὡραία
Ἡ καλλονὴ εἶνε ὄπλον ἀμυντικὸν τῆς γυναικός.
Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν Κ^{ον}
«ΛΕΝΑ»
7 ὁδὸς Κόδρου 7

Academie
Beaute
«Lena»
de l'Institut du
Professeur d'Esthetique
Hillier

Καλλονὴ προσώπου καὶ σώματος. Εἰδικὴ μέθοδος διαπλάσεως τοῦ στήθους καὶ σώματος. Ἐξαφάνισις ρυτίδων καὶ ὁλάντων φθαλμῶν.

Ἡ Κ^α ΛΕΝΑ προσφέρει εὐγενῶς τὰς συμβουλὰς τῆς πόσεως τῆς ὡραιότητος. Δέχεται καθ' ἑκάστην.

- 1) Ἐνὰ πούδρα-ρισμὰ τὴν ἡμέραν ἀρκεῖ.
- 2) Ἐξαλείφει τελείως τὴν γυαλάδα.
- 3) Δίδει ἀπόχρωσιν θαμπὴ καὶ θελουδένια καὶ φυσικὴ ὡμορφία. Δὲν σχηματίζει πλάκας.
- 4) Κρατᾷ στὸν ἀνεμο, θροχὴ καὶ στὴν ἐφίδρωσιν.
- 5) Συσφιγγεὶ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Δὲν ξηραίνει τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἡ νέα αὕτη καὶ θαυμασιὰ ἰδέα ἐφαρμόζεται εἰς τὴν πούδρα Τοκαλόν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναμειγνύεται ἐμπιστομονικῶς ἡ Mousse de Crème, μετὰ πούδρα λεπτὰ καὶ ἐξαερωμένην. Μετὰ ὑπέροχον ἀπαλάδα φρεσκαίνει καὶ ζωογονεῖ τοὺς κουρασμένους ἰστούς, τὸνώνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ

ριέχνει
MOUSSE
CRÈME

δίδει καὶ στὸ ἀσχημάτιστον καὶ ἀκατάστατον ὅσον εἶναι ἡ πούδρα Τοκαλόν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναμειγνύεται ἐμπιστομονικῶς ἡ Mousse de Crème, μετὰ πούδρα λεπτὰ καὶ ἐξαερωμένην. Μετὰ ὑπέροχον ἀπαλάδα φρεσκαίνει καὶ ζωογονεῖ τοὺς κουρασμένους ἰστούς, τὸνώνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεπουλάκης
Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε, ἐφόσον ὑπάρχουν αἱ ἰδεώδεις Γερμανικαὶ βαφὰς «ARTI», μετὰ τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ βάψετε μόναι σας τὰ παλαιὰ σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κάνετε καινούρια καὶ μοντέρνα. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἑμπορικά. Ἀντιπροσωπεῖα: Ἀθήναι: Λέκκα 21Α, Θεσσαλονίκη: Ἑρμοῦ 16Α.

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΡΩΜΑΤΑ
Βουλῆς καὶ Λέκα 2

Ὁ Βορονάφ τῶν παλαιῶν μάγων εἶνε αἱ Γερμανικαὶ βαφὰς ARTI.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣ

Ἰατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξάετιαν ἑπισκεπόμενος ἰδιαιτέρως Κλινικῆς τῆς Δερμ. κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Πλάτης 9-11 π.μ. καὶ 4-6 π.μ.

Τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης 1957 αἱ Γερμανικαὶ βαφὰς ARTI.

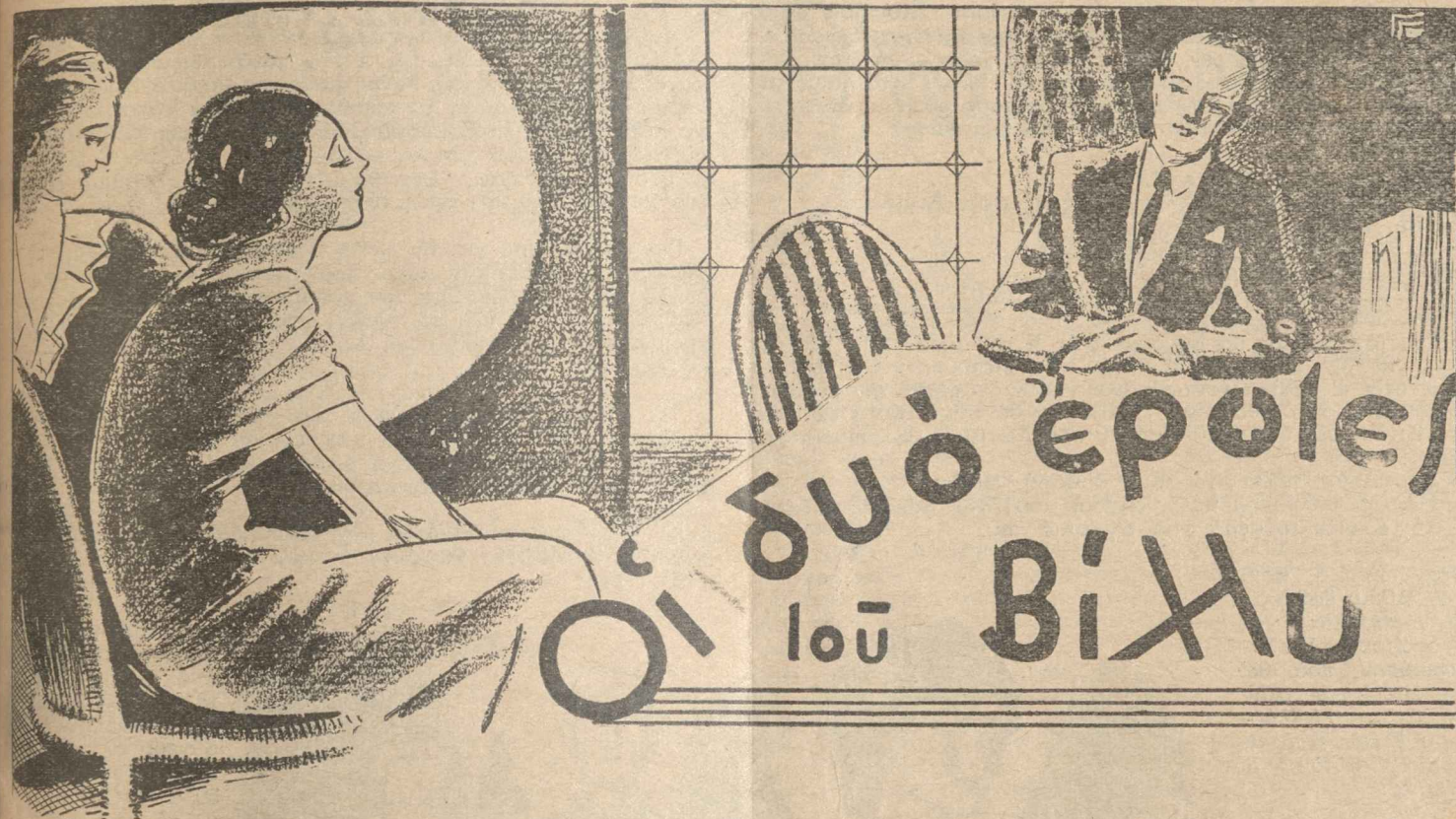
19 Νομβρίου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

2221

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΝΟΑΝΤ ΜΠΕΝΝΕΤ

δυσὸ ἔρωτες
οἱ
τοῦ
Βίλλυ

Πρὶν περάσει μιά ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν πρωτοεῖδε, ἡ Μάρτζορι Κρός εἶχε μάθει κιόλας τὴν ὄνομα τοῦ συμπαθητικοῦ ἑαυτοῦ ποὺ συναντοῦσε κάθε πρωὶ στὸ λεωφορεῖο: τὸν Βίλλυ Γουόρρεν, ἦταν τριάντα χρόνων καὶ κέρδιζε δώδεκα πτερλίνες τὸ μῆνα.

Ἡ Μάρτζορι ἦταν ὁ τύπος τῆς Ἀγγλίδας δακτυλογράφου. Ἀπὸς ὁ νέος ποὺ τῆς χαμογελοῦσε κάθε πρωὶ, φάνετο πὺς ἦταν μοῖρα νὰ γίνῃ ἀνδρὰς της. Ἡ Μάρτζορι λοιπὸν δέχτηκε τὸ πρῶτο δεῖλὸ ραντεβού του, πέρασε μαζί του καὶ μαζί μετὰ τὴν ἀδελφὴ της, τὴν Ἐδὴ, ἕνα Σάββατο-κύριο στὴς ὥμορες ὁδοὺς τοῦ Τάμει κι' ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα τὸν ἀρραβωνιάστηκε. Ὅταν πῆγε νὰ τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὴ μητέρα της ὁ Βίλλυ, ἡ Μάρτζορι περιμένε μετὰ ἀγωνία στὸ σαλόνι. Κι' ὅταν εἶδε τὴν Ἐδὴ νὰ προχωρῇ χαμογελῶντας γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐχάριστη εἰδησὶ καὶ πίσω τὴ μητέρα της στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ Βίλλυ, κατὰλαβε ὅτι ὅλα περὶ εἶχαν τελειώσει κι' ὅτι σὲ λίγο θὰ φοροῦσε στὸ δάχτυλό της τὸν ἀρραβῶνα.

Ἐπειτα, τὸ ἴδιο ὁράδω, ὅταν ὁ Βίλλυ τῆς εἶπε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνῃ γρήγορα ὁ γάμος τους, ἡ Μάρτζορι τοῦ ἀπάντησε κατὰρ καὶ ἑστέρα:

— Ἀκουσε, Βίλλυ, τοῦ εἶπε. Θὰ παντρευτοῦμε, μόνο διὰ νὰ ἔχῃς νὰ παίρνῃς πέντε λίρες τὴν ἑβδομάδα. Ὑποθέτω ὅτι εἰς θὰ σοῦ ἀρέσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ ἐργάζῃσαι ὡς δακτυλογράφος κι' ὅταν γίνῃ γυναῖκα σου...

Ὁ Βίλλυ ὤρῃκε λογικὴ αὐτὴ τὴν ἀντίρρηση καὶ διπλασίασε τὸ ἥλιο τοῦ στὴν Τράπεζα ποὺ δούλευε, κάνοντας ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον τους. Ἦταν εὐθυσ, ἔπαιζε μαζί της, μετὰ τὴν Ἐδὴ, εἶχε ἀστεία, δὲν συλλογιζόταν τίποτα. Εἶχε πάντα μίαν παιδικὴ ὁρμή ποὺ ἀνησυχοῦσε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

— Βίλλυ, τοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Μάρτζορι, γιὰ νὰ δὲν εἶσαι λιγὴν σοδαρός; Πολλὲς φορὲς ἀναρωτιέμαι ἂν ἔκαμα καλὰ ποὺ δέχτηκα νὰ γίνῃ γυναῖκα ἐνὸς τρελλοπαίδου ὡς κι' ἐσένα!... Ὁ Βίλλυ γούρλωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν κατάληξι ὡς νὰ ἔλεγε μίαν δυνατὴ γροθιά στὸ στήθος. Γιὰ νὰ μὴ δακρύσῃ, ἔμεινε ἄσπετος.

— Ὁλὴ ράτι, Μάρτζορι, ἔκανε. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ θὰ παντρευθῶ μίαν ζωντανή... προπαίδεια! — Εἶνε ἀστέιο αὐτό; ῥώτησε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του πειραγμένη.

— Μὰ νὰ! τῆς ἀπάντησε ὁ Βίλλυ. Γέλασε καὶ σὺ λιγάκι, ἔσπευσε νὰ ἔλῃ! Εἶνε τόσο ὡμορφὴ ἡ ζωὴ δίχως ὑπολογισμούς... Ἀ! Γιατὶ νὰ μὴν ἔμοιαζε τῆς Ἐδὴ; Ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀρραβωνιαστικίας του εἶχε πάντα τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ἦταν ἀμέτρητη, δροσερὴ, εὐθυμὴ. Δὲν μίσησε ποτέ της γιὰ λεφτά. Δὲν ἔκανε ποτέ της ὑπολογισμούς.

— Ἐγὼ θὰ παντρευθῶ ἀπὸ ἑσένα! εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Ἐδὴ στὸν Βίλλυ. Δὲν θὰ περιμένω νὰ περὶ μεγαλειότερο μισθὸ ὁ ἀρ-

ραβωνιαστικὸς μου γιὰ νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ὅταν ἀγαπᾷ καὶ νεῖς, δὲν συλλογιζοῦνται τὰ λεφτά καὶ τὴς στενοχωρίες...

Ὁ Βίλλυ ὥστόσο παρηγοριζόταν, γιὰ νὰ δὲν τοῖς ἀντιπαραστήσει τὸν εἶδος ποὺ ἔβλεπε. Ὅταν πῆγε νὰ τὴν ἀρραβωνιάσῃ, τὸν ὑπέροχο χαρακτήρα τῆς Ἐδὴ καὶ τὸ ἀμέτρητον χαμόγελό της.

Ἡ Μάρτζορι ὅμως ἔμεινε ἀδιάφορη.

— Γιὰ νὰ δοῦμε... τοῦ εἶπε σκυθρωπὴ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ τόσο αἰσιόδοξη ὡς κι' ἐσένα.

Ὁ Βίλλυ ἐκεῖνο τὸ ὁράδω ἔνοιωσε ὅτι τὰ λόγια τῆς Μάρτζορι τὸν πλήγωσαν κατὰκαρδίαν. Καὶ συλλογιζόταν μετὰ παράπονον τὸν ὑπέροχο χαρακτήρα τῆς Ἐδὴ καὶ τὸ ἀμέτρητον χαμόγελό της.

— Κάθε φορὰ ποὺ εἶμαι μαζί μετὰ τὴν Μάρτζορι, εἶπε μόνος του, τὰ βλέπω ὅλα μαύρα: γάμος, τὸ θάνατος μου καὶ δὲν ἐλπίζω τίποτα ἀπὸ τὸ μέλλον. Ὅταν ὅμως εἶμαι μετὰ τὴν Ἐδὴ, νομίζω ὅτι ὅλα μοῦ χαμογελοῦν, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε δικός μου!

Κι' αὕτῃ ἡ ἀλήθεια, τὸν βασάνιζε κάθε μέρα καὶ περισσότερο καὶ κρύωνε τὴν καρδιά του γιὰ τὴν Μάρτζορι.

Ἐνὰ ἀπόγευμα τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἔστειλε περὶ τὰς ὅλες τῆς γκρίνιες καὶ τοὺς ὑπολογισμούς τῆς ἀρραβωνιαστικίας του καὶ φώναξε τῆς ἀδελφῆς της:

— Ἐδὴ!

— Βίλλυ!

— Θὰ δεχόσουν νὰ παρατήσῃς τὴν σγηνά; Ἀγγλὶα καὶ νὰ πᾶς νὰ ζῇς ἐκεῖ κάτω, στὴς χώρες τοῦ ἡλίου μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ σὲ λάτρευε!

— Ἀν τὸν ἀγαποῦσα, Βίλλυ, θὰ ετοίμαζα κιόλας τὴν βαλίτσα μου.

— Δὲν θὰ συλλογιζόσουν διόλου τὸ μισθὸ του;

— Ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς, Βίλλυ, συλλογιζοῦνται τὴν εὐτυχία κι' ὄχι τὰ λεφτά...

— Καὶ δὲν μὲς λές... Θὰ σοῦ ἀρέσει ἡ Αἴγυπτος;

— Ὁ, νὰ! Βίλλυ!

Ὁ Βίλλυ ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ντροπὴ τοῦ κι' ἀπέτομα ἔσφιξε τὸ χερί της Ἐδὴ κι' ἔφυγε ὡς νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

Τὸ πρῶτ' ἡμέρῃ τῆς ἄλλης μέρας παρουσιάσθηκε στὸν διευθυντὴ τοῦ καὶ ζήτησε νὰ τὸν μεταθέσῃν στὸ ὑποκατάστημα τοῦ Κάρου, γιὰ νὰ εἶχε ἀρραβωνιαστικὴν ἡ ἀρραβωνιαστικιά του κι' εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἥλιο...

— Στὸ Κάρου εἶχε λιγάκι δύσκολο... τοῦ ἀπάντησε ὁ μιστὴρ Ἐλλις, ὁ διευθυντὴς τοῦ. Ἐχοῦμε ὅμως μίαν θέσιν τὸ ὑποκατάστημα τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁλότε νὰ πάτε ἐκεῖ;

— Μάλιστα, μιστὴρ Ἐλλις, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βίλλυ, ὁλο-

χαρος.

—Ω λ ράϊτ! Έκανε ο μίστερ Έλλις. Θά φύγετε στις 5 του μηνός που μ'ας έρχεται με το «Σιγκαπούρη». Εισιτήριο δευτέρου θέσεως, δωρεάν, για δύο άτομα... Κι' αλήθεια, ξέχασα να σας πω, μίστερ Γουώρρεν, ότι ενεκρίθη η προαγωγή σας...
Ο Βίλλυ δάκρυσε από τη συγκίνηση κι' έπινε στο λαιμό του ένα αναφυλλητό. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο ευτυχισμένος.

—Εδίο!..

—Βίλλυ!..

—Μου είπες πως θά ήθελες να ζήσης στην Αίγυπτο.

—Ναι, Βίλλυ!..

—Τι θά έλεγες για την Άλεξάνδρεα;

—Ότι είναι υπέροχη, Βίλλυ!..

—Κι' αν... σου έλεγα: «Σ' αγαπώ, Έδίο!»

—Θά σου απαντούσα: «Κι' εγώ σ' αγαπώ, Βίλλυ!»

—Ε, τότε λοιπόν θά φύγουμε στις 5 του μηνός που μ'ας έρχεται για την Άλεξάνδρεα με το «Σιγκαπούρη». Θά παντρευτούμε στις 4. 'Επί πλέον σου αναγγέλλω ότι πήρα την προαγωγή μου!.. Μα τό νου σου, Έδίο! Δεν θά πής τίποτα σε κανέναν. Κινδυνεύει η εύτυχία μας, μικρούλα μου, αγαπημένη μου Έδίο!..

—Ξέρω πότε πρέπει να είμαι σοβαρή, Βίλλυ.

—Μά όχι πολύ, όχι πολύ, αγάπη μου! της φώναξε ο Βίλλυ και την έσφιξε τρυφερά στην αγκαλιά του.

Όταν τώρα η Έδίο κι' ο Βίλλυ έφθασαν στη Μασσαλία για να πάρουν το «Σιγκαπούρη», που θά τους μετέφερε στην Άλεξάνδρεα, η Μάρτζορ έλαβε από τη Γαλλία αυτό το γράμμα:

«Προς την δεσποινίδα
Μάρτζορ Κρός
Φόνλεϊ Στρίτ 33
Λονδίνον

Αγαπητή Μάρτζορ, όταν σε γνώρισα, νόμιζα πως θά περνούσα μαζί σου ευτυχισμένος. Μά εσύ μου έδειξες γρήγορα ότι δεν ταίριαζαν όλοι οι χαρακτήρες μας και μ' έκανες να καταλάβω ότι ο γάμος μας θά ήταν μιά από εκείνες τις τρέλλες που καταστρέφουν τη ζωή μας.

Αναγκάστηκα, λοιπόν, αγαπητή Μάρτζορ, να πάρω μιά απόφαση: επειδή δεν μπορείς να γίνης γυναίκα ενός ανθρώπου που δεν κερδίζει σωστές πέντε στερλίνες την εβδομάδα, σου δίνω πίσω το λόγο σου και την ελευθερία σου. Όσο για μένα, τ'α παράτησα όλα, και την Άγγλία και τους γονείς μου και τους φίλους μου, και πηγαίνω να ζήσω ευτυχισμένος με την Έδίο στην Αίγυπτο.

Αγαπητή Μάρτζορ, σε παρακαλώ να ζητήσης συγγνώμην για μένα από τους γονείς σου γι' αυτή την ξαφνική μου αναχώρηση με την Έδίο. Μά φαντάζομαι πως δεν τους έκανα κανένα κακό, γιατί αν τους πήρα τη μιά κόρη, τους άφησα την άλλη.

ΒΙΛΛΥ ΓΟΥΩΡΡΕΝ»

Η Μάρτζορ, όταν αποδιάβασε το γράμμα το άρραβωνιαστικό της, κύταξε τριγύρω σαν να ζητούσε να στηριχτεί από κάπου. Μά της φάνηκε πως όλα υποχωρούσαν μπροστά της και γκρεμιζόντουσαν σ' ένα θάλασσο, σκοτεινό βάραθρο. Και τότε άρχισε να κλαίει με πίκρα, άπαρηγόρητη, τη χαμένη της εύτυχίας, που δεν θέλησε να την κρατήσει κοντά της με την αγάπη της.

Η ΣΥΝΤΑΓΗΣ ΤΗΣ ΕΜΟΡΦΙΑΣ

ΓΙΑ ΝΑΧΕΤΕ ΛΕΥΚΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Όποιος, ή μάλλον όποια θέλει να διατηρήση την άσπράδα της επιδερμίδος της, πρέπει να την τρίβη με πουρέ πατάτας, λείει ένας Άμερικανός δόκτωρ.

Βούρ λοιπόν: Άρχ'στε την πατατοτριβήν, κυρίες, δεσποινίδες και νεαροί κομψούμενοι...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μην πετάτε τα άπομεινάρια των πανάκριθων έλεκτών άρωματικών σαπουνιών σας. Μόλις μαζέψετε καμμιά δεκαριά ή και περισσότερα απ' αυτά, τ'α τοποθετείτε σε μιά κατσαρόλα με λίγο λάδι του φαγητού και τ'α βάζετε στη φωτιά. Μόλις ή διάσπασις των άρχσις να γίνεται πηκτή, χύνετε το υγρό σ' ένα ποτήρι ή σ' ένα φλυτζάνι. Έτσι θάχετε πάλι, χωρίς καμμιά δαπάνη, ένα μεγάλο κομμάτι άρωματικού σαπουνιού.

Για να πεισθίτε για την καλή ποιότητα του καθρέφτη που ή γοράζετε, τοποθετήστε μπρός του ένα μαντήλι καθαρότατο κι' ολόλευκο. Άν το χρώμα του γαλαζιοφένει έλαφρά μέσα στο καθρέφτη, θά πη πως το γυαλί είναι πρόστυχο. Άν όμως το χρώμα το μαντηλιού φανή λευκό, το γυαλί είναι ολόκαθαρο κι' έλεκτο.

Τα τζάκια των παραθύρων κλπ., πλένονται έντελώς κι' α στραφτούν από καθαριότητα κατόπιν, άν προσθέσετε στο νερό που θά τ'α πλύνετε και λίγο οινόπνευμα. Άπλούστατο, βλέπετε, το μέσον, μά αποτελεσματικώτατο.

Κι' ένα έπίκαιρο: Για να μην προσέλθιτε απ' τις ένοχλητικές χιονιστέρες, φροντίστε να μην πηγαίνετε απότομα από ψυχρό μέρος σε θερμό. Κι' αντίθετως. Και για να ήσθε ασφαλέστερα από αέρες, αναμεικτε γλυκερίνη και βάλλοσμο του φαρμακείου σε ίσα μέρη, κι' έλκετε το βράδυ το πάσχον μέρος με το μίγμα αυτό.

Νά κι' ένα φάρμακο αποτελεσματικώτατο και σίγουρο, για τόν πόνον των κοτύφων δοντιών: Δώστε στο φάρμακο να σας άναμειξουν 8 γραμμάρια αϊθέρος, 5 γραμμάρια και 25 εκατοστά του γραμμαρίου σπιρίτου, και 20 σταγόνες άπσταγμάτος καρφοφύλλου. Βρέξετε το μίγμα αυτό ένα κομματάκι βαμβάκιού, βάλετε το στην κοιλότητα του δοντιού, κι' ο πόνος ο άσπυφορος θά σταματήσει ά με σ ο υ ς, άν ή συνταγή έγινε καλή.

και με άγνά ύλικά.

Για να δοκιμάσετε την άγνότητα του βούτυρου σας, το θερμαίνετε μέχρι θερμοκρασίας 150 βαθμών. Άν το βούτυρο είναι νοθευμένο, βράζει θορυβωδώς, αναφάνεται μικρή ποσότης αφρού, και ή τυρική ουσία προσκολλάται υπό μορφήν σφαιριδίων επί των τοιχωμάτων του άγχείου. Άν όμως είναι άγνό, ή ποσότης του αφρού είναι μεγάλη, και το βούτυρο βράζει χωρίς βλαβερές έκρηξεις και θόρυβο.

Πάρτε ένα κρεμμύδι και τρυπήστε το στην κορυφή του. Μέσα στην τρύπα του τοποθετήστε βαθειά ένα φυτίλι, κι' ανάψτε το...

Έτσι θάχετε ένα πρόχειρο κι' οικονομικώτατο καντήλι, που καίει με το σπύρτο του κρεμμυδιού!

Φρέσκο τυρί, άνακατεμένο-έπάνω σε μάρμαρο-με σθημένο ασθέσι, αποτελεί πρώτης τάξεως συγκολλητική ύλη για γυαλιά, πορσελάνη, λίθους ή μέταλλα. Έπίσης άσπράδι αλγού, άνακατεμένο με σκόνη άσθησης ασθέστου, είναι κατάλληλο για την ίδια δουλειά.

Άν χυθή κρασί σε λινό ύφασμα, άρκει να ρίξουμε παρυσίως άλάτι κι' ή κηλίδ εξαλείφεται. Άν όμως ή κηλίδα είναι παλαιά, τις βυθίζουμε σε γάλα που βράζει και τότε φεύγουν εύκολα.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΣΥΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Η κ. Μ. Κ.

Τίποτ που άποδίδει έντίκωσιν ήρωίδος «Γκράν Γκινιόλ» και όταν άρχισι να όμιλ ή άνάνει ή έντονωτάτη έπιδρασις. Λεπτοφύνης, σόμπε, μάτια περιέργα αναλλάσσονται, άλλοτε σπανηροδόλια και άλλοτε σθησι, σκοτεινά, βαθειά, θελκτικά, ροιτεινικά, άποκρουστικά, έλκυστικά, χρησιμοποιούν ως έξαγγελτικά μωτίθα στην παράδοξη ηηχοσύνθεσι και νοσοπία της «σούι-γκένερς» ήρωίδας μας. Την χαρακτηρίζει άσπασμόν ταλέντου σκατογράφου. Αί εμφάνισεις της σπανιώτατες, σε ποσικές δεξιώσεις εκ των πλέον σέλκν. Άλλοτε υπογεωωτικά, έξαφρομής της καριέρας της, ένεφανίζετε συχνώτερα σε έπισήμους δεξιώσεις και όμολογούμενους αί εμφάνισεις της ήσαν κατακλητικαί, λόγω περσοναλιτέ και κασσε τουαλεττών. Και τό μόν πρώτον προνόμιον ήστανται πάντοτε, το δεύτερον όμως δυστυχώς έξέλιπε, ίσως επειδή προσεδε ένα τόνον όλιγώτερον κοκκτικό στις τουαλέτες της και περσιότερον σπόρ.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Άπό τις κυριώτερες δεξιώσεις της παρελθούσης εβδομάδος ήτο ή παρά τή γραμματεία της Άγγλικής πρεσβείας και τη λαίδη Μαίρη Ουάικερ. Προηγήθη γεύμα, εις τό όποιον παρεκάθησαν ό κ. και ή κ. Α. Μιχαλοπούλου με μαύρη και χροστή τουαλέττα, ό κ. και ή κ. Α. Μιχαλοπούλου φέρουσα κομψοτάτην λευκήν τουαλέτταν, ό κ. και ή κ. Σωτ. Παλαστράτου φέρουσα θαυμάσιο φόρεμα μπλε-βερ με ρεφλέ άρζαντέ και διάδημα στόν τόνον του φορέματος.

Έπικολούθησεν έσπερίς, στην όποια παρόντησαν ό νέος πρεσβευτής της Τουρκίας και ή κ. Σερίντ Μπέη, με πράσινη τουαλέττα, ό πρεσβευτής της Αιθιοπίας και ή βαρόνη Βήμερ, εμφάνισις χαρακτηριστική λόγω «ντιστενέζιόν».

Έξ ατίας των μεγάλων αθλοσών, έδιδετο ή έντίκωσις του όλίγου κόσμου, ιδίως για βράδυ, και αί πολυτελείς βραδυνές τουαλέτες και τ'α φράσα σχεδόν δεν έδικαιολογούντο.

Διό τραπέζια μωρίς. Κυλκείον λεπτόν και πολύ περσιωρισμένον, όπως έλλοστε έπαύλλει ή τελευταία μόδα — έπιτέλους, και μία μόδα πρσιτή.

Μεταξύ των κεκλημένων ό κ. και ή κ. Μανέττα, φέρουσα χαριτωμένη τουαλέττα από μπροσέ μπλε-βερ μοντέλλο Λανβέν, ό κ. και ή κ. Μελά πολύ όμορφη με μαύρη τουαλέττα.

Όρωσιτάτη ή κ. Άνέττα Χωρέμη, με φόρεμα «έκρεβίς».

Έπίσης παρίσταντο ό κ. και ή κ. Μαντζαβίνου, ή κ. Φραντζή, ό κ. Ροδόκανθης, ή βαρόνη Μάρτερε με μαύρα, ένδιαφέρουσα εμφάνισις, ή κ. Σάνδερος, με μπλε-ροδά, πολύ όμορφη.

Την παρελθούσαν Πέμπτην γεύμα εις όλιγόριθμον κύκλον κεκλημένων παρέ τ'α κ. και τη κ. Ν. Κιτοίκη.

Η κ. Κιτοίκη έφερε κοιμηή τουαλέττα από μαύρο βελούδο.

Παρευρέθησαν ό κ. και ή κ. Άλ. Μελανό, ό κ. και ή κ. Νέικωφ με μπλούζα λαυέ και μαύρη βελουδένια φούστα ποιδ σκ, ό κ. Σαγιάς, ό κ. και ή κ. Ι. Μανέττα, ό κ. και ή κ. Κ. Άλεξάνδρη με βελούδο μπλε σαμπερίου, ό κ. και ή κ. Μπέση, ό κ. και ή κ. Γ. Μαντζαβίνου, ό κ. και ή κ. Άν. Άραβαντινού με μαύρο φόρεμα και ζώνη σε δύο χρώματα μπλε σελ και ροζ, ό κ. και ή κ. Τωρσούλη με φόρεμα μαύρο και άσπρο, ό κ. και ή κ. Σπ. Μανρουδή με δαντέλλα μαύρη, ή δις Ππαταλεσοπούλου κλπ.

Άπό τους κυρίους ό κ. κ. Ρούφος, Κάρντοφ, κύρις Γκρλεντζόνε, Μπελίνοφ, Άνδρεάδης, Βιέρσιν.

Άπό τας δεσποινίδας, ή δις Λένα Μιχαλοπούλου πολύ όμορφη με φόρεμα σε χρώμα πράσινο, ή δις Νέικωφ, κομψοτάτη, με μαύρα.

Στη γραμμή βίλλα του κ. και της κ. Γ. Ράλλη δεξίωσις την παρελθούσαν Όραιότατο και άπλούστατο μοτίφ για κέντημα τροπικιστήλων, συντονών, μαζιλαροσθηκών κλπ. Κέντηται έπάνω σε λινό λευκό ή χρωματιστό, με λευκή λινή κλωστή και με κέντημα άνεστό και άσπρο. Ό ον θέλετε να τοποθετήσετε λέξ ή το μοτίφ, τ'α έξορ θά γίνων κορτί.

H MONTAIN

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Άθηναίαν της Νέας Υόρκης. — Σας ευχαριστώ πολύ για τ'α καλά σας λόγια και σας συνιστώ να χρησιμοποιήσετε την κρέμα που ύποδεικνύω εις τό προηγούμενο φύλλο εις την Ε. σετε την κρέμαν Pond's ή όποια είναι πολύ καλή.

Ιωάνναν Κουνενή, Ένταθα.—Μου γράφετε ότι έίσε μοβίστα γυναικείων φορεμάτων, ότι αναλαμβάνετε έξατερικας εργασίας εις τ'α σπύτια και ότι κατοικείτε εις την όδον Πατησίων 297. Θά φροντίσω να σας συστήσω εις όσας σίλας μου μπορώ, τόσο μάλλον, έφ' όσον είσθε και προστάτις οικογενείας. Άν βέλη και καμμιά άσυνώστρια του «Μπουκέτου» να σας χρησιμοποιήση, ύποθέτω πως άρκει να σας γράψη εις αυτήν την διεύθυνσιν.

Πιστήν Άναγνώστριαν, Ένταθα.—Όπως όμολογείτε και ή ίδια, τό μεγάλο σας λάθος ήταν ότι μόνη σας έξομολογηθήκατε τό αίσθημα αυτόν, ένδ τόσον καιρό που τόν άγαπούσατε, άσφαλώς θά τό είχε άντιληφθή και άν άνταπεκρίνετο θά σας τό έδειχνε. Ίσως στήνάρχη να

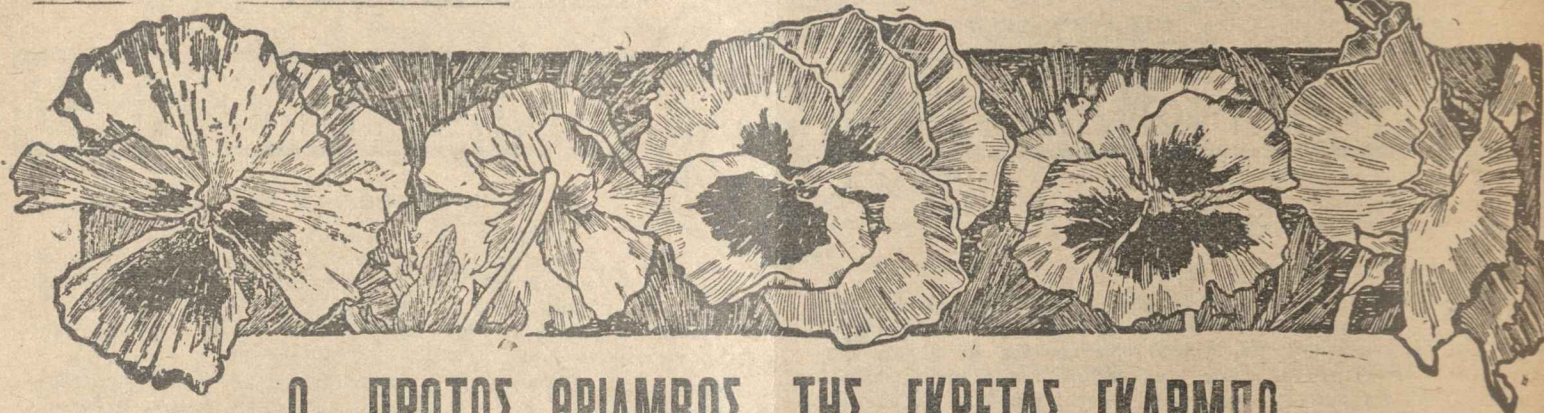
κολακεύθηκε από την προτίμησιν σας και για ένα διάστημα να τού άρέσαστε, κατόπιν όμως θά τού έτιχε καμμιά άλλη περιπέτεια και φυσικά σας παραμέρισε, έφ' όσον ό ίδιος δεν θά θεωρούσε τόν έαυτό του δεσμευμένο άπέναντί σας. Με τ'α παρακάλια σας και τ'α δάκρυά σας κάνατε άκόμη χειρότερα τ'α πράγματα και τώρα την καλύτερη συμβουλή που έχω να σας δώσω είναι να τόν βγάλετε έντελώς από την καρδιά σας. Άσχοληθήτε με μιά ένδιαφέρουσα εργασία, άποφεύγετε να θρίσκεσθε μόνη σας και άπομακρύνετε από κοντά σας κάθε τι που θά σας τόν θυμίξη. Όσο για την φωτογραφία του, τό καλύτερο που έχετε να κάνατε, είναι άπλούστατα να την κάψετε καθώς και όλα τ'α γράμματά του και ν' άποφασίσετε να βάλετε τελεία και παύλα σ' αυτή την ιστορία. Άπό τ'α γραφόμενά σας θέλω να είσθε πολύ νέα άκόμη και έχετε όλη τη ζωή μπροστά σας, αυτό δε τό πάθημα θά σας κάνει να έχετε εις τό μέλλον μεγαλύτερη πείρα. Δυστυχώς ό χώρος δεν μου έπιτρέπει να σας γράψω περσιότερα άρκει όμως να συμμοσφωθήτε με αυτά τ'α λόγια. Σώσατε τόν έαυτό σας, τόν προδοθέντα και άδικηθέντα. Ψυχραιμία και θάρρος.

Αδίκημένην, Ένταθα.—Μικρή μου φίλη, μην άπελπίζεσθε τόσο πολύ για ένα τέτοιο παραμυθικό πράγμα. Άπό ό,τι μου γράφετε, θά είσθε χαριτωμένη και στο πρόσωπο και στο σώμα και άσφαλώς πολλές θά έπιθυμούσαν να είχαν τη σιλουέττα σας και να είναι έλευθερες να τρώνε όσα θέλουν.

Τό να μην έχετε καθόλου στήθος, δεν είναι τόσο σπουδαίο έλάττωμα, όσες και άσχημία, έφ' όσον κατά τ'α άλλα είσθε όγίγη. Άλλωστε είσθε άκόμη πολύ μικρή και άσφαλώς θά άναπτυχθή άργότερα τ'α στήθος σας και μάλιστα άν παντρευθήτε και άποκτήσετε κανένα παιδάκι. Ό άνθρωπος που σας έζήτησε άσφαλώς δεν είδε μόνον τό πρόσώπό σας. Σας έχει ίδι ή όλόκληρη και, μην άμφοβάλετε, πως όσα ντυμένη κι' άν είσθε, θά έχη σχηματίσει πελά τη γνώμη του. Πάντοτε βγάλετε τ'α μαζιλαράκια τ'ώρα μάλιστα τόν χειμώνα που τ'α φορέματα είναι χοντρά και μην ντρέπεσθε να παρουσιάζεσθε έτσι όπως σας έχει κάνει ή φύσις. Κάνετε γυμναστική —ιδίως κινήσεις των χεριών— και προτιμάτε φορέματα που να άνοίγουν τόν θώρακα, π. χ. μανίκια κιμονό, νωμίστα, γαντιτοδρες με βολανάκια ή πλισσέδες, άνοιχτοχρόμα πλαστρον, νιακάδες στρουγγυλούς, κλπ. Και παντρευθήτε άσφοδα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ“

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Ένα αποκλυπτικό άρθρο του Γερμανού δημοσιογράφου Η. Χάκερ για την ιστορική ανακάλυψη της Γκρέτας Γκάρμπο από τον σκηνοθέτη Πάμπστ και τον πρώτο μεγάλο ρόλο της στο περίφημο φιλμ «Ο Δρόμος χωρίς χαρά».)

Μια νύχτα του χειμώνα του 1924, ο πασίγνωστος σήμερα Γερμανός σκηνοθέτης Πάμπστ μελετούσε ακόμη μια φορά το σενάριο του νέου του φιλμ, που θα παρουσιαζόταν με τον τίτλο «Ο Δρόμος χωρίς χαρά».

Όλοι οι ρόλοι του νέου έργου του θα παιζόντουσαν από μεγάλους καλλιτέχνες του θεάτρου και της οθόνης. Ο Πάμπστ είχε κιόλας εξασφαλίσει τη συνεργασία της περίφημης Άστα Νιέλσεν, της «μοιραίας των μοιραίων», του βασιλιά κινηματογράφου, καθώς και τη συνεργασία του μεγάλου ήθοποιου Βέρνερ Κράους. Η Γαλλογερμανική Έταιρεία, που είχε βάλει τα κεφάλαια γι' αυτό το φιλμ, πίεζε τον Πάμπστ ν' αρχίσει το «γύρισμα», μα εκείνος κάθε μέρα το ανέβαλλε. Γιατί άραγε;

Ο λόγος ήταν ότι ο Γερμανός σκηνοθέτης δεν είχε βρή ακόμη εκείνη, που θα υποδύετο έναν από τους σπουδαιότερους ρόλους της ταινίας: Τό ρόλο της κόρης του γέρου δημοσίου υπαλλήλου, μιας άγνης κόρης, που παρσάρεται στη διαφθορά.

Ύστερα όμως από λίγες μέρες, παρακολουθώντας το φιλμ «Ο θρύλος του Γκόστα Μπέρλινγκ», πρόσεξε μια νέα ήθοποιό της οθόνης, που την έλεγαν Γκρέτα Γκάρμπο. Και με το καλλιτεχνικό ένστικτό του κατάλαβε αμέσως ότι ήταν εκείνη που γύρευε για το ρόλο του. Ο Πάμπστ τότε νόμιζε ότι η Γκόστα Γκάρμπο ήταν Ιταλίδα, γιατί η σημερινή σφίγγα του Χόλλυγουντ εκείνη την εποχή, το 1924, ήταν άγνωστη ακόμη και στους ανθρώπους του κινηματογράφου.

Η Γκρέτα Γκάρμπο εκείνες τις μέρες βρισκόταν στο Βερολίνο μαζί με τον σκηνοθέτη της και πολυαγαπημένο φίλο της Μάουριτς Στίλλερ, καθώς και με την ήθοποιό Έιναρ Χάνσον. Ήταν απογοητευμένη απ' όλα κι' από τον ίδιο ακόμη τον εαυτό της, γιατί μια κινηματογραφική επιχείρηση, που είχε κάνει με τον Στίλλερ και τον Χάνσον στην Κωνσταντινούπολη, είχε αποτύχει με τον πιο άξιοθρήνητο τρόπο.

Ο Πάμπστ λοιπόν κάλεσε στο γραφείο του τον Σουηδό σκηνοθέτη Μάουριτς Στίλλερ και του είπε:

—Την προσεχή εβδομάδα αρχίζω το «γύρισμα» της νέας ταινίας μου. Αν ή μίς Γκάρμπο είνε ελεύθερη, θα της εμπιστευθώ έναν από τους κυριώτερους ρόλους.

Ο Στίλλερ δεν απάντησε αμέσως. Ζήτησε μόνο να μάθω τον τίτλο του φιλμ και διάφορες τεχνικές πληροφορίες, για να δει αν θα πετύχανε ή νέα παραγωγή του Γερμανού συναδέλφου του. Ο Πάμπστ του έδωσε όλες τις πληροφορίες που ήθελε και τον ρώτησε:

—Η μίς Γκάρμπο μπορεί να παίξει αυτό το ρόλο;

—Συγγνώμη, του απάντησε ο Στίλλερ. Δείτε μου πρώτα το σενάριο.

Ο Πάμπστ του έδωσε τα χειρόγραφα κι' ο Στίλλερ τότε άρχισε να τα διαβάζει, προσεχτικά και να εξετάζει τον κατάλογο των ήθοποιων. Τέλος, ρώτησε:

—Ποιός έβαλε τα λεφτά;

Η Γκρέτα Γκάρμπο κατά την αρχή του σταδίου της

—Η Έταιρεία «Σοφάρ», του Παρισιού, του απάντησε ο Πάμπστ.

—Θαυμάσια... έκανε ο Σουηδός σκηνοθέτης. Ο μισθός της Γκρέτας Γκάρμπο θα είνε φυσικά σε δολάρια.

Ο Πάμπστ συμφώνησε. Ο Στίλλερ τότε του είπε:

—Μάλιστα. Η μίς Γκρέτα Γκάρμπο είνε ελεύθερη αυτή τη στιγμή, αν θέλετε να ρισκινούνε υστερα να της δώσετε αυτό το ρόλο. Πρέπει ωστόσο να σας πω ότι η μίς Γκάρμπο είνε καλή για φωτογραφία, για πόζες. Μα δεν είνε ήθοποιός. Δεν μπορεί να παίξει.

Ο Πάμπστ ήταν και είνε ο πιο ξεροκέφαλος άνθρωπος του κόσμου. Δεν άκουε ποτέ κανέναν. Έχει τυφλή εμπιστοσύνη στην καλλιτεχνική του διαίσθηση. Νομίζει ότι γι' αυτόν δεν είνε τίποτε αδύνατο, ακατόρθωτο.

Ο Στίλλερ όμως θεώρησε καθήκον του να του υποδείξει ότι τα μισόκλειστα πάντα βλέφαρα της Γκάρμπο με τις μακριές βλεφαρίδες, της δίνουν ένα μισοκοιμισμένο ύφος.

—Σας εξασκέω, συνέχισε, ότι δεν είνε διόλου εύκολο να γυρίσετε ένα φιλμ της Γκρέτας Γκάρμπο. Το ξέρω αυτό καλύτερα από κάθε άλλον, γιατί εγώ την έβγαλα στον κινηματογράφο.

—Αυτό το ζήτημα για μένα, του απάντησε ο Πάμπστ, είνε το τελευταίο. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει τώρα, είνε το αν θα δεχθώ ή μίς Γκάρμπο να παίξει το ρόλο που θα της αναθέσω.

—Θα δεχθώ... Η μάλλον δέχεται, έκανε ο Στίλλερ. Έγώ είμαι ο «μάντζερ» της. Θέλει όμως 4 χιλιάδες δολάρια.

Διάβολε! Τέσσερες χιλιάδες δολάρια! Τό ποσόν αυτό ήταν τεράστιο, μα δεν τρόμαζε τον Γερμανό σκηνοθέτη. Και δέχτηκε.

—Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν; ρώτησε κατόπιν τον Στίλλερ.

—Όχι ακόμη, έκανε εκείνος. Καί ζητήσε να αγοράσω ο Πάμπστ ειδικές ταινίες «Κόντα», για τις φωτογραφίες της Γκρέτας Γκάρμπο. Ο Πάμπστ δέχτηκε κι' αυτόν τον όρο, μα τη στιγμή που έπρόκειτο να υπογράψω, τα συμβόλαια, ο Στίλλερ άκούμπησε κάτω το στήθος και του είπε:

—Ξέχασα να σας πω ότι μαζί με την μίς Γκάρμπο πρέπει να «γκιζαρέτε» και τον Έιναρ Χάνσον.

—Τι να τον κάνω; φώναξε τότε κατάπληκτος ο Πάμπστ. Έχω μισή ώρα πειρά όλους τους ρόλους μου!

—Δυστυχώς, του απάντησε ο Σουηδός σκηνοθέτης, η μίς Γκρέτα δεν θα μπορέσει να παίξει, αν δεν προσλάβετε και τον Έιναρ Χάνσον.

Ο Έιναρ Χάνσον ήταν ένας πολύ όμορφος νέος, χωρίς κανένα απολύτως ταλέντο. Μα ήταν κι' αυτός, όπως κι' η Γκρέτα Γκάρμπο, ή μεγάλη καλλιτεχνική «αδυναμία» του Μάουριτς Στίλλερ.

Ο Πάμπστ τέλος δέχτηκε να του δώσει χίλια δολάρια και να τον χρησιμοποιήσει σε κανένα ρόλο. Μα ο Στίλλερ ήταν άπιστος! «Ήθελε

να πάρη κι' ο Έιναρ Χάνσον τέσσερες χιλιάδες δολάρια, όπως κι' η Γκρέτα Γκάρμπο!

Ο Γερμανός σκηνοθέτης πήγε να τρελλαθώ. Μα ήθελε την Γκάρμπο με κάθε τρόπο και γι' αυτό δέχτηκε κι' αυτήν τη «ζημία». Τό πείσμα του τον έκανε να δέχεται τα πάντα.

Οι δυο σκηνοθέτες υπέγραψαν το συμβόλαιο και την άλλη μέρα ο Στίλλερ παρουσίασε την Γκάρμπο στο νέο σκηνοθέτη της.

Η Γκρέτα Γκάρμπο του έδωσε με θάρρος το χέρι και ζήτησε να δει το σενάριο. Έπειτα, όταν της το έδωσε ο Πάμπστ, εξαπλώθηκε αναπνευστικά σε μια βαθειά πολυθρόνα και βυθίστηκε στο διάβασμα του ρόλου της.

Ο Γερμανός σκηνοθέτης δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω της. Είχε σαγηνευθεί από την παράξενη γοητεία αυτής της βορεινής νέας με τα δειροπόλα μάτια. Κι' ήταν κατενθουσιασμένος, γιατί είχε βρή το πρόσωπο που γύρευε για το φιλμ του.

Η φωνή της Γκρέτας Γκάρμπο ήταν χαμηλή, βαθειά, αλλόκοτη. «Όσο γι' αυτήν την ίδια, δεν ήταν όμοια, ούτε φωτεινή, «κρυστάλλινη», όπως είνε τα κορίτσια του Βορρά στα αισθηματικά μυθιστορήματα. Μα είχε μια ιδιαίτερη γοητεία, ανεξήγητη, μυστηριώδη.

—Μ' αρέσει αυτός ο ρόλος! είπε κατόπιν η Γκρέτα Γκάρμπο στο νέο σκηνοθέτη της, όταν τελείωσε το διάβασμά του. Μου θυμίζει την τελευταία περιπέτειά μου στην Κωνσταντινούπολη.

«Είμαι κι' εκεί πέρα, όλα τα όνειρά μου έσβησαν με τον πιο τραγικό τρόπο. Πήγα για να «γυρίσω» ένα μεγάλο φιλμ και έπεστρομα στο Βερολίνο απέναντη. Μ' αρέσει ο ρόλος της Γκρέτας Ρούμφορντ σ' αυτό το φιλμ, που έχει τον όμοιο τίτλο «Ο Δρόμος χωρίς χαρά»... Κι' αλήθεια, καμιά άλλη ήθοποιος δεν μπορούσε να παίξει τον τραγικό ρόλο αυτής της Γκρέτας Ρούμφορντ, της ήρωίδος του νέου φιλμ του Πάμπστ. Καμιά άλλη ήθοποιος δεν μπορούσε να είνε πιο ανθρώπινη, πιο φυσική, πιο αληθινή.

Πέρασαν λοιπόν οχτώ μέρες σε προετοιμασίες. Η Γκρέτα Γκάρμπο μάθαινε το ρόλο της με τον Μάουριτς Στίλλερ. Ο Έιναρ Χάνσον ωστόσο γλεντοκοπούσε στα νυχτερινά κέντρα με τις εφήμερες φίλες του. Είχε τη συνήθεια να πηγαίνει στο στούντιο απροετοίμαστος... Τέλος άρχισε το «γύρισμα».

Όταν τελείωσε η πρώτη μέρα της δουλειάς, ο Πάμπστ, τρελλός από τη χαρά του, έτρεξε στη μέση του στούντιο, φίλησε πολλές φορές στο πρόσωπο την Γκρέτα Γκάρμπο και φώναξε σ' όλο τον κόσμο που τον κύταζε κατάπληκτος:

—Ένας τέτοιο πρόσωπο, ένα τέτοιο ταλέντο, παρουσιάζεται κάθε έκατο χρόνια!... Ο έθουσιασμός του Γερμανού σκηνοθέτου έκανε την Γκρέτα Γκάρμπο να ξαναβιώ το ήθικό της και να παίξει το ρόλο της με μια άσυγκριτη τέχνη.

Ο Δρόμος χωρίς

χαρά», όταν παρουσιάστηκε στην Εύρωπη και στην Άμερική, ύστερ' από έξη μήνες, θεωρήθηκε ως ένας πρωτοφανής κινηματογραφικός θρίαμβος κι' έκανε αμέσως πασίγνωστο τ' όνομα της Γκρέτας Γκάρμπο.

Από εκείνη τη μέρα ο σημερινός «άστέρας των αστερών» έγινε διάσημος. Όλοι οι κινηματογραφικοί κύκλοι μιλούσαν για το μεγάλο δραματικό ταλέντο της. Ίδου τί λέγει άλλωστε κι' ο Τζόν Χέρσολντ, ο πιο καλός κι' ο πιο παλιός φίλος της:

—Είχα την ευτυχία να παρακολουθήσω τη μεγάλη Γκρέτα Γκάρμπο από τα πρώτα θημάτά της. Ήμουν ένας από τους ανθρώπους της εμπιστοσύνης της. Εκείνο τον καιρό η «μοιραία» γόησσα ήταν πολύ επιφυλακτική. Δεν δέχονταν κανέναν σιή θίλα του Μάουριτς Στίλλερ. Δεν μιλούσε σε κανέναν. Ήταν ένα αίνιγμα! Οι συντάκτες των εφημερίδων μου ζαλίζαν τ' αυτιά με τις παρακλήσεις τους. Ήθελαν δυο λέξεις της, μια ιδιόχειρη αφιέρωσή της. Αναγκάστηκα να την παρακαλέσω ιδιαίτερα:

—Μίς Γκάρμπο, της είπα, είνε ανάγκη να τους πείτε δυο λέξεις.

Εκείνη σήκωσ' αδιάφορα τους ώμους της. Έπειτα έδωσ' εντολή να τους επιτρέψουν να τη δουν.

Όλοι ήταν συγκινημένοι. Ο «άστέρας των αστερών» εξασκούσε σ' όλους μας μια αφάνταστη γοητεία. Πέρασαν δυο, τρία λεπτά. Η Γκρέτα Γκάρμπο τους άκουγε χωρίς καμιά έκφραση στο πρόσωπό της. Η έρωτήσεις έφεταν όρμη από τα στόματα των δημοσιογράφων. Τη ρωτούσαν για τη ζωή της, για τα δεινά της, για τις σκέψεις της. Τέλος η Γκρέτα Γκάρμπο τους απάντησε:

—Γράψετε ότι είμαι πολύ ευχαριστημένη!

Την άλλη μέρα όλες η εφημερίδες δημοσίευαν ολοσέλιδες συνεντεύξεις με τον μεγάλο «άστέρα». Η Γκρέτα Γκάρμπο ήταν θυμωμένη. Κι' από τότε αντιπαθούσε υπερβολικά τους «ανθρώπους που γράφουν, ότι θέλουν κι' όχι ότι τους λένε να γράφουν».

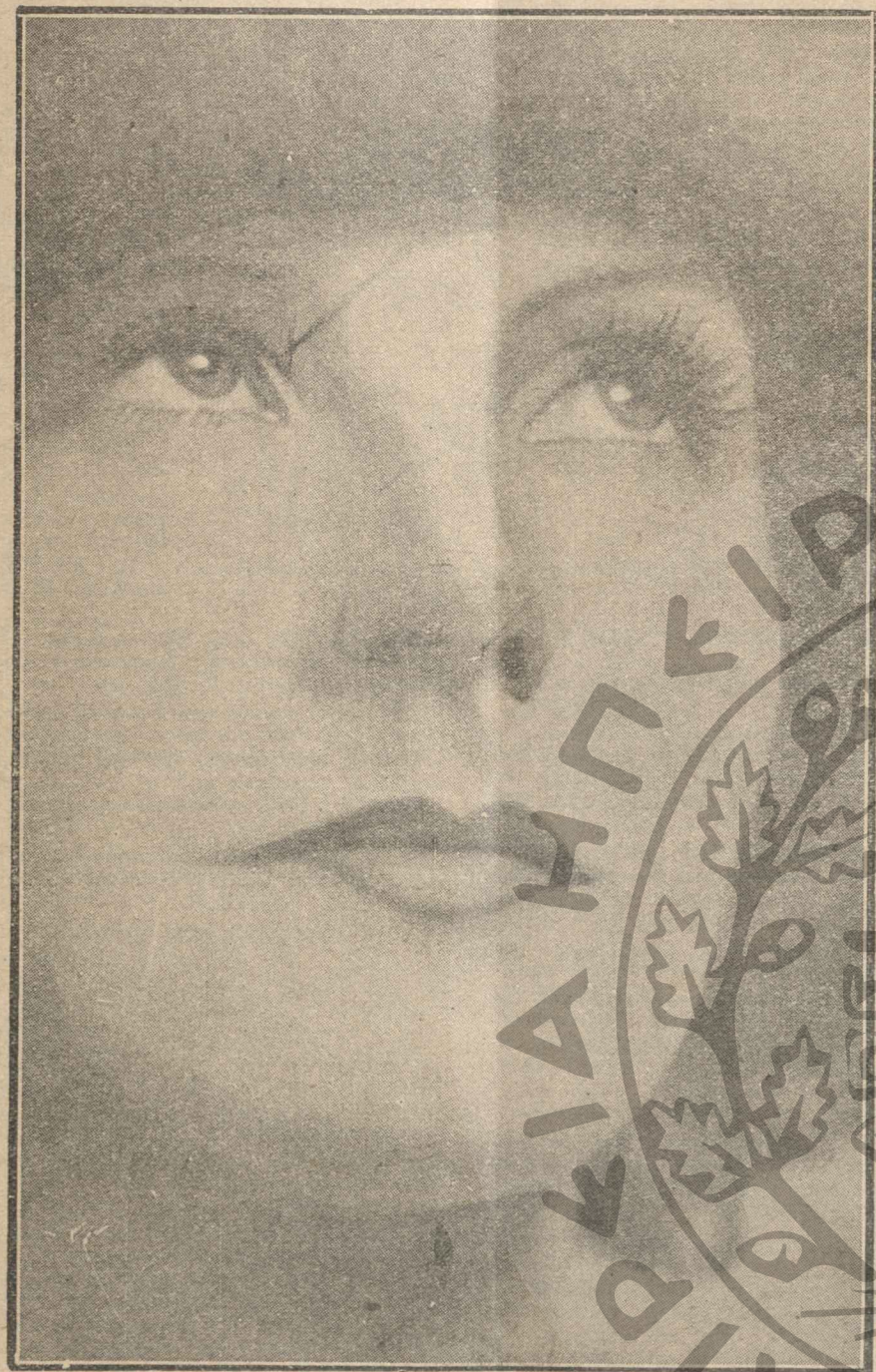
Η Γκρέτα Γκάρμπο δεν ήταν ποτέ ιδιότροπη. Η σιωπή της δεν προερχόταν από μελαγχολία ή νευρασθένεια. Δεν της άρεσαν η συζητήσεις, γιατί ήθελε να διατηρή το γοητρό της. Όταν όμως θροσκόναν μαζί μου ή με τον σκηνοθέτη της, άρχιζε να μας ρωτάει και να συζητά για ένα σωρό ασήμαντα πράγματα. Αυτό θέσασ' στην αρχή μου προενοήσε κατάπληξι. Έπειτα όμως κατάλαβα για ποιο λόγο εμφάνιζε αυτή την ταχτική. Ακούλουθούσε πιστά τα μαθήματα του μεγάλου προσώτου της. Έπαιζε εδουνηθήτα το ρόλο της «μοιραίας» γυναίκας που της είχαν εμπιστευθεί.

Οι Άμερικανοί ως γνωστό είνε μεγάλα παιδιά και η Γκρέτα Γκάρμπο ήταν γι' αυτούς κάτι ξεχωριστό. Δεν ήξεραν τίποτε γι' αυτήν, δεν την έδειχναν, δεν συζητούσαν μαζί της και τί... λάτρευαν. Χαρακτηριστικό της λατρείας τους είνε το ακόλουθο ανέκδοτο:

Μια μέρα η Γκρέτα Γκάρμπο, ντυμένη όπως πάντα με μεγάλη απλότητα, μπήκε σ' ένα κατάστημα νεοτερισμών. Κανείς δεν την γνώρισε. Την άφησαν μόνη να περιμένει αρκετή ώρα μέχρι που να...καταδευτούν να της μιλήσουν!

Όταν όμως την ανεγνώρισαν της έκαναν αληθινή διαδήλωση.

H. ΧΑΚΕΡ

Μια όμοια φωτογραφία της Γκρέτας Γκάρμπο

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΙΓΡΙΤΑ

Κατέβαινα από την 'Αλεξανδρούπολη—τι μακρύ όνομα, κροτούν, σαν σιδηροδρομικός συρμός που τρέχει σε κατήφορο—για τη Θεσσαλονίκη. Μέσα στο θαγόνι έρισκοταν κι' ο κ. Οικονομίδης, γιατρός από την 'Ορεσιτιάδα, την περιεργή αυτή πόλη, που όσο μικρή είναι, τόσο μεγάλους δρόμους έχει. Βουλεύαζα γαρνιρισμένα από σπιτάκια χθαμαλά και μαχαζάκια μικροεπαρχίας.

Η μεγάλη αναγεννητική πνοή του αίσθηματικού Δασίου, όταν ήτανε Γενικός Διοικητής στη Θράκη, την ώνειρεύτηκε για μία δεύτερη 'Αδριανούπολη, μπροστά έκει, αγνάντια, από την πρώτη, τη παλιά!

Και η 'Ορεσιτιάδα άνοιξε φαρδείς πλατείς τους δρόμους της, για να δεχτεί το μέλλον της και τον προορισμό της, εύρυχωρα και άνετα... 'Αλλά από απέναντι, από την παλιά 'Αδριανούπολη, ύψώνεται και φαίνεται, σαν φάντασμα μεγάλο και τεράστιο, σαν να σηκώθηκε να ιδεί τι το συμβαίνει παράπέρα, το μεγάλο και ιστορικό της 'Αδριανούπολης... 'Αχνό, μενεξέλι, μονό, μέσα στο μούχρωμα των σκιών του δειλινού... Πνοή δνείρων και μυστήριο ψυχής!

*Ήταν έφετος καλοκαίρι θροχερό και ο τόπος γεμάτος με χλωρά φυτά και λουλουδάκια ψιμα. 'Ο Οικονομίδης, βλέποντας τον χλοαίο της γής, μου έλεγε για τη μεγάλη και άφραταστη δύναμη των τρυφερών βοτάνων και των λεπτών λο'λουδιών. 'Ετσι η κουβέντα γλίστρησε στον γυναικώνα για γιατροσόφια:

—Πόσες γυναίκες χάνονται, μου λέει, από τον μαιντανό!

—Χάνονται από τον μαιντανό, μου λέει, από τον μαιντανό!

—Γιατί; ρώτησα.

—'Οχι. Χάνονται από τον μαιντανό. Βράζουν μαιντανό και πίνουν το άφεψημά του...

—Και έπειτα;

—Πεθαίνουν.

—Από το μαιντανό;

—Μάλιστα. Δεν ξέρεις τι δυναμικότητα που έχει το φυτό αυτό!

—'Ο μαιντανός! Το άθωο και λεπτεπίλεπτο αυτό μυρστικό, το ελληνικό μακεδονίσι!... 'Ο φτωχός ο μαιντανός φωνάζει! Τι λές;

—Μάλιστα, ο μαιντανός!...

—'Εκείνη τη στιγμή ένα σφύριγμα ακούστηκε. Το τραίνο έφτασε στις Σέρρες.

—'Ε, και ήρθα να σε πάρω! 'Ακούω μία φωνή.

*Ήταν ο φίλος Παπαδόπουλος.

—'Αβριο θα πάμε στη Νιγρίτα! 'Ερχεσαι;

Σε λίγα λεπτά το τραίνο σφύριξε, γλιστρώντας κατά τη Θεσσαλονίκη και εγώ ήμουνα στο ξενοδοχείο την 'Μητρόπολη.

—'Ακουσα το σφύριγμα του από μακριά σαν να με καλούσε, σαν να με φώναζε!

—'Ελα, θα έρθεις, να πάμε στη Θεσσαλονίκη; Φεύγουμε!

—'Ο ήλιος που βασίλευε μέσα σε χρυσόκροσσες πορφύρες, έρριχνε κόκκινες ανταύγειες στη πόλη των Σερρών. 'Ενα φως με χρώμα φράουλας, γλυκό.

—'Ο φίλος Βαγουρδής, όταν καθήσαμε στο 'Φωτιάδη', ένα κέντρο των Σερρών, μου έλεγε:

—Κάθε πόλις έχει τις δικές της ωμορφιές και τις δικές της νοστιμιές. Αι Σέρρες, εδώ και πέρα, έχουν κορίτσια ωμορφα και ζωμορφα μαρούλια!

—Και η Νιγρίτα;

—Ούζο.

—Αι Σέρρες έχουν και 'Ακανέ-Χαλθά', φημίζονται και για το καυμάκι τους και για την 'τεντούρα' του Καράμπελλα...

—Τόν 'Ακανέ-Χαλθά' τον θγάνει μονάχα ο Λιαλιδάς καλόν, και την 'τεντούρα' την κάνει ο Καράμπελλας να είναι εκλεκτή, αλλά τα κορίτσια των Σερρών και τα μαρούλια τα θγάζει το κλίμα, το νερό, η γη, ο ήλιος, η ατμόσφαιρα... Κάθε τόπος έδω και κάθε χωριό και κάθε διαμέ-

ρισμα έχει και το δικό του χάρισμα...

—Και η Βροντού; Τι έχει η Βροντού; Μήπως...άστροπελέκια;

Δεν πρόφτασε να μ'απαντήσει. 'Εκεί που κάτι θέλησε να πη για τη Βροντού, ο φίλος Βαγουρδής, ένας φρουτοπωλητής, τον διέκοψε:

—Βερούκοκα. Βερούκοκα παχειά, γλυκά και νόστιμα, σαν έτοιμη κοπέλλα...

—'Η δαγκωσιά 'να φίλημα κι' απόχτησι ή γεύσις,

που λέει και ένας Οδύγγορ ποιητής.

'Αλλά στην Ούγγαρια, μου φαίνεται, δεν έχουνε βερούκοκα. Τα τρώνε... παστομένα!

Χωρίς το δέντρον τη δροσιά και της αήνης το χυδαί.

—'Εχουν όμως Ούγγαρες, παχειές, κρουστές, σφριγηλές, εσθές, μυρωδάτες και ώχροκόκκινες, σαν τροφαντά βερούκοκα.

Κάθε φιλή και...χόρτασμα, κι'...αποκομής ή γεύσις!

—'Ετσι δεν έμαθα και τί χαρές και εθολογίες του Θεού έχει η Βροντού.

Το διεπίστωσα όμως αυτό, την άλλη μέρα με τον Παπαδόπουλο.

Κινήσαμε πρωί-πρωί, με ένα αυτοκίνητο. 'Ενας λαμπρός ήλιος ανέτειλε, σαν ανάστασις Θεού... 'Ολη η πλάσις έλαμψε κι' ανάχθηκε, στο αντίκρισμά του.

Χρυσά θουά των χωρικών ή θυμωμένες στον κάμπο. 'Αραιάδες, θαρυφορτωμένοι με γεννημάτα, περνούσαν και τριζόν και βογγούν. Νομίζει κανείς πως έχουν και αυτοί την άργη και θαρεία της φύσεως φιλοσοφία.

Στεκόμεθα στο πρώτο στο δρόμο μας χωριό. Κάτω Καμήλα λέγεται. Μοιάζει πώς το ξαναβάφτησαν και το έπανε 'Νέος Σκοπός'. Και να μπροστά μας ή...

—'Ενα δολιχαπολαμώλειον ή 'Βροντού, Μπακάλλικο, κουρείο, καφενείο και πετολτήριον, ίσως και γραφείο της κοινότητας, μανάβικο, κρεοπωλείον και γιατί όχι και...φαρμακείον του συναινεμού.

Το διευθύνει ένας Λιάνης, από τη Βροντού, έξω και η δόξα της έπαι-

μ'ας.

Μας σερβίρει ούζο από κούμαρα...Βροντούς, καφέ ανακατεμένον με...κρίθας της Βροντούς και κουβέντες άρτυμένες με ιστορίες της Βροντούς. Μας λέει:

—Μεγάλο χωριό και δοξασιμένο ήταν, που λέτε, η Βροντού. Έναν καιρό και μία φορά. 'Οχτακόσιους κατοίκους είχε άλλοτε και τους καλύτερους τεχνίτες της 'Ανατολής, που φκιάναν έπλα και μαχαίρια πρώτης τάξεως, τά καλύτερα, είπαμε, της 'Ανατολής, και...κίβδηλα νομίσματα.

—Πώς;

—Κίβδηλα νομίσματα, ντούπιες, μεντζήτια, καρτάκια, άσημνια, τάλλαρα και δίγροσσα ακόμα, που δεν τά ξεχώριζες από τ'άληθινά, καθόλου!...

—Και τώρα, πώς πάει το εμπόριο;

—Τώρα, πάνε όλα αυτά χαθήκαν, μαζί με τον κόσμο τον παλιό, και τον... καλό. Τώρα κατεβαίνουν οι χωριανοί στον κάμπο και θερίζουν. Τριακόσιες δραχμές τους δίνουν το στρέμμα και πάλι εργάτες δεν βρίσκονται...

Τραβάμε μπρός. Να ένα άλλο μεγαλοχώρι παρακάτω. Το παλαιό το Κισκεπή. Σκούταρι το λένε σήμερα.

—Καθόμαστε κι' εδώ; λέω στον φίλο Παπαδόπουλο.

—Καθόμαστε.

—Σπίτια φωλιές, μικρά και χθαμαλά, μά επιθλητικό Κοινοτικό κατάστημα. 'Ενα καινούργιο καφενείο. 'Ο Μπαρμπάγιανης, ένας πρόσφυγ, κτήτωρ και διευθυντής του. 'Ερχεται ο γραμματέας της Κοινότητας, ο πρόεδρος. Χωριό χιλίων ψυχών και παραπάνω.

Μας λένε, ότι από το χωριό τους περνάει η μεγάλη δόξα Θεσσαλονίκης—Νιγρίτης—Σερ-

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τύποι χωρικών από την όρεινη Βροντού

Όπου άνοιξαν πόλεμο τα καρπούζια με τα σταφύλια...

Ξυλοκόπος από το Τρέονικ

Ούγγαρες το χείλι και κρουστές σαν προσαπό βερούκοκα...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Σολωμός στην 'Ιταλία. Πώς πήρε το δίπλωμά του. 'Η έκτιμηση των καθηγητών του. 'Η φίλια του με τον Μέντη. Φιλολογικοί καυγάδες. 'Ο καυμός του λόρδου Βύρωνος. Τρεις μικροί ταξίδια. Πειρά ήσαν. 'Η ανάδειξη του Ζωρζ Ούγκώ. Τα κηρύγματα του Βουσσουέτου.

—Όπως είναι γνωστόν, ο έθνικός ποιητής μας Σολωμός έμεινε στην 'Ιταλία επί δέκα χρόνια. Στην άρχη στη Βενετία, κατόπιν στην Κρεμόνα και τέλος στην Παβία, όπου τελείωσε τις σπουδές του και πήρε δίπλωμα Νομικής. Για το πώς κατόρθωσε και πήρε το δίπλωμά του, άπορούσε κι' ο ίδιος ο Σολωμός κι' έλεγε συχνά ότι αυτό το χροστούσε στην καλωσύνη των καθηγητών του, παρά στην επιστημονική του άξια, γιατί τον περισσότερο καιρό τον διέθετε στο να διαβάσει τα άριστογρήματα της παγκοσμίου φιλολογίας—κυρίως της Ιταλικής, γερμανικής και άρχαίας ελληνικής—στο να συναναστρέφεται τους κορυφαίους λογίους της 'Ιταλίας και στο να γράφει ποιήματα.

Μιά μέρα ο Σολωμός έδωσε σε κάποιον καθηγητή του ένα ποίημά του. 'Ο καθηγητής το βρήκε πολύ καλό και του είπε:

—Σύ, 'Ελληνα, θα κάνης να ξεχαστή ο μεγάλος μας ποιητής Μόντης!

'Ο Μόντης ήταν ποιητής μεγάλης φήμης. 'Εγνώρισε τον Σολωμό και συναναστρεφόταν και συνομιλούσε με εξαιρετική εύχρησθη μαζύ του. Τού έκανε εξαιρετική εντύπωση η δεινότητα αντίληψης και η κριτική δεινότης του νεαρού 'Ελληνος ποιητού, αλλά καμιά φορά έδημιωνε για την τόλημ, με την οποία ο Σολωμός εξέφραζε τις ιδέες του.

Μιά μέρα ο Μόντης και ο Σολωμός διεφώνησαν για την έξημνησία ενός στίχου του Λάντη κι' ο 'Ιταλός ποιητής παραβέβηκε.

—Δεν πρέπει να συλλογίζεσαι τόσο, όταν διαβάσεις στίχους, είπε στο Σολωμό. Πρέπει κυρίως να αισθάνεσαι, να αισθάνεσαι!...

—Πρέπει πρώτα με δύναμη να συλλάβη ο νους, άπάντησε ετοιμότατα ο νεαρός Σολωμός, και έπειτα ή καρδιά να αισθανθή, δι, ο νους συνέλαβε!...

Έβλεπε γνωστός ο καυμός του λόρδου Βύρωνος για το έλάττωμα του ποδιού του.

Μιά μέρα είπε σχετικώς στο φίλο του γιατρό 'Αλεξάντερ:

—'Αχ! παρακάλεσα πολλούς γιατρούς να μου το κόψουν το πόδι αυτό και να μου το αντικαταστήσουν με ένα άλλο, μα κανείς δεν έαχτηκε... 'Εσείς, έσείς που γνωρίζετε καλά τον πόνο μου, έσείς που μπήκατε ως τα κατάβητα της καρ-

χής μου, θα μου άρνηθήτε αυτή τη μεγάλη χάρη;

—'Αλλά κι' ο 'Αλεξάντερ δεν άπορώθηκε. 'Εδάκρυσε μόνον...

—'Ενα βράδυ η άστυνομία του Παρισιού έπιασε τρεις καλοντυμένους νέους, οι όποιοι κατάδραχναν τους διαδότες με κομμάτια καπνίστηρας.

—'Τ' όνομά σου, μικρό κύριε! διατάξ ο άστυνόμες του τιμήματός τον πιο έφημο από τους τρεις ταξίτες.

—Ούγκώ! άπάντησε εκείνος.

—Και σεις;

—Ντωντέ!

—Και σεις;

—Μπερτελώ!

'Ο άστυνόμες τάχισε. Άπαισε τρία από τα ένοχότερα όνόματα της Παλτίας. Οι μικροί ταξίτες ήσαν πράγματι ο μέν πρώτος έγγονος του Βασιλέως Ούγκώ, ο δεύτερος γνός του 'Αλφόνσου Ντωντέ κι' ο τρίτος γνός του μεγάλου χημικού Μπερτελώ.

—Δεν σέβασαν τον άρχιστον τά ένόχα όνόματά σας; τοις αήτης ο άστυνόμες, άφού έμεινε σκεπτικός λίγη ώρα.

Οι νεαροί Μπερτελώ και Ντωντέ άσπαιναν. 'Αλλά ο Ζωρζ Ούγκώ, ο πιο έφημος της συντροφιάς, άπορώθηκε άναδεδιστά:

—Μά τι; 'Επειδή έτυχε να έχωμε ένοχα όνόματα, δεν πρέπει να διασκεδάσουμε και μετ' όαν νεί;

Κάποτε προσκάλεσαν τον διάσημο μαρκεζήνα Βουσσουέτο στη μεγάλη της μαρκεζίας Ραπαργκέ, που ήταν τότε περίφημο κέντρο της άιστοχηρίας του πνεύματος. 'Ο Βουσσουέτος ήταν μόλις 16 χρόνων, αλλά ή φημη του ως όητορος είχε διαλαλή παντού και ή μαρκεζία τον παρακάλεσε ν' άπαγγείλη κάτι, για να θαυμάσουν οι συγκεντρωμένοι στο σάλα της τη δύναμη του λόγου του. 'Ο μικροέγγας έτσι άπάντησε το Βουσσουέτο οί φίλοι του: δεν άιστας καθόλου ν' άρνησε ν' άπαγγείλει ένα λόγο για μάτο γοητεία, που βίβαζε ως τα μεσάνυχτα. 'Όταν τελείωσε ο Βουσσουέτος, ο Βουσσουέτος, το πιο σπουδαίο όλο πνεύμα του καιρού του, είπε ν' ένοβουάσει:

—Δεν άκούσα ποτέ να κηρύττουν τόσο γρήγορα και τόσο άργά!...

Όπου άνοιξαν πόλεμο τα καρπούζια με τα σταφύλια...

Όπου άνοιξαν πόλεμο τα καρπούζια με τα σταφύλια...

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Θά προσπαθῶ νὰ δώσω ἐδῶ τὴν ψυχικὴ κατάστασι ἐνὸς μελλοθανάτου, ἐνὸς νέου ἀνθρώπου ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ πεθάνῃ, ποὺ δὲν τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸ θάνατο οὔτε μιά ὥρα σχεδόν.

Μιά λύπη, μιά ἀλλόκοτη κι' ἀκαθόριστη σχεδὸν λύπη, γλυκειά καὶ πονεμένη, μὲ κατείχε ὁλόκληρον.

Κάπου-κάπου κανένα δάκρυ κυλοῦσε ἀργὰ ἀπ' τὰ μάτια μου, καθὼς κύτταζα, γιὰ στερινὴ φορά, τοὺς τόσο γνῶριμους ἀθηναίους δρόμους, τὰ σπῆτια ποὺ κοιμόντουσαν κι' αὐτὰ, θαρρεῖς, μέσα στὸ σκοτάδι...

Θεέ μου!... Αὔριο αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ θρίσκωμαι μερικὲς σπιθαμὲς κάτω ἀπὸ τὴ γῆ!... Κ' ἡ ψυχὴ μου; Ποῖος ξέρει;... Ποῖος μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί γίνεται ὑστερὰ ἀπὸ τὸ θάνατο;...

Θά ζήσω μόνον λίγον ἀκόμα καιρὸ ὥς ἀνάμνησις στὴ μνήμη ἐκείνων ποὺ μ' ἀγάπησαν καὶ τοὺς ἀγάπησα. Κι' ἔπειτα θὰ μὲ ξεχάσουν κι' αὐτοί...

"Εἶπε εἶνε. Ξεχνιοῦνται γρήγορα οἱ νεκροί, ὅσο πολλοὶ κι' ἀν ἀγαπήθηκαν.

Ξέρω πὼς πῶ πολλοὶ ἀπ' ὅλους θὰ μὲ θρηνησῇ ἡ Φλώρα. Μὰ θὰ μὲ ξεχάσῃ κι' αὐτὴ στὸ τέλος.

"Εγὼ ὁ ἴδιος ὅλως τε τῆς τῆς ζωῆς αὐτῆς. Τὴν παρακαλῶ στὸ γράμμα μου νὰ μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τίς λύπες ποὺ τὴν πόντισα καὶ τὴν ποτίζω. Τῆς ζητῶ νὰ μὲ λησμονήσῃ. Κι' ἀν μπορῇ, νικῶντας καθὲ ἀποτροπὴ, νὰ κάμῃ τὸν πατέρα μου εὐτυχισμένο.

Αὐτὴ εἶν' ἡ ἐπιθυμία μου. Γι' αὐτὸ φεύγω ἀπ' τὸν κόσμον αὐτό. Καὶ γιὰτί ποτὲ δὲν θὰ μπορῶ νὰ ἐνωθῶ μὲ τὴ Φλώρα. Τὸ ἐκατάλαβα καλά αὐτὸ τελευταῖα. Κι' ἀποφάσισα νὰ πάρω τὸ δρόμο τοῦ θανάτου...

"Εφτάσα στὸ σπίτι.

Κανεὶς δὲν μὲ ἀντελήφθη.

Κανένας δὲν κατὰλασε τὴν ἀπουσία μου.

"Ολοὶ κοιμοῦνται ἡσυχοί. Δὲν φαντάζονται τί πρόκειται νὰ συμβῇ.

"Εθγαλὰ τὸ περιστροφὸ καὶ τὸ ἀκούμπησα πάνω στὸ τραπέζι.

"Αναψα κατόπιν ἕνα τσιγάρο, τὸ τελευταῖο...

Καπνίζω, παρακολουθῶ τὸν καπνὸ ποὺ ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ σκέπτομαι.

"Ολὴ ἡ περασμένη μου ζωὴ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου...

"Αλλοίμονο!... Κυττάζω πίσω στὸ παρελθόν καὶ δὲν βλέπω οὔτε μιά μέρα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Μεγάλωσα μέσα στὰ θάνατα καὶ στὶς ἀπογοητεύσεις. Εἶδα-ἀν καὶ ἤμουν πολὺ μικρὸς-καὶ παρακολούθησα ὅλη τὴν τραγωδίαν τῆς μητέρας μου. Φτώχῃ μου μητερούλα!... Κ' ἡ δικὴ τῆς ζωὴ ὑπῆρξε μαρτυρικὴ. "Εφυγε πικραμένη, συντριμμένη, ἀδικοσκοτωμένη!... Καὶ κατόπιν μεγάλωσα μέσος στὴν κακομεταχείρισιν, κάτω ἀπ' τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ πατέρα μου. Μεγάλωσα σὰν νὰ ἦμουν πεντάρφανος. Εἴμαστε πλοῦσιοι. Δὲν μοῦ ἔλειπε τίποτε. Κι' ὅμως τί σημαίνει; Μοῦλειπε ἡ ζεστασιά τῆς ἀγάπης, μοῦλειπε τὸ πατρικὸ χάδι...

"Σκεπτόμουν τὴ μητέρα μου κι' ἔκλαιγα κρυφά. Μητερούλα μου!... "Ἦθελα νὰ πηγαίνω στὸν τάφο τῆς, νὰ τῆς μιλάω, νὰ κλαίω, νὰ τῆς λέω τοὺς πόνους μου. Κι' ὅμως μοῦ ἔφταν ἀδύνατον νὰ ἐκ-

πληρώσω αὐτὴ τὴν τόσο ἀπλὴ, τὴν τόσο δίκαιη ἐπιθυμία μου. Ποῖος θὰ μὲ πῆγαινε στὸ νεκροταφεῖο; Κανένας δὲν ἀνελάνθαινε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ κοντὰ στὸν τάφο τῆς μητέρας μου. Δὲν τοιμοῦσα οὔτε νὰ τὸ ζητήσω αὐτό. Κι' ἔκλαιγα τὴ μητέρα μου, κλεισμένος μόνος μου στὸ σπίτι, κρυφὰ ἀπ' ὅλους, σὰν νάκατα κάποιο ἐγκλημα...

"Εἶπε πέρασε ἡ ζωὴ μου, ὥσπου γεγάλασα ἀρκετά. Τώρα περὶ μὲν μπορῶ νὰ πηγαίνω ὅποτε ἤθελα στὸν τάφο τῆς μητέρας μου. Ὁ πόνος μου ἀρχισε νὰ μαλακώνῃ. Καὶ τέλος γνώρισα τὴ Φλώρα. Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία μου εὐτυχία καὶ δυστυχία μαζί...

"Ελπισα, μὰ εἶδα πολὺ γρήγορα πὼς τὸ ὄνειρό μου αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ. Καὶ πῆρα περὶ τῆς μεγάλης ἀπόφασις: Γιατί νὰ ζῶ; Προτιμότερος ὁ θάνατος!...

Λίγες γραμμὲς ἀκόμα στὸ "Ἡμερολόγιό αὐτό...

Λίγες σταλαγματιὲς μελάνης...

Κι' ἔπειτα τίποτε ἄλλο πειά...

Τὸ τέλος τῆς θλιβερῆς ζωῆς μου, θὰ τὸ γράψω μὲ τὸ ὄνομά μου.

Γράφω καὶ καπνίζω.

"Ὅπως ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου π' ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ σθῆναι, ἔτσι θὰ σθῆναι κι' ἡ ζωὴ μου, μιά ζωὴ βασάνων καὶ πόνων, μιά ζωὴ καταρριμμένη καὶ γεμάτη ἀπογοητεύσεις πικρές.

Κι' ὅμως, δὲν ἔκαμα κανένα κακὸ στὴ ζωὴ μου, δὲν ἔβλαψα κανένα. "Αλλά ἔτσι εἶνε. Τώρα βλέπω καλὰ πόσο ἀδίκος εἶν' ὁ κόσμος αὐτός καὶ τί ἀσύλληπτο καὶ φεῦγτικο πρᾶγμα ἡ εὐτυχία.

"Ἡ εὐτυχία!...

Κι' ὅμως, ὑπάρχουν ἀπειροὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἄνθρωποι καλόκαρδοι, ποὺ δὲν γνώρισαν ποτὲ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῆς, τὴν ὁποία χαίρουνται συνήθως οἱ κακοί, οἱ δεισπραγμένοι.

Τὸ τσιγάρο κοντεῖ νὰ τελειώσῃ.

Κι' ὅπως θὰ πετάξω τὸ ἀποσιγόγαρο ἀπ' τὸ παράθυρο, ἔτσι ἀπαρᾶλλοχα τὰ κάμω καὶ μὲ τὴ ζωὴ μου: "Ἡ ἴδια πίκρα τῆς νικητικῆς, ἡ "ἴδια πρόσκαιρη παρηγοριά, τὰ ἴδια φευγαλέα δεινὰ...

Καπνὸς γαλανός, ποὺ ἀνεβαίνει ψηλὰ σὲ κορδέλλες καὶ σθῆναι καὶ χάνεται...

Τετέλεστο!...

Θά κλείσω τὸ "Ἡμερολόγιό μου, θὰ τὸ ρίξω στὸ συρτάρι, κι' ἔπειτα...

Εἶχα τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ κάμω, μὰ συγκρατήθηκα τὴν τελευταία στιγμή.

Στὸ πρόχειρο καὶ σύντομο αὐτὸ "Ἡμερολόγιό ἀνοίγω διάπλατα τὴν καρδιά μου. Ὁθλω νὰ τὸ διαβάσῃ ὁ πατέρας μου κι' ἡ Φλώρα ἀκόμα. "Εἶπε θὰ πέσουν ὀρισιμένες παρεξηγήσεις, ἔτσι θὰ καταλάβουν τί δρᾶμα παίχθηκε στὴν καρδιά μου καὶ πόσο σκληρὰ τὴν τιμὰ φέρθηκε παίνοντας τὴν τραγικὴ ἀπόφασιν νὰ πεθάνω...

"Εἶπε αὐτοκίνητο πέρασε κάτω στὸ δρόμο.

Γέλια καὶ τσανοῦδια γέμισαν, γιὰ μιά στιγμή, τὸν ἀέρα καὶ τὰ ραβδῶν τὴ γαλήνη τῆς νύκτας.

Κάποια συμπλοκὴ ἀπὸ ἐρωτοζεύγαρα διασκεδάζει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΖΗΛΕΙΑΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΙΑ μέρα ἔτυχε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ Σαῖντ - Πλαίρ, ἕνα παλιὸ καὶ γραφικὸ χωριὸ τοῦ Πουατού, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα σ' ἕνα πυκνὸ δάσος ἀπὸ καστάνιες, ἕνα μικρὸ ποτάμι γεμάτο καραβίδες κι' ἕνα καταπράσινο λοφίσκο μ' ἕναν ἀνεμόμυλο. Αὐτὸ τὸ χωριουδάκι ἦταν εἰρηνικὸ, ταπεινὸ, ἡσυχ, καὶ μορεῖτε βέβαια νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκκλησίαν μου, διὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἕνα πανύψηλο σπῆτι, περιφάνως σὰν οὐρανοῦστη, ποὺ εἶχε παρὰ ἄνω ἀπὸ τὴν μιά μεριά μονάχα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ κάμπου. Ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ δὲν εἶχε καμιά πόρτα, κανένα παραθυράκι, λὲς καὶ περιφρονῶντες ὅλες τὶς ὁμορφιὲς τοῦ ἡσυχου χωριοῦ.

"Ὅταν λοιπὸν πῆγα νὰ φάω καμιά πέρδικα στὸ μοναδικὸ καπηλειὸ τοῦ χωριοῦ, ἔφερα μὲ τρόπο τὴν κοινότητα σ' αὐτὸ τὸ παράξενο σπῆτι κι' ἔμαθα μὴν τραγικὴ ἱστορία, ποὺ ἀξίζει νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

"Ὁ κάπελας, ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια μου, μῆτερ ἀμέσως τὸ νόημα.

"Α! ἔκανε. Λέτε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ κῆρ Ρυντῶ! Θὰ τὸ εἰδατε περνώντας... Καὶ θὰ σὰς ξάφνιασε, βέβαια!... "Ε, λοιπὸν, αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν χρίστηκε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τόσο ψηλὸ. Ὁ κῆρ Ρυντῶ τ' ἀνέβασε τόσο ψηλὰ, πάτωμα μὲ πάτωμα. Εἶνε ἕνα καταρριμμένο σπῆτι, ἀφεντικῶς... "Εγινε ἡ ἀφορισμὴ νὰ ἐξασπῇ ἐδῶ κι' εἰσοὶ χρόνια ἕνα ἀγριο δρᾶμα ζήλειας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξετάσῃ ἀκόμη τὸ χωριό.

Κι' ὁ κάπελας μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν κομικοτραγικὴ ἱστορία:

"Ὁ κῆρ Ρυντῶ, στὴν ἀρχὴ, εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα χαμηλὸ σπῆτι, ὅπως ὅλοι οἱ συγχωριανοὶ του. Εἶχε ἀπέριστα ἀμύλια καὶ κέρδιζε ἀπὸ τὸν λεπτὰ. Ζοῦσε λοιπὸν ἀνέτα, σὰν γεροντοπαλιῆκαρο, δίχως νὰ ἔχη κανέναν ἄλλο στὸν κόσμον, παρὰ μονάχα τὸ ἀγαπημένο του σπῆτι. Μιά μέρα μάλιστα πούλησε τ' ἀμύλια του καὶ τόκισε τὰ λεπτὰ του, γιὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχὸ τὸ κεφάλι του. Ὅσο τώρα γιὰ τὰ χωράφια καὶ τὴν εφεργῶν, ποὺ εἶνε μπροστὰ στὸ σπῆτι του, ἦταν κι' αὐτὰ δικὰ του. Μὰ τὰ εἶχε πούλησε στὸν Ζοῦξερ Παρντί, ἕναν πεισματάρη καὶ ξεροκέφαλο, ποὺ εἶχε παντρευτὴ μιά νέα κι' ὁμορφὴ γυναῖκα μὲ τριανταφυλλένια μαγούλια, τὴν ἐλαφροβύβαλη Σουζάννα. Περιστὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ὁ Ζοῦξερ ἦταν ζήλιος καὶ στραβοκύνταζε ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ τ' ἀγαπῶντες τὴν γυναῖκα του. Ὁ κῆρ Ρυντῶ, ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει διὰ τὴν μέρα, ἔβγαλε καμιά φορὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του καὶ νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα. Μὰ μέρα λοιπὸν ὁ Ζοῦξερ ποὺ εἶχε

πῆγα νὰ φάω καμιά πέρδικα στὸ μοναδικὸ καπηλειὸ τοῦ χωριοῦ, ἔφερα μὲ τρόπο τὴν κοινότητα σ' αὐτὸ τὸ παράξενο σπῆτι κι' ἔμαθα μὴν τραγικὴ ἱστορία, ποὺ ἀξίζει νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

"Ὁ κάπελας, ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια μου, μῆτερ ἀμέσως τὸ νόημα.

"Α! ἔκανε. Λέτε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ κῆρ Ρυντῶ! Θὰ τὸ εἰδατε περνώντας... Καὶ θὰ σὰς ξάφνιασε, βέβαια!... "Ε, λοιπὸν, αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν χρίστηκε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τόσο ψηλὸ. Ὁ κῆρ Ρυντῶ τ' ἀνέβασε τόσο ψηλὰ, πάτωμα μὲ πάτωμα. Εἶνε ἕνα καταρριμμένο σπῆτι, ἀφεντικῶς... "Εγινε ἡ ἀφορισμὴ νὰ ἐξασπῇ ἐδῶ κι' εἰσοὶ χρόνια ἕνα ἀγριο δρᾶμα ζήλειας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξετάσῃ ἀκόμη τὸ χωριό.

Κι' ὁ κάπελας μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν κομικοτραγικὴ ἱστορία:

"Ὁ κῆρ Ρυντῶ, στὴν ἀρχὴ, εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα χαμηλὸ σπῆτι, ὅπως ὅλοι οἱ συγχωριανοὶ του. Εἶχε ἀπέριστα ἀμύλια καὶ κέρδιζε ἀπὸ τὸν λεπτὰ. Ζοῦσε λοιπὸν ἀνέτα, σὰν γεροντοπαλιῆκαρο, δίχως νὰ ἔχη κανέναν ἄλλο στὸν κόσμον, παρὰ μονάχα τὸ ἀγαπημένο του σπῆτι. Μιά μέρα μάλιστα πούλησε τ' ἀμύλια του καὶ τόκισε τὰ λεπτὰ του, γιὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχὸ τὸ κεφάλι του. Ὅσο τώρα γιὰ τὰ χωράφια καὶ τὴν εφεργῶν, ποὺ εἶνε μπροστὰ στὸ σπῆτι του, ἦταν κι' αὐτὰ δικὰ του. Μὰ τὰ εἶχε πούλησε στὸν Ζοῦξερ Παρντί, ἕναν πεισματάρη καὶ ξεροκέφαλο, ποὺ εἶχε παντρευτὴ μιά νέα κι' ὁμορφὴ γυναῖκα μὲ τριανταφυλλένια μαγούλια, τὴν ἐλαφροβύβαλη Σουζάννα. Περιστὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ὁ Ζοῦξερ ἦταν ζήλιος καὶ στραβοκύνταζε ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ τ' ἀγαπῶντες τὴν γυναῖκα του. Ὁ κῆρ Ρυντῶ, ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει διὰ τὴν μέρα, ἔβγαλε καμιά φορὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του καὶ νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα. Μὰ μέρα λοιπὸν ὁ Ζοῦξερ ποὺ εἶχε

πῆγα νὰ φάω καμιά πέρδικα στὸ μοναδικὸ καπηλειὸ τοῦ χωριοῦ, ἔφερα μὲ τρόπο τὴν κοινότητα σ' αὐτὸ τὸ παράξενο σπῆτι κι' ἔμαθα μὴν τραγικὴ ἱστορία, ποὺ ἀξίζει νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

"Ὁ κάπελας, ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια μου, μῆτερ ἀμέσως τὸ νόημα.

"Α! ἔκανε. Λέτε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ κῆρ Ρυντῶ! Θὰ τὸ εἰδατε περνώντας... Καὶ θὰ σὰς ξάφνιασε, βέβαια!... "Ε, λοιπὸν, αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν χρίστηκε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τόσο ψηλὸ. Ὁ κῆρ Ρυντῶ τ' ἀνέβασε τόσο ψηλὰ, πάτωμα μὲ πάτωμα. Εἶνε ἕνα καταρριμμένο σπῆτι, ἀφεντικῶς... "Εγινε ἡ ἀφορισμὴ νὰ ἐξασπῇ ἐδῶ κι' εἰσοὶ χρόνια ἕνα ἀγριο δρᾶμα ζήλειας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξετάσῃ ἀκόμη τὸ χωριό.

Κι' ὁ κάπελας μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν κομικοτραγικὴ ἱστορία:

"Ὁ κῆρ Ρυντῶ, στὴν ἀρχὴ, εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα χαμηλὸ σπῆτι, ὅπως ὅλοι οἱ συγχωριανοὶ του. Εἶχε ἀπέριστα ἀμύλια καὶ κέρδιζε ἀπὸ τὸν λεπτὰ. Ζοῦσε λοιπὸν ἀνέτα, σὰν γεροντοπαλιῆκαρο, δίχως νὰ ἔχη κανέναν ἄλλο στὸν κόσμον, παρὰ μονάχα τὸ ἀγαπημένο του σπῆτι. Μιά μέρα μάλιστα πούλησε τ' ἀμύλια του καὶ τόκισε τὰ λεπτὰ του, γιὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχὸ τὸ κεφάλι του. Ὅσο τώρα γιὰ τὰ χωράφια καὶ τὴν εφεργῶν, ποὺ εἶνε μπροστὰ στὸ σπῆτι του, ἦταν κι' αὐτὰ δικὰ του. Μὰ τὰ εἶχε πούλησε στὸν Ζοῦξερ Παρντί, ἕναν πεισματάρη καὶ ξεροκέφαλο, ποὺ εἶχε παντρευτὴ μιά νέα κι' ὁμορφὴ γυναῖκα μὲ τριανταφυλλένια μαγούλια, τὴν ἐλαφροβύβαλη Σουζάννα. Περιστὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ὁ Ζοῦξερ ἦταν ζήλιος καὶ στραβοκύνταζε ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ τ' ἀγαπῶντες τὴν γυναῖκα του. Ὁ κῆρ Ρυντῶ, ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει διὰ τὴν μέρα, ἔβγαλε καμιά φορὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του καὶ νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα. Μὰ μέρα λοιπὸν ὁ Ζοῦξερ ποὺ εἶχε

πῆγα νὰ φάω καμιά πέρδικα στὸ μοναδικὸ καπηλειὸ τοῦ χωριοῦ, ἔφερα μὲ τρόπο τὴν κοινότητα σ' αὐτὸ τὸ παράξενο σπῆτι κι' ἔμαθα μὴν τραγικὴ ἱστορία, ποὺ ἀξίζει νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

"Ὁ κάπελας, ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια μου, μῆτερ ἀμέσως τὸ νόημα.

"Α! ἔκανε. Λέτε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ κῆρ Ρυντῶ! Θὰ τὸ εἰδατε περνώντας... Καὶ θὰ σὰς ξάφνιασε, βέβαια!... "Ε, λοιπὸν, αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν χρίστηκε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τόσο ψηλὸ. Ὁ κῆρ Ρυντῶ τ' ἀνέβασε τόσο ψηλὰ, πάτωμα μὲ πάτωμα. Εἶνε ἕνα καταρριμμένο σπῆτι, ἀφεντικῶς... "Εγινε ἡ ἀφορισμὴ νὰ ἐξασπῇ ἐδῶ κι' εἰσοὶ χρόνια ἕνα ἀγριο δρᾶμα ζήλειας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξετάσῃ ἀκόμη τὸ χωριό.

Κι' ὁ κάπελας μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν κομικοτραγικὴ ἱστορία:

"Ὁ κῆρ Ρυντῶ, στὴν ἀρχὴ, εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα χαμηλὸ σπῆτι, ὅπως ὅλοι οἱ συγχωριανοὶ του. Εἶχε ἀπέριστα ἀμύλια καὶ κέρδιζε ἀπὸ τὸν λεπτὰ. Ζοῦσε λοιπὸν ἀνέτα, σὰν γεροντοπαλιῆκαρο, δίχως νὰ ἔχη κανέναν ἄλλο στὸν κόσμον, παρὰ μονάχα τὸ ἀγαπημένο του σπῆτι. Μιά μέρα μάλιστα πούλησε τ' ἀμύλια του καὶ τόκισε τὰ λεπτὰ του, γιὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχὸ τὸ κεφάλι του. Ὅσο τώρα γιὰ τὰ χωράφια καὶ τὴν εφεργῶν, ποὺ εἶνε μπροστὰ στὸ σπῆτι του, ἦταν κι' αὐτὰ δικὰ του. Μὰ τὰ εἶχε πούλησε στὸν Ζοῦξερ Παρντί, ἕναν πεισματάρη καὶ ξεροκέφαλο, ποὺ εἶχε παντρευτὴ μιά νέα κι' ὁμορφὴ γυναῖκα μὲ τριανταφυλλένια μαγούλια, τὴν ἐλαφροβύβαλη Σουζάννα. Περιστὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ὁ Ζοῦξερ ἦταν ζήλιος καὶ στραβοκύνταζε ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ τ' ἀγαπῶντες τὴν γυναῖκα του. Ὁ κῆρ Ρυντῶ, ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει διὰ τὴν μέρα, ἔβγαλε καμιά φορὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του καὶ νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα. Μὰ μέρα λοιπὸν ὁ Ζοῦξερ ποὺ εἶχε

πῆγα νὰ φάω καμιά πέρδικα στὸ μοναδικὸ καπηλειὸ τοῦ χωριοῦ, ἔφερα μὲ τρόπο τὴν κοινότητα σ' αὐτὸ τὸ παράξενο σπῆτι κι' ἔμαθα μὴν τραγικὴ ἱστορία, ποὺ ἀξίζει νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

"Ὁ κάπελας, ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια μου, μῆτερ ἀμέσως τὸ νόημα.

"Α! ἔκανε. Λέτε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ κῆρ Ρυντῶ! Θὰ τὸ εἰδατε περνώντας... Καὶ θὰ σὰς ξάφνιασε, βέβαια!... "Ε, λοιπὸν, αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν χρίστηκε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τόσο ψηλὸ. Ὁ κῆρ Ρυντῶ τ' ἀνέβασε τόσο ψηλὰ, πάτωμα μὲ πάτωμα. Εἶνε ἕνα καταρριμμένο σπῆτι, ἀφεντικῶς... "Εγινε ἡ ἀφορισμὴ νὰ ἐξασπῇ ἐδῶ κι' εἰσοὶ χρόνια ἕνα ἀγριο δρᾶμα ζήλειας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξετάσῃ ἀκόμη τὸ χωριό.

Κι' ὁ κάπελας μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν κομικοτραγικὴ ἱστορία:

"Ὁ κῆρ Ρυντῶ, στὴν ἀρχὴ, εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα χαμηλὸ σπῆτι, ὅπως ὅλοι οἱ συγχωριανοὶ του. Εἶχε ἀπέριστα ἀμύλια καὶ κέρδιζε ἀπὸ τὸν λεπτὰ. Ζοῦσε λοιπὸν ἀνέτα, σὰν γεροντοπαλιῆκαρο, δίχως νὰ ἔχη κανέναν ἄλλο στὸν κόσμον, παρὰ μονάχα τὸ ἀγαπημένο του σπῆτι. Μιά μέρα μάλιστα πούλησε τ' ἀμύλια του καὶ τόκισε τὰ λεπτὰ του, γιὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχὸ τὸ κεφάλι του. Ὅσο τώρα γιὰ τὰ χωράφια καὶ τὴν εφεργῶν, ποὺ εἶνε μπροστὰ στὸ σπῆτι του, ἦταν κι' αὐτὰ δικὰ του. Μὰ τὰ εἶχε πούλησε στὸν Ζοῦξερ Παρντί, ἕναν πεισματάρη καὶ ξεροκέφαλο, ποὺ εἶχε παντρευτὴ μιά νέα κι' ὁμορφὴ γυναῖκα μὲ τριανταφυλλένια μαγούλια, τὴν ἐλαφροβύβαλη Σουζάννα. Περιστὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ὁ Ζοῦξερ ἦταν ζήλιος καὶ στραβοκύνταζε ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ τ' ἀγαπῶντες τὴν γυναῖκα του. Ὁ κῆρ Ρυντῶ, ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει διὰ τὴν μέρα, ἔβγαλε καμιά φορὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του καὶ νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα. Μὰ μέρα λοιπὸν ὁ Ζοῦξερ ποὺ εἶχε

πῆγα νὰ φάω καμιά πέρδικα στὸ μοναδικὸ καπηλειὸ τοῦ χωριοῦ, ἔφερα μὲ τρόπο τὴν κοινότητα σ' αὐτὸ τὸ παράξενο σπῆτι κι' ἔμαθα μὴν τραγικὴ ἱστορία, ποὺ ἀξίζει νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

"Ὁ κάπελας, ἀπὸ τὰ πρ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Η ΜΑΓΕΙΕΣ ΤΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΓΚΟΡ

Ο παράδοξος δόκτωρ του Πόρ-Ζεντίλ. Πόσο στοιχίζει μια ιθαγενής. Η περιπέτεια του γιατρού Βερνόν μέσα στη ζουγκλα. Μέσα στα τρομαχτικά τέλματα του Περιγκόρ. Η ανατριχιαστικές θυσίες στους κροκοδείλους. Μια εφιαλτική επίδειξη των μάγων. Τα φαντάσματα. Η ιεροτελεστία του θανάτου τους. Η σκοτωμένες γυναίκες που ξανάζησαν, κλπ.

ΡΙΣΚΟΜΟΥΝ στο Πόρ-Ζεντίλ, στην καρδιά της αφρικανικής ζουγκλας. Ο κίτρινος πυρετός μ' είχε αναγκάσει να μείνω δέκα μέρες ξαπλωμένος ακίνητος πάνω σ' ένα κρεβάτι έκστρατείας. Ο γιατρός του πέμπτου λόχου του αποικιακού στρατού προσπαθούσε να με σώσει από το θάνατο. Ήταν ένας λιγομίλητος άνδρας που δεν χαμογελούσε ποτέ και που κάπνιζε αδιάκοπα την πίπα του. Δεν τον τρόμαζε κ' η πιο επικίνδυνη εγχείρηση κι έκοβε τα χέρια και τα πόδια των πληγώνων μερών μαύρων με την παραμικρότερη αφορμή. Δεν διατάζω να σάς δημολογήσω ότι τον φοβόμουν. Ένα θράδυ ωστόσο που είχε πια υποχωρήσει ο πυρετός μου και που τον είδα ότι είχε διάθεσι για να συζητήσουμε, απέφαινα να λύσω το μυστήριο αυτής της παράξενης μανίας του.

—Δόκτωρ Βερνόν, του είπα, μένετε καιρό σ' αυτό τον εφιαλτικό τόπο;

—Εκείνος με κύτταξε λίγο παρανενημένος που άρχιζα τη συζήτησή μας με μια τόσο αδιάκριτη ερώτηση. Ωστόσο μ' απάντησε αδιάφορα.

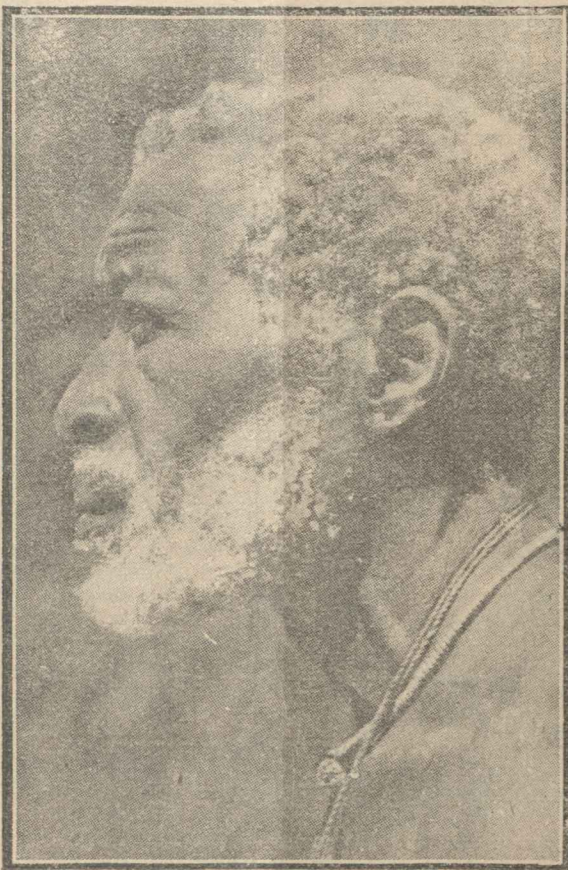
—Σώσατά δέκα χρόνια. Από τη μέρα δηλαδή που ο πρώτος ιεραπόστολος έπεσε θύμα αυτών των άγριανθρώπων. Ά! Δεν μπορείς να φαντασθής τι άσυνεδητοι που είναι. Για ένα ταίγιο οσές πουλούν τη γυναίκα της! Όλες όμως η γυναίκες εδώ πέρα υποφέρουν από τρομαχτικές αρρώστιες. Η λέπρα είναι η πιο συνηθισμένη απ' αυτές. Οι μαύροι του Πόρ-Ζεντίλ είναι οι χειρότεροι κ' οι πιο εγκληματικοί Νέγκροι της Αφρικής. Είναι οι μόνοι που τροφοδοτούν τη Λεγεώνα των Ξένων! Δεν ακούνε κανέναν και δεν πιστεύουν σε τίποτε. Όταν τους δαγκώση κανένα φείδι στη ζουγκλα, όταν τραυματισθούν σε μία συμπλοκή μεταξύ τους έρχονται για να τους γιατρέψω. Άν δούν ότι δεν έγιναν άμέσως καλά αρχίζουν να βάζουν πάνω στις πληγές τους τα φάρμακα των μάγων τους. Τις περισσότερες φορές η πληγή θα κοφομορμίζει κι άναγκάζομαι για να τους γλυτώσω από το θάνατο να τους κόψω το χέρι ή το πόδι τους.

Ζήτησα κατόπιν από το δόκτορα να μου διηγηθώ μερικές περιπέτειές του με τους μαύρους.

—Δεν περνάει μέρα που να μην έχω μαζί τους φασαρίες. Έτσι μπορώ να ικανοποιήσω την περιέργειά σας, μου απάντησε.

Και άπου κάθισε καταγής, κοντά στο κρεβάτι μου, άρχισε να μου διηγείται ένα σωρό συναρπαστικές ιστορίες, από τις οποίες θα σάς άναφέρω την πιο παράξενη.

—Έδω και τρία χρόνια είχα έγκαστασθή, μου είπε ο δόκτωρ, στο Περιγκόρ, ένα χωριό μέσα σε κάτι άπαίσια τέλματα. Η καλύβες των μαύρων ήταν φτιαγμένες πάνω σε πασσάλους για να ξέγουν από το νερό και για να προφυλάγονται οι κάτοικοί τους από τους κροκοδείλους και από τ' άγρια θηρία της ζουγκλας. Ήσαν καμιά έκαστη οικογένειες μαύρων τόσο άδύνατων, που μοιζάν σαν φαντάσματα. Οι πυρετοί τους άποδεκάζιζαν και τους έξασθενοούσαν. Κάθε νύχτα ήταν άδύνατο να μην έξαφανισθούν μέσα στα νερά δυο τρεις απ' αυτούς. Οι κροκοδείλοι λοιπόν έρχόντουσαν κοντά στους πασσάλους μόλις θράδινιζε και περίμεναν τη λεία τους. Όταν ένας μαύρος έξαντλημένος από τον πυρετό γκορεμιζόταν στο τέλμα νινόταν μια τρομάντικη πάλη μεταξύ αυτών των άποτρόπαιων ζώων που έκανε τις καλύβες να κουνιούνται δω κι' εκεί, έτοιμες να γκορεμισθούν. Όλοι οι Ιθανεινείς άνοιζαν συγχρόνως να ούραλιάζουν πένθιμα κ' η σπαράχτικές

Μάγος του Περιγκόρ

κραυγές των γυναικών μ' έκαναν κάθε τόσο να πετάγομαι έντρομος από την αίσρα μου. Και τότε έβλεπα το έξης ανατριχιαστικό θέαμα: Για να ήσυχάσουν τους κροκοδείλους και να τους... καλοπιάσουν να μη γκορεμισούν τις καλύβες τους, έβριχναν μέσα στα νερά τα μικρά παιδιά τους!

Χρειάσθηκαν δυο μήνες για να μπορέσω να τους δυνατώσω τον οργανισμό μ' ένσεις κινήσεις και να τους κάνω να συνέλθουν. Έτσι τους γλύτωσα από τα δόντια των κροκοδείλων. Από τα τζωά όμως είχαν συνηθίσει σ' αυτή την εύκολη λεία τους κι' όπως είναι πονηρά μαζευόντουσαν κάθε νύχτα κάτω από τις καλύβες και κυπούσαν τις ούρες τους πασάλλους για να τις γκορεμισούν. Οι μαύροι τότε για να γλυτώσουν την καταστροφή έβριχναν πάλι τα παιδιά τους στο τέλμα για να τους χορτάσουν! Όταν είδα ότι ούτε η φοβέρης μου, ούτε η τιμωρίες μπορούσαν να τους κάνουν να σταματήσουν αυτές τις ανατριχιαστικές άνθρωποθυσίες, φώναξα τον φύλαρχό τους και του είπα:

—Για να ήσυχάσουν οι κροκοδείλοι πρέπει να θυσιάσης τους μάγους σου. Τό κρέας τους θα τους χορτάση για πολύ καιρό. Πριν όμως να τους ρίξετε στο νερό πρέπει να τους δώσω ένα φάρμακο που μου έμπιστεύθηκε ο Θεός του Δάσους.

Εκείνος έμεινε σκεπτικός. Η αλήθεια είναι ότι με φοβόταν από τον καιρό που του είχα σώσει το διάδοχό του από τους πυρετούς. Τέλος δέχτηκε την πρότασή μου. Και τ' άλλο θράδυ δηλαδή η φυλή μαζεύτηκε σ' ένα έξωτο της ζουγκλας κοντά στο τέλμα, άναψε μια τεράστια φωτιά κι' άρχισε να χορεύει τους εφιαλτικούς χορούς της. Οι μουσικοί της φυλής κανόνιζαν το ρυθμό αυτών των χορών κτυπώντας κομένους κορμούς δένδρων που έθαζαν ένα παράξενο και μελαγχολικό ήχο. Οι μάγοι δεν είχαν φέρι καμιά αντίρρηση σ' αυτή τη διαταγή του άρχηγού τους. Ζήτησαν μόνο να πεθάνουν ύστερ' από μια όλονύκτα τελετή. Γι' αυτό άλλωστε είχε διοργανωθεί αυτή η γιορτή μέσα στη ζουγκλα. Καθώς μου εξήγησε ο άρχηγός, ήθελαν να επιδείξουν όλη τη μαγική τέχνη τους.

Και πράγματι, αυτοί οι μαύροι μ' έκαναν ν' άνοιξω διάπλατα τα μάτια από την κατόπληξή μου και να αισθανθώ τύψεις που τους θυσίαζα. Μά έπρεπε να πεθάνουν, γιατί αυτοί παρακινούσαν τους Ιθαγενείς να ρίχνουν τα παιδιά τους στους κροκοδείλους, για να τους ήσυχάσουν! Ήσαν τρεις άπαίσιοι γέροι με μεγάλους σιδερένιους κρίκους στ' αψίδια και χαλαγμένο θαθεία το κάτω χέλος του στόματος. Καθόντουσαν γονατιστοί μπροστά στο φύλαρχο και κύτταζαν σαν υπνωτισμένοι τους νεαρούς πολεμιστές που χόρευαν κινώντας δεξιά κι' άριστερά τα ροπαλά τους. Έπειτα, όταν ήρθε η σειρά τους, φόρεσαν τις τρομαχτικές μάσκες τους, στολίστηκαν μ' ένα σωρό φτερά κι' άρχισαν να στορβιλίζουν μέχρι που έπεσαν καταγής άναίσθητοι. Έμειναν

έτσι άκίνητοι πάνω από μισή ώρα, ένω οι μουσικοί έξακολουθούσαν να κτυπούν σαν δαιμονισμένοι τους κορμούς των δένδρων. Και τότε μέσα στο άσ το φεγγαριού είδα ένα παράξενο θέαμα που μ' έκανε ν' άναστοίχισω. Άπό τα σώματα των μάγων βγήκαν τρία φαντάσματα, προχώρησαν άς την πυρά, πέρασαν τις φλόγες της, πληρώσαν τις νέες γυναίκες, τις έπασαν από τα μαλλιά και τις τράβηξαν στα πόδια του αυλάρχου. Έπειτα άρπαξαν ένα ροπαλό και τις κτύπησαν με τόση δύναμη στο κεφάλι, ώστε έσκασε το σπάσιμο του κρανίου τους. Η γυναίκες, χωρίς να θγύνουν ούτε μια κραυγή, κυλίστηκαν αμόλυπτες στο χόμω. Τα φαντάσματα εξαγνύρισαν κατόπιν στα σώματα των μάγων. Είδα τότε αυτούς τους τρεις γέροντες να σνέγονονται, να έξακολουθούν τον δαιαλτικό χορό τους και κατόπιν να παίρνουν τις σκοτωμένες γυναίκες στα χέρια τους και να πιδοούν πάνω στην πυρά. Η φωτιά έσθισε άμέσως. Στη θέ-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Πρό έτών στη Νέα Υόρκη ο Όλκος Οδύλλανσον και Σία έβαλε την έξης φωτεινή κεκλίμα, που άναστάωσε επί άρκετές ώρες την πόλη: «Ο πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών άπέθανε». Όσοι όμως πλησίαζαν ταραγμένοι από αυτή την είδησι, διάβαζαν όλόκληρη τη ρεκλίμα ως έξης: «Ο πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών δεν άπέθανε εκ του φύχους, διότι άγόρασε παλτό από μας Ι»

Τί συνέβαινε; Άλλούστατα, ή ύπογραμμισμένες λέξεις ήσαν με ιμ- κρότερα φωτεινά γράμματα και δεν φανόντουσαν από μακριά!

Το χρόνι συντελεί στη γονιμοποίηση του έδάφους, γιατί, όπως και ή άμύλη, έχει στα σύστατικά του άρκετη ποσότητα άμμονιακών άλάτων.

Το κορχύλιο «Άνομούρα», που βοίσκεται στις νήσους Χιλόα της Νοτίου Άμερικής, είναι άλλαναστο βαρόμετρο: Όταν επικρατεί ξερασία και καλός καιρός, το κέλυφός του είναι άσπρο, όταν όμως ο καιρός είναι ύγρος, σκεπίζεται από κόκκινα στίγματα, κι' όταν πρόκειται να βρέξει γίνεται κατακόκκινο.

Το 1800 ο πληθυσμός όλόκληρης της Εύρώπης άνερχόταν σε 175 έκατομύρια, το 1830 σε 216 έκατομύρια, το 1860 σε 289 έκατομύρια, το 1880 σε 331 έκατομύρια και το 1888 σε 350 έκατομύρια. Σήμερα υπερβαίνει τα 600 έκατομύρια.

Το ψηχρότερο μέρος της Γης, το κατοικημένο έννοείται, είναι το Βερχογ άνοκη της έπαρχίας Ίσ- κούτσικ, στη Σιβηρία. Έχει 190 κατοίκους και ή θερμοκρασία κατά τον χειμώνα φτάει στους 60 βαθμούς Κελσίου υπό το μηδέν!

Το πρώτο ύποδύχιο τλήξφωνο λειτουργήσε κατά το 1889 και συνέδεσε τις πόλεις Μπουνέις - Ά- ίρες και Μοντεβιδέο της Νοτίου Άμερικής.

Ο εθνεγιστος Βραζιλιάος καρπός «άναγας», από τον άποιο κατασκευάζεται και το διώνημο ήδύ- ποτο, έγινε για πρώτη φορά γνωστός στην Εύρώπη από τον Γάλλο έξερενητή Ζάν Λερού, κατά το 1556.

Η λεπτότερες τριχές της ανθρώπινης κόμης είναι ή ξανθή. Κατόπιν έρχονται ή μαύρες, που είναι κάπως παχύτερες, έπειτα ή καστανές και τέλος, ή πιο παχείες, είναι ή κόκκινες.

Κατά τον δόκτορα Βικέντιο Τασνάρι, του Πα- νεπιστημίου της Πίζης, στην Ίταλία, ο καπνός έχει ισχυρές απολυμαντικές ιδιότητες, που πάντων στα μικρόδια του τύφου, της χολέρας και της πνευ- ροννευμονίας.

Πόσο μικρά είναι τα άτομα της ύλης; Άς δώμε: Στο κεφάλι ενός μικρού συνηθισμένου καρπού υπάρχουν 8 έξως έκατομύρια άτομα, δηλαδή με αριθμό: 8.000.000.000.000.000.000

Άν κάθε δευτερόλεπτο άφαιρούμε από ένα έκατομύριο άτομα (δηλαδή από χίλια έκατομύρια), θα χρειασθούν 253 χιλιάδες χρόνια για να τελειώση ο άγκος του καρποκεφαλαίου!

Σε πολλά μέρη της Γερμανίας, όπου το έδαφος είναι άρεινό, βραχύν- δες κι' όλισθηρό, χρησιμοποιούν για το πετάλωμα των ίππων και των ήμιόνων πέταλα από πεπιεσμένο χάρτι. Δεν είναι βέβαια μεγάλης δια- κείας τα πέταλα αυτά, είναι όμως πολύ φτηνά και τα μόνα κατάλληλα για τις περιπτώσεις αυτές.

Οι έρωθοδερμοι της φυλής των Όττομάχων, είναι οι μόνοι αυτο- χθονες της Άμερικής που τρώνε... χόμω. Πραγματικά, ένα κομμάτι του έδάφους της περιούχης των έχει χόμω τόσο λιπαρό, ώστε και νό- στιμο είναι και θρεπτικές ουσίες έχει. Τον χειμώνα, που ή βροχή το έα- νοσταίνει, χρησιμοποιούν παξ-μάδια (τσόβλα σωστά!), τα οποία ψή- νουν από το καλοκαίρι.

Οι Ρωμαίοι του όρου Γάινα, τιμωτες των Κασπαίων όρεών, έ- χουν το έξης περίεργο έθιμο: Κάθε χρόνο, κατά την ημέρα της εο- ρτής του Άποστόλου Πέτρου, ένεργούν μεγάλη έμποροπανήγυρι... νι- ράδων! Η κάθε κοπέλα της παντοίας δηλαδή, παίρνει όλη την ποί- κα της μαζ-όρακά σκεπ, ένδύματα κλπ., και πηγαίνει στην έο- ρμένη μεγάλη κοιλιά, όπου μαζεύονται κι' άλλες κοπέλλες των πέ- ριε χωριών. Οι ύποψητοι γαμπροί τοιγούτοι, τις έξεταίνουν και πασάρουν την ποίκα τους με τους οικείους της νύχης. Κι' όταν το συνοικέσιο κλείσει στα πόδι, άλλανών επί τόπου ένα χρυσό- κέντητο μαντήλι — αντί δαχτυλιδίου — για άρ- ραβώνα.

σι της άρχισε να κυλάει άργά ένα ποτάμι! Οι μάγοι κ' ή γυναί- κες είχαν έξαφανισθή. Οι Ιθαγενείς ούρλιαζαν γύρω μου κι' εί- χαν σκεπασεί το πρόσωπό τους με τα χέρια τους. Ο φύλαρχος ήν ίδια στιγμή προχώρησε άς τον ποταμό και φώναξε τρεις φο- ρές τα όνοματά των μάγων. Μέσα από τα νερά είδα να θγαί- νουν τάραι παράδοξοι γέροι, χωρίς πια τις γυναίκες, ένω ο ποταμός χανόταν πάλι από τα μάτια μας. Ο άρχηγός τους κτύ- πωσε δυνατά με το ξύλινο σκήπτρο του στο μέτωπο, για να δεί- ξη ότι ήταν εύχαριστημένος απ' αυτή τη μαγική επίδειξη τους κι' έπειτα τους άδήγησε μπροστά μου.

—Τί έγιναν ή τρεις γυναίκες; φώναξα νοιώθοντας ότι θα χά- σω το μυαλό μου απ' αυτά τα παράδοξα πράγματα που είχα δει. Οι μάγοι σήκωσαν άργά το χέρι τους και μου έδειξαν την πρώτη θέσι, στην οποία είχαν σταθή αυτές ή Ιθαγενείς πριν άρ- χίσαι ή παράδοξη ιεροτελεστία. Ήταν πάλι εκεί πέρα ζωντανές και χωρίς τίποτε να φανερώνη τα μαρτύρια που είχαν ύποφέρει δώ και λίγη ώρα.

Η στιγμή ήταν πάρα πολύ κρίσιμη για μένα. Άν έδειχνα ότι είχα φοβηθώ από τις μαγείες αυτών των παράδοξων γέρον και δεν πραγματοποιούσα την έντολή του... Θεού του Δάσους, κα- τάλαθα ότι θα πλήρωσα με τη ζωή μου τη δειλία μου. Σγγκρα- τώντας λοιπόν όσο μπορούσα τον τρόπο μου, είπα στον φύ- λαρχο:

—Έμπρός, άς οδηγήσουμε αυτούς τους ιερούς ανθρώπους στο τέλμα.

Και προχώρησα πρώτος για να τους δείξω το μέρος απ' όπου θα τους έβριχναν στα νερά. Όλη ή φυλή μ' άκολουθήσε φανάζοντας δαιμονισμένα. Οι κροκοδείλοι, όπως κάθε νύχτα, έτοι κι' άπό- με είχαν μαζευθώ κάτω από τις καλύβες. Οι μάγοι με καταπληκτική ψυχραιμία έπεσαν μόνοι τους στο τέλμα, άφου ήσαν ένα δρα- στικό δηλητήριο που τους έδωσα. Είδα τους κροκοδείλους να τους άρπάζουν κι' άκούσα τον άπαίσιο κρότο που έκαναν ή μασσέλες τους καθώς έσπασαν τα κόκκαλά τους. Έ- πειτα όλα θυθίστηκαν πάλι μέσα στην από- λυτη σιωπή της ζουγκλας.

Τρεμόντας από το φόβο μου γύρισα στην καλύβα μου, μα δεν υπόφερα να κοιμηθώ. Βέβαια δια είχα δει δεν ήσαν τίποτ' άλλο από μια αστακική ύποβολή αυτών των τριών μάγων, αλλά ήσαν τόσο παράδοξα, που μου είχαν ταραξεί τα νεύρα. Θυσιάζοντας ωστό- το τους μάγους, είχα σώσει τα παιδιά των Ιθαγενών από τον πιο φρικιαστικό θάνατο. Οι μαύροι του Περιγκόρ δεν τα ξανάβριξαν πια στο τέλμα για να ήσυχάσουν τους κρο- κοδείλους. Μά το πιο παράδοξο ήταν ότι α- τά τα άπαισία ζώα δεν τους εξανοείγλη- σαν. Μήπως άραγε ήσαν κι' αυτό καμιά μαγεσία των άπαισιων γέρον; Αυτό δεν υπό- φερα ποτέ να το έξακριβώσω. Ύστερα όμως από λ'γο καιρό έβουγα από το Περιγκόρ κ' ήρθα έδω πέρα, φοβόμενος μήπως πέσω στη δυσμένεια των νέων μάγων της φυλής και πληρώσω με τη ζωή μου τις ύπηρεσίες που είχα προσφέρει στο φύλαρχό τους!

Και τώρα, μου είπε τελειώνοντας την διήγησή του ο δόκτωρ Βερνόν, πρέπει να ήσυχάσης. Ίσως έκανα άσχημα να σου διη- γηθώ αυτή την περιπέτειά μου γιατί σε έβλεπω ταραγμένο. Ήθε- λα όμως να σε προετοιμάσω λίγο για τα παράδοξα πράγματα που έχεις να συναντήσεις στο ταξίδι σου. Η Άφρική έχει ένα πλήθος μυητοίων. Έν' απ' αυτά είναι κ' ή μαγείες των μυστών. Θα ήμουν εύνηγος αν μπορούσες έσύ να διεφάνιζες το μυστήριό τους. Και μ' αυτά τα έρωρικά λόγια έφυγε από τη σκηνή μου ξεγινώντας να με καλνυχίστη.

Ο δόκτωρ Βερνόν ήταν ένας από τους πιο περιέργους έρω- ματικούς της Λεγεώνας των Ξένων που συνάντησα σ' αυτό το ταξίδι μου στη Μαύρη Ήπειρο.

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

ΠΑΝΣΕΛΕΣ

Άκουε προσεχτικά τί λέει ο καθένας. Η κουθέντα και κρό- χει και φανερώνει το χαρακτήρα του ανθρώπου.

Λατίνος συ γ γ ρ α φ ε υ ς

Όποιος μπορεί να ύπομεινι τα πάντα μπορεί και τα πάντα να κάνει.

Ένιστε ή κακία είναι αυτή ή άρετή πενθού- σα και ή λαγνεία είναι ο άγνός έρως ένδε- θυμένος στολήν άπελπισίας.

Όστις δεν άγαπά κανένα είναι το χείριστον των θηρίων.

Δ. Παπαρρηγόπουλος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΟ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο άδελφός Άνσέλμο, ύποπτος τύπος, που παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός άστρο, προσπαθεί να μπλέξει στα δίχτυα του την Λουκιανή, τη σύζυγο ενός περιήμου θαυματοποιού, του Άρχοντος του Μυστηρίου, όπως τον λέει, ο οποίος, με τα καταπληκτικά πειράματά του, έχει αναταράξει το Παρίσι. Η Λουκιανή, αν και λατρεύει τον σύζυγό της, θυμώνει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως την παραμελεί προς χάριν της τέχνης του. Και για να τον εκδικηθεί, πηγαίνει μία βραδιά μαζί με τον Άνσέλμο σε ένα χορευτικό κέντρο. Φεύγοντας από εκεί, ο Άνσέλμο την βάζει σε ένα αυτοκίνητο, για να την πάει στο σπίτι της. Μά θύαν εκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μία ψηλή, μελαχρινή γυναίκα, γνωστή του, χωρίς όπλο, από το παρελθόν, η οποία του λέει απειλητικά τις λέξεις: «Σε έ λ γ ο ι» και φεύγει. Ο Άνσέλμο γυρίζει στο σπίτι του, μα καθώς ανεβαίνει στο διαμέρισμά του, πάνεται στα χέρια, έπειτα από ένα επεισόδιο, μ' έναν σύντομο του, τον καλλιτέχνη του μυθικού - Χόλμ Κάρλιο. Τον χτυπάει άσχημα κι' ο Κάρλιο του φωνάζει πως θα τον εκδικηθεί. Τέλος ο Άνσέλμο μπαίνει στο δωμάτιό της, όπου βρίσκει μία επιστολή, που τον αναταράσσει και τον πλημμυρίζει από φόβο. Παίρνει την επιστολή αυτή και πηγαίνει στο γραφείο κάποιου εμπόρου μαργαριτών, του Ζακιντόν, με τον οποίο είχε άλλοτε ύποπτες συνλλαγές. Μόλις διαβάζει ο Ζακιντόν την επιστολή, τρομοκρατείται κι' αυτός. Σε λίγες μέρες ο Άνσέλμο λαβαίνει και δεύτερη απειλητική επιστολή κι' έπειτα απ' αυτήν αποφασίζει να εγκαταλείψει το Παρίσι. Καθώς λοιπόν κάνει έξαλλος τις ετοιμασίες της αναχώρησής του, μπαίνει μέσα έξαλλη η Λουκιανή, η οποία του λέει ότι είχε πρό όλγνου μία τρομερή σκηνή με το σύζυγό της. Τού ανακοινώνει ότι είνε πρόθυμη να τον ακολουθήσει στο Χόλλυγουντ και του εμπιστεύεται τα χρήματά της, τα κοσμήματά της, όλητα μυστικά του Μυστηρίου περίπου φράγκων, και φωνάζει. Μά ξαναγυρίζοντας στο ξενοδοχείο της, η Λουκιανή συμφοιλιώνεται με το σύζυγό της και άμέσως τρέχει πάλι στο σπίτι του Άνσέλμο, για να ξαναπάρει τα κοσμήματά και τα χρήματά. Έκείνος όμως αρνείται να της τα επιστρέψει και η Λουκιανή, άρπαζοντας ένα σιδερένιο χρονοκλήρι, δριμάει μαινοειμένη έναντι του... Έπειτα από λίγη ώρα, ο Άνσέλμο βρίσκεται νεκρός στην αίσαρά του. Οι άστυνομικοί φθάνουν άμέσως επί τόπου και αρχίζουν τις έρευνες για ν' ανακαλύψουν τον δολοφόνο, όδες τους δά η ύποπτες σφραγισμένες κατά το Κάρλιο, γιατί έξερουν πως απείλησε τον Άνσέλμο ότι θα τον σκοτώσει.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Θά έπρεπε να βεβαιωθούμε, είπε ο κ. Ίνιέτ, ότι η ξανθή κυρία, που έπεσκέφθη τον Άνσέλμο, είνε η Λουκιανή Μουρρά, ή γυναίκα του «Άρχοντος του Μυστηρίου».

—Δέν υπάρχει σχετικώς καμμία άμφιβολία, απάντησε ο Λεμπρετόν, γιατί, πηγαίνοντας στο ξενοδοχείο, έδωσα ένα δλοκαίνουργο και κατακάθαρο έπισκεπτηρίό μου στην κ. Λουκιανή Μουρρά για νάφήση τα δακτυλικά της άποτυπώματα επάνω στην κάρτα αυτή, την οποία φρόντισα και της πήρα κατόπιν... Την έπιγα κατ' ευθείαν στη Σήμανσι, όπου μου έδωσαν ότι τ' άποτυπώματα της κάρτας ήταντά ίδια με τ' άποτυπώματα της ξανθής κυρίας, που βρέθηκαν σε διάφορα μέρη του διαμερίσματος του Άνσέλμο. Ίσως λοιπόν να έκανε το έγκλημα ο σύζυγός της από ζήλεια κι' ο οποίος κατόπιν, για να σάς υπερδέψει έκανε όλη αυτή τη σκηνοθεσία με τη μαγική του τέχνη.

—Ίσως... Πάντως είνε κι' αυτό ένα ίχνος, που πρέπει να το παρακολουθήσουμε...

—Άκούστε, άρχηγέ... Ο Άρχων του Μυστηρίου με παρακάλεσε να μην ανακοινωθούν τα δνόματά τους στον τύπο. Μονάχα ή ύποψία, ότι μπορούν νάγουν άνακατευτή σε μία τέτοια ύπόθεση, φτάνει για να καταστρέψει την καριέρα του. Τού ύποσέστηκα έκ εκ μέρους του ότι θα του κάνουμε αυτή τη χάρι, για να μην προκαλέσω τη δυσπιστία του. Τού έδωσα μάλιστα να καταλάβει ότι ή κατάθεσί του και της γυναίκας του είνε μία άπλη διατύπωση κι' επίσης ότι με την πείρα του ως επαγγελματίου θαυματοποιού, θα μπορούσε να μάς εξηγήσει διάφορα πράγματα.

—Θαυμάσια, Λεμπρετόν... Είσαι ικανώτατος.

Τό ίδιο βράδυ, ο Νταρμπουάν, έφαγε, κατά τη συνήθειά του, σε μία μικρή ταβέρνα της όδου Άκακιάν. Καθώς έτρωγε κύταζε ανάμεσα από τα τζάμια της βιτρίνας δυο άστυνομικούς με πολιτικά, που πηγαίνονερχόντουσαν στο άντικρυνό πεζοδρόμιο, παρακολουθώντας τον.

Από τό πορώ, καθώς βγήκε από την πολυκατοικία, είχε άντυληφθή αυτή την επιτήρηση, άν και προσποιήθηκε πως δέν πρόσεξε τίποτε...

Άφοδ ήπια και τον καφέ του, ο Νταρμπουάν πλήρωσε τ' λογαριασμό του και βγήκε έξω.

Πέρασε από την πολυκατοικία του έγκλήματος, για να πάρη τις έπιστολές των ένόικων, που τον περιμέναν στο θεωρείο και να τις πρίξη στο ταχυδρομείο και παρακολουθούμενος πάντοτε από τους δυο

άστυνομικούς, τράβηξε κατ' ευθείαν μπροστά του, σαν περιηγητής, που τον γοητεύει ή όραία άνοιξιάντικη θραυδα... Διέσχισε τη λεωφόρο Βάγκραμ, την πλατεία του Άστρου κι' έπειτα διάφορους μικρούς δρόμους λιγυσούγναστους.

Έξωφθα, καθώς ένα ταξι περνούσε δίπλα του, ο Νταρμπουάν τό σταμάτησε, μπήκε μέσα και φώναξε στο σωφέρ.

—Στό Σταθμό των Άπομάχων!... Γρήγορα!... Γιατί άλλως χάνω τό τραίνο μου!...

Οί δυο άστυνομικοί εαφνισμένοι, άναζήτησαν γύρω τους να άλλο ταξι, για να τό παρακολουθήσουν... Μά δέν ύπήρχε κανένα!... Την είχαν πάθει... Μόνο ένα άριστοκρατικό αυτοκίνητο περνούσε από εκεί, μα πολύ γρήγορα κι' έτσι δέν μπόρεσαν να τό ακολουθήσουν.

Στό Σταθμό των Άπομάχων ο Νταρμπουάν μπήκε από τη μία πόρτα και βγήκε από την άλλη.

Άκολουθήσε την προκυμρία, τη λεωφόρο Ράπ κι' έφτασε στο πεδίο του Άρεως.

Έξαφνα όμως, τό άριστοκρατικό αυτοκίνητο, που δέν είχαν προφτάσει προηγουμένως να σταματήσουν οί άστυφύλακες, στάθηκε σε μερικόν βηματών απόστασι από τον Νταρμπουάν.

Ο σωφέρ έβγαλε μία έπιστολή από την τσέπη του και γέφυοντας συνθηματικά προς τον Νταρμπουάν, την ύπλωσε προς αυτόν.

Έκείνος, εαφνισμένος, προχώρησε ένα βήμα για να την πάρη...

Τότε ή πόρτα του αυτοκινήτου άνοιξε... Δυο χέρια άρπαξαν τον Νταρμπουάν από τό γιακά και τον τράβηξαν μέσα...

Έβγαλε μία πνιγμένη κραυγή, μα κανείς δέν περνούσε από εκεί για να τον άκούση...

Έξ άλλου, τό αυτοκίνητο είχε ξεκινήσει κιάλας μαζί με τη λεία του...

Τό Καφέ-Κονσέρ «Άλουέτ» βρίσκεται στο προάστειο του Σαιν-Μαρτέν. Μέσα στη νύχτα, τα φώτα της προσέψεως του διακρινόντουσαν από μακριά Λιθογραφίες με χτυπητά χρώματα, έδειχναν στο Κοινόν τα πρόσωπα των καλλιτεχνών. Μά το καλύτερο νούμερό του ήταν, όπως άνήγγελλαν ή φωτεινές ρεκλάμη: «Μί λ λ υ, ή Άμερικανίδά, ή περιφημή χορεύτρια, ή γυναικά κ α φ ί δ ι!»

Ο άστυνομικός Λαρντύ, ντυμένος με κομψό πολιτικό κοστούμι, στάθηκε μπροστά στο θυρωρείο του Καφέ-Κονσέρ και ρώτησε τό θυρωρό, άν μπορούσε να δει τη Μίλλυ.

Ο θυρωρός, χωρίς να σηκώσει τό κεφάλι του, απάντησε ότι Μά ο Λαρντύ έβγαλε την ταυτότητά του απ' την τσέπη του και τού την έβαλε μπροστά στα μάτια.

Ο θυρωρός σηκώθηκε άμέσως με τη μεγαλύτερη ευγένεια: —Σας ζητώ συγγώμη, κύριε άστυνομικέ... Μά έχω διαταγή να μην άφήνω κανένα να μπαίνει μέσα, έκτός από τους ήρωατούς... Για σας όμως, τό πράγμα διαφέρει... Πάω να σας άναγγείλω στην κυρία Μίλλυ...

—Περιμένετε... Πάστε μου πρώτα ποιους συναναστρέφεται...

—Κανένα, κύριε.

—Ποιός τη φέρνει έδώ, ποιός έρχεται και την παίρνει;

—Τη βλέπω πάντοτε μόνη... Δέν κουβεντιάζει με κανένα ποτέ...

—Ωραία!... Όδηγήστε με κοντά της... Ά! μην ήπτε ο' α' τη την κυρία ότι είμαι άστυνομικός και μη μιλήσετε σε κανένα για τό έπίσκεψί μου... Μά καταλάβατε; Έρχομαι να ζητήσω μία πληροφορία... Αυτό είν' όλο...

—Κατάλαβα...

—Έπειτα από λίγη ώρα, ο θυρωρός, συνοδευόμενος από το Λαρντύ, χτυπούσε στο καμαρί της Άμερικανίδας. Μόλις άνοίξε ή πόρτα, είπε:

—Κάποια έπίσκεψις για σας, κυρία Μίλλυ.

Κι' έσπρωξε τό Λαρντύ μέσα.

Έπειτα άποσύρθηκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Η χορεύτρια, με πεινούσα, κα

θισμένη μπροστά σε μία τουαλέττα και κρατώντας ένα καθρεφτάκι, έθαψε εκείνη την ώρα τα χείλη της. Χωρίς να διακόψει την άσχολία της, ρώτησε:

—Τι έπιθυμείτε;

Ο Λαρντύ της έρριξε μία ματιά... Όπως ήξερε απ' τό δελτίο της στην Άστυνομία, ή Μίλλυ έπαίρνε άλλοτε κοκαΐνη κι' είχε προσβληθή από φυματίωση.

Μά φαινόταν τώρα καλύτερα... Η άδυναμία της ήταν φυσική και όχι από την άρρώστειά της.

—Κυρία, της είπε, ο κ. Ίνιέτ, άστυνομικός διαμερισματούργης, κι' εγώ ο ίδιος, που είμαι συνεργάτης του, έχουμε μία μεγάλη έννοια να σας ζητήσουμε... Νάρηθε αύριο να κουβεντιάσετε μερικές στιγμές με τον κ. Ίνιέτ... Μπορείτε να μάς δώσετε πληροφορίες πολύ χρήσιμες...

Η Μίλλυ δέν άπάντησε άμέσως, άπασχολημένη καθώς ήταν με τό βάψιμό της. Τέλος είπε με φωνή κουρασμένη:

—Άν αυτός ο κύριος θέλει να κουβεντιάσει μαζί μου, γιατί δέν ήρθε μαζί σας;... Γιατί να ένοχληθώ εγώ, μία γυναίκα;

—Θέέ μου, έχετε δική!... Μά ο κ. Ίνιέτ είνε τώρα τρομερά άπασχολημένος...

—Κι' εγώ... όσο κι' αυτός... Πού θα βρω αυτό τον κύριο...

Πώς τον έλπατε;

—Κύριο Ίνιέτ... Στην άστυνομική διεύθυνσι της πλατείας Σαιν-Μισέλ...

—Τότε θάρθώ... Άκριβώς αύριο τό μεσημέρι πρώω εκεί κοντά το Τοϋρ ν' Αρζάν... Έπειτα θα περάσω να ιδώ τον προϊστάμενό σας... Καληνύχτα σας...

—Επιτρέψατέ μου μία έρώτησι.

—Εύχαριστώ.

—Είστε σύζυγος κάποιου Ζάκ Συριές;

Η Μίλλυ ή Ροζέττη σηκώθηκε, βάδιζε προς τον άστυνομικό και τού είπε με σιγανή φωνή:

—Ναι... Πώς τό έχετε;

—Τό επάγγελμά μου μου μαθαίνει πολλά πράγματα...

—Λοιπόν;

—Ο Συριές κατηγορείται για τη δολοφονία της όδου Τέρν.

—Ά! Όστε γι' αυτό ήρθατε να με δείτε;... Θ' άπαντήσω αύριο στον άρχηγό σας.

—Μία λέξι ακόμα... Ο Συριές είνε στο Παρίσι;

—Έκείνη γύρισε τό κεφάλι της άλλο και με φωνή κουρασμένη, τού άπάντησε:

—Ο σύζυγός μου πέθανε, κύριε, από καιρό...

—Συγχωρήστε με, κυρία...

—Καληνύχτα σας.

—Καληνύχτα σας!

Και ο Λαρντύ βγήκε έξω...

Καθώς ο Λαρντύ κατέβαινε την όδο Λαφαγιέτ, συλλογιόταν:

—Η άδιαφορία ποδείςε στην άρχή, ήταν προσποιητή... Μοδ μιλούσε με τόνο νωχέλιου, κάνοντας πως σκέφτεται κάτι άλλο και θάροντας συγχρόνως τα χείλη της. Μά τό άριστερό της χέρι έφτιγγε την άκρη του τραπεζιού με τόση δύναμη, ώστε τα δακτυλά της είχαν γίνει λευκά...

V
ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Την άλλη μέρα, όδες ή έφημερίδα άπέριαναν στην πρώτη τους σελίδα δυο και τρεις στήλες για τη μυστηριώδη ύπόθεσι της όδου Τέρν και δημοσίευαν φωτογραφίες του Άνσέλμο, του Κάρλιο, του υπαρχοντα-Λανσάρ, καθώς και του θωατήριου, που είχαν βρεθή τα κλειδιά.

Γινόντουσαν όπαινιμοί σχετικώς με μία «μυστηριώδη ξανθή κυρία, που είχε έπισκεφθή δυο φορές τό θύμα την ήμέρα τού έγκλήματος και τού είχε πάει κοσμήματα και χρήματα. Μά όστε τό θύμα της άνέφεραν, όστε τίποτε περισσότερο.

Ο Άνσέλμο περιγραφόταν με τό πιο συμπληρητικά χρώματα κι' έλεγαν πως ήταν ένας απ' τους ελαιοειδήτους καλλιτέχνες, που βοηθού την Γαλλική κινηματογραφική τέχνη, ν' άνακτήσει από την

Άμερικανική μία ύπεροχή, την οποία δέν έπρεπε να χάσει ποτέ». Άντιθέτως, τον δυστυχισμένο Κάρλιο τον περιέγραφαν σχεδόν σαν ένα γκάγκστερ.

Ο Νταρμπουάν πάλι ήταν ένας τίμιος κι' άφωτισμένος ύπηρέτης.

Στις δυο τό άπόγευμα, ο «Άρχων του Μυστηρίου» και ή Λουκιανή έμπαιναν στο γραφείο τού κ. Ίνιέτ.

Ά! Μά τί έγκάρδιο χαμόγελο τούς ύποδέχτηκε!

Μά πόσο ένθουσιασμό τούς πρόσφερε καρέκλες... Μά πόση δύναμη τούς διαθεβαίωσε ότι ή ταχυδακτυλογραφική ήταν μία μεγάλη τέχνη κι' ότι πραγματικά κολακευόταν, που γνώριζε έναν άπό τούς ένδοξότερους άντισσώπους της.

Ο κ. Ίνιέτ τούς ζήτησε μάλιστα συγγνώμη, που τούς είχε καλέσει στο γραφείο του, αντί να τούς έπισκεφθή ο ίδιος.

Ο «Άρχων του Μυστηρίου» ύποκλήθηκε έλαφρά κι' έμεινε άπαθής. Μά ή Λουκιανή, μπροστά στην τόσο έγκάρδια αυτή ύποδοξη, άνάσανε πολύ βαθεία, πράγμα που δέν ξέφυγε από τον άστυνομικό, ο οποίος είπε:

—Πραγματικά, ή κυρία προτιμούν θα μπορούσε να μάς βοηθήσει στην ύπόθεσι Άνσέλμο.

Μά ο «Άρχων του Μυστηρίου», με μία διακριτική χειρονομία τον διέκοψε και είπε:

—Προηγουμένως, κύριε, θα μου έπιτρέψετε να κάνω μία παρατήρησι ή μάλλον μία δήλωσι. Χθές, όταν μάς έπισκέφθη ο άνθρωπος σας, άγνοούσαμε έντελώς την ύπόθεσι Άνσέλμο. Μά ο βραδυνός τύπος μάς πληροφορήσε σχετικώς και θάρχ'ιασε αδόμοχτως από τό πρώι να σας πούμε ότι ξέρουμε, άν δέν είχαμε κάποιο ραντεβού.

—Δέν άμφιβάλλω, κύριε. Και τώρα συνεχίζω. Έχουμε λόγους να ύποθέτουμε, κυρία, ότι ή γυναίκα που έπισκέφθη δυο φορές τον Άνσέλμο, δέν είνε άλλη από σας...

Και κάνοντας αυτή την έρώτησι ο κ. Ίνιέτ άπλωσε άργά τό χέρι του προς ένα χαρτοφύλακα, που ήταν άριστερά του. Αυτός ο χαρτοφύλας περιείχε μεγεθυμένες των δακτυλικών άποτυπωμάτων και μία άναφορά των ειδικών πολύ έπιθεωαυτική.

Μά πρίν άγγίξει τό χέρι του τό χαρτοφύλακα ή Λουκιανή τού είπε γαλήνια:

—Πράγματι κύριε, πήγα δυο φορές στο κ. Άνσέλμο εκείνη την ήμέρα... Καθεμία όμως απ' αυτές τις έπισκέψεις, δέν βάστηξε περισσότερο από μερικές στιγμές.

—Δέν θεωρώ περιττόν να προσθέσω, είπε και ο Άρχων του Μυστηρίου, ότι ή γυναίκα μου κι' εγώ συναντούσαμε συχνά τον κ. Άνσέλμο στο Μισιζι Χόλ «Ο-λύμπια», όπου έρχόνταν κι' έθετε τον διευθυντή μας, κ. Πόλ Φράνκ. Έπιθυμούσε να κλείση μαζί του συμβόλαιο για ένα χορευτικό νούμερο... Θυμάμαι μάλιστα ότι τον συνέστησα στον κ. Φράνκ.

Ο κ. Άνσέλμο, έξακολουθώντας ή Λουκιανή, έπαψε, όπως δά έχετε, στον κινηματογράφο. Μοδ έλεγε λοιπόν πολλές φορές πως έχω φωτογένησι και πως θα μπορούσα να σημειώσω έπιτυχία στην όδόν... Κάθε φορά τού άπαντούσα ότι δέν έπιθυμούσα να παίξω στον κινηματογράφο, άφοδ άλλωστε ή συνεργασία μου είνε άπαρατήρη στον Άρχοντα του Μυστηρίου... Από, περιέργεια μόνο, παρακάλεσα τον κ. Άνσέλμο να μου έπαίρνε μερικά μέτρα ταινίας, για να δώ τον εαυτό μου στην όδόν... Λοιπόν την Τρίτη, ο κ. Άνσέλμο μου τηλεφώνησε για να πάω την άλλη μέρα σε ένα στούντιο τού Νεβγύ, όπου είχε φροντίσει να πάει δοκιμαστικά... Δέχτηκα... Και πήγα στις πέντε τό άπόγευμα στο διαμέρισμά του κ. Άνσέλμο, για να τού ζητήσω μερικές πληροφορίες σχετικώς με τό κοστούμι που έπρεπε να φορέσω, τό μακιγιάζ μου κι' ή έπίσκεψί μου δέν βάστηξε, παρά λίγες μόνο στιγμές... Όταν ο σύζυγός μου έπέστρεψε...

Ο κ. Άνσέλμο, έξακολουθώντας ή Λουκιανή, έπαψε, όπως δά έχετε, στον κινηματογράφο. Μοδ έλεγε λοιπόν πολλές φορές πως έχω φωτογένησι και πως θα μπορούσα να σημειώσω έπιτυχία στην όδόν... Κάθε φορά τού άπαντούσα ότι δέν έπιθυμούσα να παίξω στον κινηματογράφο, άφοδ άλλωστε ή συνεργασία μου είνε άπαρατήρη στον Άρχοντα του Μυστηρίου... Από, περιέργεια μόνο, παρακάλεσα τον κ. Άνσέλμο να μου έπαίρνε μερικά μέτρα ταινίας, για να δώ τον εαυτό μου στην όδόν... Λοιπόν την Τρίτη, ο κ. Άνσέλμο μου τηλεφώνησε για να πάω την άλλη μέρα σε ένα στούντιο τού Νεβγύ, όπου είχε φροντίσει να πάει δοκιμαστικά... Δέχτηκα... Και πήγα στις πέντε τό άπόγευμα στο διαμέρισμά του κ. Άνσέλμο, για να τού ζητήσω μερικές πληροφορίες σχετικώς με τό κοστούμι που έπρεπε να φορέσω, τό μακιγιάζ μου κι' ή έπίσκεψί μου δέν βάστηξε, παρά λίγες μόνο στιγμές... Όταν ο σύζυγός μου έπέστρεψε...

Ο κ. Άνσέλμο, έξακολουθώντας ή Λουκιανή, έπαψε, όπως δά έχετε, στον κινηματογράφο. Μοδ έλεγε λοιπόν πολλές φορές πως έχω φωτογένησι και πως θα μπορούσα να σημειώσω έπιτυχία στην όδόν... Κάθε φορά τού άπαντούσα ότι δέν έπιθυμούσα να παίξω στον κινηματογράφο, άφοδ άλλωστε ή συνεργασία μου είνε άπαρατήρη στον Άρχοντα του Μυστηρίου... Από, περιέργεια μόνο, παρακάλεσα τον κ. Άνσέλμο να μου έπαίρνε μερικά μέτρα ταινίας, για να δώ τον εαυτό μου στην όδόν... Λοιπόν την Τρίτη, ο κ. Άνσέλμο μου τηλεφώνησε για να πάω την άλλη μέρα σε ένα στούντιο τού Νεβγύ, όπου είχε φροντίσει να πάει δοκιμαστικά... Δέχτηκα... Και πήγα στις πέντε τό άπόγευμα στο διαμέρισμά του κ. Άνσέλμο, για να τού ζητήσω μερικές πληροφορίες σχετικώς με τό κοστούμι που έπρεπε να φορέσω, τό μακιγιάζ μου κι' ή έπίσκεψί μου δέν βάστηξε, παρά λίγες μόνο στιγμές... Όταν ο σύζυγός μου έπέστρεψε...

Ο κ. Άνσέλμο, έξακολουθώντας ή Λουκιανή, έπαψε, όπως δά έχετε, στον κινηματογράφο. Μοδ έλεγε λοιπόν πολλές φορές πως έχω φωτογένησι και πως θα μπορούσα να σημειώσω έπιτυχία στην όδόν... Κάθε φορά τού άπαντούσα ότι δέν έπιθυμούσα να παίξω στον κινηματογράφο, άφοδ άλλωστε ή συνεργασία μου είνε άπαρατήρη στον Άρχοντα του Μυστηρίου... Από, περιέργεια μόνο, παρακάλεσα τον κ. Άνσέλμο να μου έπαίρνε μερικά μέτρα ταινίας, για να δώ τον εαυτό μου στην όδόν... Λοιπόν την Τρίτη, ο κ. Άνσέλμο μου τηλεφώνησε για να πάω την άλλη μέρα σε ένα στούντιο τού Νεβγύ, όπου είχε φροντίσει να πάει δοκιμαστικά... Δέχτηκα... Και πήγα στις πέντε τό άπόγευμα στο διαμέρισμά του κ. Άνσέλμο, για να τού ζητήσω μερικές πληροφορίες σχετικώς με τό κοστούμι που έπρεπε να φορέσω, τό μακιγιάζ μου κι' ή έπίσκεψί μου δέν βάστηξε, παρά λίγες μόνο στιγμές... Όταν ο σύζυγός μου έπέστρεψε...

Η χορεύτρια με τό πεινούσα έθαψε εκείνη την ώρα τα χείλη της

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΣΓΟΥΝΤ

Κρίστιαν Σγούντ είχε αναθρήψει το γιο της μ' εξαρετική επιμέλεια. Τον είχε στείλει στο καλύτερο κολλέγιο του Λονδίνου, τον έντυνε πάντα σαν τα παιδιά των αριστοκρατών και δεν τον άφινε να παίξει με τους φτωχούς μικρούς της συνοικίας. Οι συγγενείς της, που δεν μπορούσαν να εξηγήσουν αυτή την «τρέλλα» της γυναίκας του ήρωϊκού λοχαγού Στέφαν Σγούντ που είχε σκοτωθεί στον πόλεμο, άπορούσαν πώς τα κατάφερε με τη μικρή σύνταξη που έπαρνε απ' το κράτος. Άλλά κι' ο ίδιος ο Τσάρλυ, όταν έφτασε πια σ' ηλικία που να μπορεί να καταλαβαίνει, άρχισε ν' άνησυχεί:

—Μητέρα, της έλεγε, όλο για μένα φροντίζεις. Δέκα χρόνια τώρα δεν σ' είδα ν' αγοράσης κάτι για τον εαυτό σου. Από το πρωί ως τα μεσάνυχτα κάθεσαι σκυμμένη πάνω στο γραφείο σου και γράφεις... γράφεις... ατέλειωτα. Τα μάτια σου έχασαν την λαμπρότητά τους, το σώμα σου κύρτωσε. Δεν μπορείς να ξεκολλήσεις αυτή ή ιστορία. Βαρέθηκα να είμαι ντυμένος σαν πριγκιπόπουλο και ν' ακούω τους φίλους μου να διαγορεύουν τις περιπέτειες του πατέρα τους. Χθες μάλιστα ο "Ερικ", ο γιός του λόρδου Ούστρινγκ μου είπε:

—Αλήθεια, Τσάρλυ, τί είναι ο πατέρας σου; Έγώ το άπάντησα υπερήφανα: —Ο πατέρας μου σκοτώθηκε στο πεδίο της μάχης! —Ο "Ερικ" άρχισε να γελάει από την καρδιά του. —Ωστε ήταν κι' αυτός ένας κουτός, όπως λέει ο Τόνυ, μου άπάντησε.

—Ενοίωσα το αίμα ν' άνεβαίνει στο κεφάλι μου. Το έδωσα λοιπόν μια δυνατή γροθιά και τον έρριξα καταγής. Έπειτα άρχισα να τ'όν κλωτσάω. Θά τον σκότωνα αν δεν έτρεχε ο έπιμελητής να τον γλυτώσει.

Στα χείλη της μητέρας του άνοιξε ένα χαμόγελο ίκανοποίησεως.

—Όταν μ' ώδηγησαν στο γραφείο του διευθυντού, συνέχισε ο Τσάρλυ, εκείνος με κύταξε μ' ένα βλέμμα μίσους και μου είπε: —Τόλμησες να κτυπήσεις το γιο του λόρδου Ούστρινγκ, του φίλου σου, ο οποίος τελευταία ακόμη έδωσ' εκατό λίρες για την περιθαλψη των άπορων; Νά φέρης τον κηδεμόνα σου! Πρέπει να σ'ε συμμορφώση! Έμεις δεν δεχόμαστε παληόπαιδα!

—Κύριε διευθυντά, διαμαρτυρήθηκα, είπα κουτό τον πατέρα μου γιατί σκοτώθηκε στον πόλεμο.

—Αυτό δεν είν' αλήθεια, φώναξε ο έπιμελητής. "Ημουν μπροστά την ώρα που τον χτύπησε.

—Καλά! Καλά! Θά σ'ε μάθω εγώ να σέβασαι τους συμμαθητάς σου. Νά μη τολμήσης να έρθης στο Κολλέγιο, αν δεν φέρης τη μητέρα σου. Και τώρα χάσου από τα μάτια μου.

—Και γιατί χθες δεν μου το είπες; τόν μάλωσε ή μητέρα του.

—Γιατί άρκίστηκα να μη ξαναπατήσω εκεί μέσα. Αυτά τα παιδιά, μητέρα, δεν έχουν καρδιά. Δεν αγαπούν τους γονείς τους. Φαντάσου ότι ο "Ερικ" λέει με το μικρό όνομα τον πατέρα του, χωρίς κανένα σεβασμό. Έπειτα άρκετά δούλεψες για μένα. Τώρα είναι ή σειρά μου να έργασθώ κι' εγώ.

—Όχι, Τσάρλυ. "Αν μ' άγαπάς, πρέπει να συνεχίσης το σχολείο, του άπάντησε εκείνη. Σ' ένα χρόνο θά πάρης το δίπλωμά σου. Τότε μπορείς να σκεφθής τί θά κάνης. "Ας, θά πάω να δώ το διευθυντή σου. Και τότε κάτσε να μελετήσης. Δεν θ' άργήσω να γυρίσω.

Η Κρίστιαν Σγούντ, με πληγωμένη την καρδιά από τον περιφρονητικό τρόπο που είχαν φερθή στο παιδί της, φόρεσε την καλύτερη τουαλέττα της, έβαλε φτηνό ταγιέρ, και πήγε στο Κολλέγιο. Άκουσε τα παράπονα του διευθυντού, ζήτησε συγγνώμη για τη διαγωγή του παιδιού της, έκλεισε και κατάφερε να τον ξαναπάρουν πάλι στο σχολείο.

—Πρέπει όμως, της είπε στο

τέλος ο διευθυντής, να ζητήση κι' ο Τσάρλυ συγγνώμη από τον "Ερικ".

Εκείνη δάγκωσε τα χείλη της για να συγκρατήσει το θυμό της και για να μη φύση στο πρόσωπο τον κοντόχονδρο άνδρα, πάκο με τα χρυσά γυαλιά που προσπαθούσε να δικαιολογήσει τον κακομαθημένο γιο του λόρδου Ούστρινγκ, κι' έφυγε από το Κολλέγιο στενοχωρημένη. Στο σπίτι με δάκρυα στα μάτια παρακάλεσε το γιο της να υπομείνη αυτή την ταπεινότητα. Εκείνος για να μη την λυπήσει περισσότερο, όχι μόνο ζήτησε συγγνώμη από τον Ούστρινγκ, αλλά κατώρθωσε να τον κερδίσει και φίλο του. Οι συμμαθητάι τους, θέβαια, άπορούσαν μ' αυτή την παράδοξη φιλία, γιατί ήξεραν τον χαρακτήρα του Τσάρλυ. Ο μικρός Σγούντ όμως είχε καταστρώσει το σχέδιό του. Του είχε κάνει φίλο για να μη του δημιουργή ή ιστορίες στο σχολείο. Έτσι θα μπορούσε να πάρη ήσυχος το δίπλωμά του και να εκπληρώση την ύποψήν που είχε όώσει στη μητέρα του. Μά δεν θά άφινε άτιμώρητο το λόρδο Ούστρινγκ. "Ηθελε να τον ταπεινώση, να τον ξεευτελίση μ' ένα τέτοιο τρόπο όμως που να μη μπορεί πια να μείνη στο Λονδίνο!

Μ' αυτές τις σκέψεις περνούσε τον καιρό του. "Η μητέρα του, που είχε ένα σπάνιο ταλέντο συγγραφέως, έξεκλούσε να γράφη μυθιστορήματα κι' έπιφυλλίδες στις έφημερίδες και να κερδίζει όσα τους χρειαζόντουσαν για να ζήσουν. "Η σύνταξη του λοχαγού Σγούντ ήταν όλη αφιερωμένη για τις σπουδές του Τσάρλυ. Τής έκανε όστόσο κατάπληξη ή διαγωγή του γιού της. Δεν φανταζόταν ποτέ ότι μπορούσε τόσο ν' αλλάξει ο χαρακτήρας του και να δεχθή να κάνει φίλο του τον άνθρωπο που τον είχε ταπεινώσει!

Τέλος ήρθε ή μέρα που ο Τσάρλυ τέλειωσε τις σπουδές του και πήρε το δίπλωμά του. Όπως δέ συνέβαινε πάντα στο Κολλέγιο, διαργανώθηκαν μεγαλοπρεπείς γιορτές κι' άθλητικές έπιδείξεις. Ο "Ερικ Ούστρινγκ, που τρελλανόταν για το μπράτσο, έπεισε το φίλο του να πυγμαχήσουν. Εκείνος δέχθηκε με την έλξη όμως συμφωνία. "Οτι ο άγών θά ήταν άληθινός. Δεν θά έμοιαζε μ' αυτούς που γίνονταν κάθε χρόνο στο Κολλέγιο.

—Είμαστε άνδρες πια, είπε στον "Ερικ. Πρέπει να χτυπάμε σαν πραγματικοί άθλητάι.

Ο λόρδος Ούστρινγκ που ήταν θέβαιος για την ύπεροχη που δέχτηκε τον άνισο άγώνα. Από τώρα κιόλας σκεφτόταν τον έθουσιασμό του κόσμου που θά τον χειροκροτούσε ως νικητή.

Την ώραμένη λοιπόν μέρα του «μάτς» στην ειδική αίθουσα του Κολλεγίου είχε μαζευτή όλη ή άριστοκρατία του Λονδίνου. "Ησαν εκεί μεγάλοι τίτλοιχοι, ύπουργοί, θουλευταί, στρατηγών, ναύαρχοι με τις οικογενείες τους. Ο Τσάρλυ είχε καταθέσει να έξασφαλίση στη μητέρα του μια καλή θέσι κοντά στο πυγμαχικό «ρίγκ».

—Θέλω να σ' έχω κοντά μου, μητέρα, ν' αυτός τις κρίσεις στιγμές, της είπε. "Απ' αυτό το «μάτς» θά κριθή ή μελλοντική ζωή μου. Ξέρεις πόσο άγαστος όλος ο κόσμος το μπράτσο τους άθλητάς του. Είναι το έθνικό σπόρ.

Και πράγματι, την ώρα που θ' άρχιζε ο άγώνας, ή Κρίστιαν Σγούντ καθόταν στην πρώτη σειρά δίπλα από έναν σπουδαίο κριτή. Έναν άνώτερο κριτή, τον ό λόρδος Ούστρινγκ, ο οποίος έδειχνε πολύ θρόνα, γιατί δεν γινόταν να καθήση στα καθίσματα της αίθουσας. "Ηταν γιος ενός άριστου ίπποπόταμου. Διότι του ή γυναίκα του φανόταν οδοντογλυφίδα και τα άσπαρα μα δαχτυλίδια που στέλναντο ως χέρι της δεν κáναν καμιά εντύπωση πάνω στα κοκκαλάκια κα δαχτυλά της.

Την ώραμένη ώρα φάνηκε στο «ρίγκ» ο διακτητής. Με τα λόγια έξηγησε στους θεατάς ότι έπρόκειτο να δούν ένα πραγματικό πυγμαχικό άγώνα μ' όλες τις δραματικές φάσεις του. Οι "Αγγλοι έθαυμάζονταν. Χειροκρότησαν τους νεαρούς πυγμαχούς και άρσαν να παρακολουθήσουν μ'

διαφέρον το άγώνισμα. Ο λόρδος "Ερικ Ούστρινγκ ήταν έπιβετικός. Κτυπούσε με δύναμη τον αντίπαλό του κι' έκανε τον πατέρα του να γελάει δυνατά και να καμαρώνη το γιο του. "Η μητέρα του Τσάρλυ είχε χάσει το χρώμα της. Κάθε κτύπημα στο σώμα του παιδιού της, της προκαλούσε έναν άφάνταστο πόνο. Έτσι τέλειωσε ο πρώτος «γύρος». Από την άρχή όμως του άγώνος τα πράγματα άλλαξαν πολύ. Ο Τσάρλυ άρχισε να δίνει κάτι κτυπήματα στον "Ερικ που τον τάναζαν πάνω στα σχοινιά του «ρίγκ», τον κυλούσαν καταγής και του μάταναν το πρόσωπο. Ο λόρδος Ούστρινγκ ξεφυσούσε τώρα σαν ήθριο, ίδρωνε κι' είχε ξεκουμπώσει το κολλάρο του που τον στενοχωρούσε! Κάθε τόσο έκανε άέρα με το μαντίλι του, ενώ ή γυναίκα του έτριζε τα δόντια της από τη λύσσα:

—Αυτό το παληόπαιδο, μουρμούριζε, θά μ'ε σκοτώση το γιο μας! Πρέπει να έμποδίσουμε τη συνέχεια του άγώνος!

Έπινε τρομερό! Άναστενάξε ο Ούστρινγκ. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Και με δάκνοχτα τα μάτια από τη φρίκη έβλεπαν τον "Ερικ να σηκώνεται καταματωμένος για να ξαναπέση πάλι άναίσθητος από τις γροθίες του Τσάρλυ Σγούντ. Τέλος ο "Ερικ Ούστρινγκ δέχτηκε μια τόσο τρομαχτική γροθιά, που έπεσε με τα μούτρα στο πάτωμα του «ρίγκ» κι' έμεινε άναίσθητος. Ο Τσάρλυ είχε νικήσει. Οι θεατάι τον χειροκρότησαν μ' έnthουσιασμό. Εκείνος, αφού τους ευχαρίστησε, σήκωσε το χέρι του, δείχνοντας ότι θέλει να μιλήση.

Τζέντλεμεν, τους είπε, είμαι ο γιός του λοχαγού Τζών Σγούντ, που έπεσε ήρωικά στο μέτωπο. Ο γιός όμως του λόρδου Ούστρινγκ χαρακτήρισε αυτή την πράξη του πατέρα μου ως ήν πιά μεγάλη κουταμάρα της ζωής του, σύμφωνα με την άνατροφή που του έδωσε ο πατέρας του. "Αν όλοι ήσαν σαν τον λόρδο Ούστρινγκ, ή "Αγγλία σήμερα δεν θά ήταν έλευθερη κι' ερείς δεν θά έθρικόσαστε τώρα άδελφά περα για να με χειροκροτήτε...

Τότε μέσα στη νεκρική σιωπή που άκολούθησε τα λόγια του μικρού Σγούντ, άκούστηκε ή φωνή του ήρωϊκού στρατηγού Έντουαρντ Σπένσερ.

Ο λόρδος Ούστρινγκ είν' ένας δειλός, φώναξε θυμωμένος. Άγόρασε τον τίτλο του με τα εκατομμύρια που έκανε, προμηθεύοντας στο στρατό μας σάπιας κονοσέδες! Ο γιός του κληρονόμησε θέβαια τα ίδια πατριωτικά αισθήματα του! Γι' αυτό προσέβαλε τόσο ποταπά το γιο του ήρωϊκότερου άξιωματικού που γνώρισα στο μέτωπο και του όποιου έχω την τιμή να έχω σήμερα δίπλα μου την γυναίκα του.

Και σκύβοντας μ' ευγένεια, φίλησε το χέρι της κυρίας Κρίστιαν Σγούντ, που δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

Ο Τσάρλυ είχε έκδικηθή σκληρά την προσβολή που είχαν κάνει στον πατέρα του. "Όσο για τον λόρδο Ούστρινγκ, όλες ή έφημερίδες από εκείνη τη μέρα του κήρυξαν έναν έξοχτατικό πόλεμο κι' αναγκάσθηκε τέλος να έγκαταλείψη την "Αγγλία. Και κανείς πια δεν άκουσε να γίνεται λόγος για τ' όνομά του.

ΝΟΕΛ ΡΟΜΠΕΡΤΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ"

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΚΗΤΟΝ

Ο Μπάστερ Κήτον, ο όποιος, ως γνωστόν, βρίσκεται τώρα στο Λονδίνο για το «γύρισμα» μιας νέας κωμωδίας του, είχε την άτυχία να δοκιμάση στην "Αγγλική πρωτεύουσα τη μεγαλύτερη λύπη της ζωής του. Κάποιος άγνωστος έχθρος του, για να τον κάνει θά ύποφέρει, του δήλητρήσας τον ύπεροχο σκύλο του. Ο διάσημος κωμικός, μόλις τόν είδε φόβος, άρχισε να κλαίη σαν παιδί και για δυό μέρες σταμάτησε το «γύρισμα» του φίλμ του.

—"Ηταν το μόνο πλάσμα που αγαπούσα σ' αυτό τον κόσμο, είπε στους φίλους του. Για μένα αυτός που τον δήλητρήσας, είναι ο μεγαλύτερος έγκληματίας. "Αν τόν είχα μπροστά μου, θά τον σκότωνα!

Και πράγματι, ο Μπάστερ Κήτον είχε δικήν ν' άγαπάει τόσο πολύ το σκύλλο του. Το ήταν τυφλά άφοσίωμένος και τόν άκολουθούσε όπου και νά πήγαινε. "Ηταν ένας ύπεροχος σκυλλί του "Αγίου Βερνάρδου με μεγάλη κι' έξυπνα μάτια και θαυμάσιο τρίχωμα.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τα πιο επικίνδυνα πάθη και για τα άτομα και για τη κοινωνία, είναι εκείνα που έρεθίζονται εύκολα.

Γ. Σ άνδης

Η λύπη ήν αίσθανόμεθα διά την στέρνην φιλάτου υνός, όμοιάς την έκρίλωσιν οδόντος. Σφοδρός ο πόνος, αλλά στιγμιαίος. Μόνοι οι ζώντες προξενούνιν ήμιν διαρκές λύπας. Τίς ποτέ έχυσε επί τάφου έρωμέης, το ήμισυ, το χιλιστόν, τών δακρύων, άφ' όσα διά την κακίαν της έχυνε καθ' έκάστην;

Έμ. Ροιδης

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

—Ένας "Ιρλανδός έξερευνητής, ο όποιος από τόν καιρό που γεννήθηκε δεν έπινε, παρά μόνο κρασί, διηγείτο σε μερικούς φίλους του μια περιπέτεια του στη ζούγκλα.

—"Η τροφές μας, τους έλεγε, ή σφα ρες μας και το ούισκυ, είχαν έξαντληθή. Και το σπουδαιότερο όλων, ήταν ότι είχαμε τρελλαθή από τη δίψα...

—Καλά, τόν διέκοψε τότε κάποιος από τους άκροατές του. Δεν ύπρχε εκεί κοντά νερό;

—Υπήρχε, άποκρίθηκε ο "Ιρλανδός με φυσικότητα. Και πολύ μάλιστα. Άλλά που μ'ε έμενε καιρός και όρεξις για... πλύσιμο!

Ο μικρός άδελφός της Μπέμπη, τρέχει να προύπαντηση στον κήπο τόν άρραβωνιαστικό της, ο όποιος φτάνει αυτή τη στιγμή στο σπίτι.

—Τό ήξερα πώς θά έρχόσαστε, του είπε δολόχαρος ο μικρός, πιάνοντας του το χέρι.

—Ποιός σου το είπε; τόν ρώτησε ο έρωτευμένος νέος.

—Κανείς! Άλλά είδα την άδελφή μου να βγάξη πάνω από το πάνω ή φωτογραφία του κυρίου Πέτρου, του φίλου σας, και να βάζη στη θέσι της τη δική σας!...

Οι δυό νεόπαντροι σύζυγοι καθήσαν στο τραπέζι, κυττάζοντας γλυκά ο ένας τόν άλλο.

—Έντομεταξύ, ο σύζυγος άρχισε να τρώγη μηχανικά το φαγητό, το όπο ο του σεφίρισε ή σύζυγός του.

—Ω! Έκανε για μια στιγμή ή γυναίκα του. Δεν φαντάζεσαι πόσο είμαι ευχαριστημένη, γιατί σου άρέσει το φαγητό. "Η μαμά μου, μου έλεγε πάντα πώς δυό φαγάι μαγειρεύα θαυμάσια: Τίς πατάτες πουρέ και τη φάβα...

—Αλήθεια; της άπαντάει με γεμάτο το στόμα ο άντρας της. Και ποιο από τα δυό αυτά φαγητά είναι τουτό που τρώω τώρα, άγάπη μου;

Στο Λονδίνο ένας προοδευτικός πάστορ, ο όποιος ήταν μανι-ώδης σωφέρ, και ώδηγούσε ο ίδιος τακτικά το αυτοκίνητό του, παραπέμφθηκε από έναν πόλισην στο Πταισματοδικείο, έπειδή έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα.

—Ωστε ίσχυρίζεστε, σεβασμιώτατε, είπε ο δικαστής στον πάστορα, ότι τρέχατε μόνον με 18 χιλιόμετρα την ώρα;

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

—Ο πόλισην όμως έπιμένει ότι τρέχατε με 40 χιλιόμετρα...

Ο πάστορ τότε άρχισε να δυσφορή και να κινείται νευρικά.

Ο δικαστής, βλέποντας την δύσκολη θέσι τοΰ κατηγορουμένου, προσπάθησε να διορθώση τα πράγματα.

—Μην νομίζετε, του έξηγησε, ότι αμφοτέρω ότα λόγια σας... Καθόλου. Μπορείτε όμως να μου πείτε, γιατί ο πόλισην έπιμένει ότι τρέχατε με 40 χιλιόμετρα; Μήπως έχει τίποτα προηγούμενα μαζί σας;

—Δεν φαντάζομαι ένα τέτοιο πράγμα, άπάντησε ο πάστορ. Έξ' άλλου, μόνον μια φορά έχουμε συναντηθή σ' όλη μας τη ζωή, με τόν πόλισην, έκτός από την σημερινή: "Όταν... τόν πάντρεψα!

Σε κάποιο γεύμα, μια νέα ζωγράφος, της κακής ώρας, καθόταν πλάι σ' έναν δειλό συνδαιτημόνα, ο όποιος τοΰ κάκου προσπαθούσε να βρή κάτι να πει.

—"Η νέα, βλέποντάς τον να μένη άμυλητος, τόν λυπήθηκε, και δοκίμασε ν' άνοίξη συζήτηση μαζί του. —Νομίζω... άρχισε να τοΰ λέγη, πώς έχετε άκούσει ότι ζωγραφίζω...

—Μάλιστα της άπάντησε συνεσταμένος ο δειλός νέος, κυττάζοντας την στα μάτια.

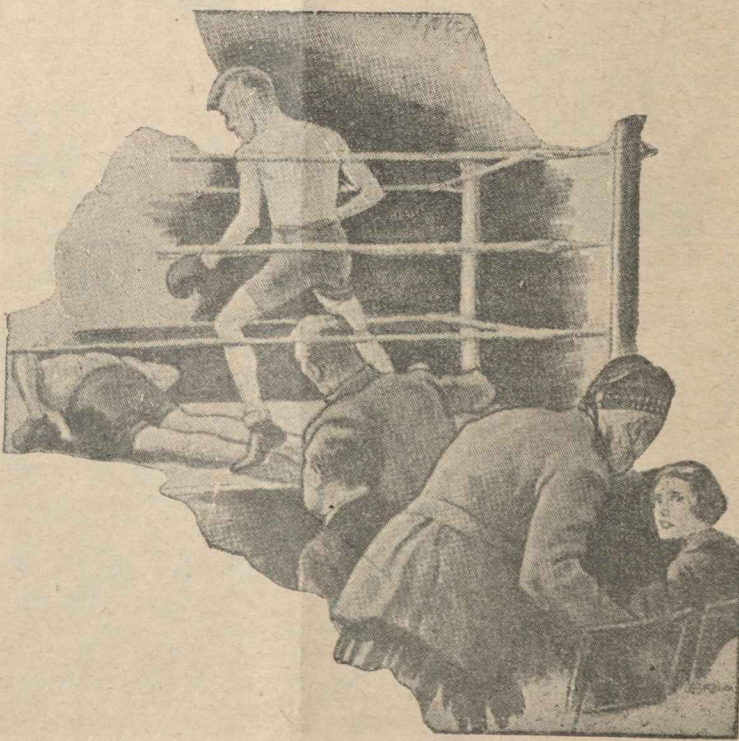
Και κατόπιν μ' ένα άριστο χαμόγελο στα χείλη του, έπρόσθεσε:

—...Άλλά δεν το πιστεύω!...

Ένας ναυπηγός από το Πόλυμπε, ο όποιος έπρόκειτο να καθελκύση μια μεγάλη σκάφια, είδε απόν ύπνο του έναν τρομερό εφιάλτη: Άνευρέθηκε ότι ή σκάφια, την ώρα της καθελκύσεως της, μαγκώθηκε κάπου και δεν γλιστρούσε μέσ' στην δεξαμενή.

Ο ναυπηγός τότε έβλεπε κάτω από την καρίνα της τοΰς όμοιός του—στ' όνειρό του πάντα—της έδωσε ένα γερό σπρώξιμο κι' έτσι ή σκάφια ξεκόλλησε και γλίστρησε μέσ' στην δεξαμενή.

Εκείνη όμως την ώρα ο ναυπηγός έπλητσε τρομαγμένος από τις φωνές της γυναίκας του, την όποια είχε ρίξει με το σπρώξιμό του κάτω από το κρεβάτι!...

/ Και σκύβοντας μ' ευγένεια, φίλησε το χέρι της κ. Κρίστιαν...

ΕΞΕΝΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΦΙΛΙ

ΤΟΥ Ζ. ΡΟΣΝΥ

ΡΑΓΕ, ποιά γυναίκα αγάπησα περισσότερο στη ζωή μου; "Α! Πολλές φορές έλλαζαν από τότε τα φύλλα τους τα δένδρα κι' άνοιξαν τα λουλούδια... Είχα κείνη την εποχή την εδυνημένη ηλικία της πρώτης νεότητος, που είνε γεμάτη ένθους και όνειρα, που η ψυχή άνογεται άπληστη ν' άγκαλιάσει κάθε όρατο. Ταξίδευα γι' άναψυχή μέσα σε άγρια βουνά και δάση, σ' έναν τόσο γεμάτο θρύλους γιά τα κατορθώματα των ληστών. Σπάνιες ήσαν εκεί ή κατοικίες των ανθρώπων, άπομονωμένες στις άκροποταμιές, χτισμένες ή περισσότερες από πελώριες πέτρες, με πρωτόγονο τρόπο, ή μία πάνω στην άλλη και με χοντρούς κορμούς δένδρων γιά να τις συγκρατούν. Τα μεγάλα πυκνά δάση ήσαν σιωπηλά κι' ή άγρια φύσι φαινότανε νικήτρια σε κάθε ανθρώπινη προσπάθεια.

Ένα βράδυ γύρευα να βρω κανένα πανδοχείο ή καμιά έπαυλη, γιά να διειπνήσω και να περάσω τη νύχτα. Τό σούρουπο έρχετο τα πλούσια χρώματά του στον συννεφιασμένο ούρανό, τα δάση κι' οι λόφοι παίρνανε μύριες αποχρώσεις από τις στεγνές ακτίνες του ήλιου, τα πουλιά είχαν κρυφτεί στις φωλιές τους και στα πυκνά κλαδιά των πανύψηλων δένδρων και τό τραγούδι των ρουακών άρχισε ν' άκούγεται από έντονο μέσα στη γενική σιγαλιά. Έπ'ετέλους βρέθηκα μπροστά σε μία από τις παράξενες κατοικίες του βουνού, σ' ένα σπίτι κυκλωποσ, σ' έναν τετράγωνο πύργο με πολεμίστρες στις τέσσερες πλευρές του, άντεις γιά παράθυρα. Αυτό τό σπίτι θα είχε χτισθή πριν από αιώνες. Με ήποδέχτηκε ένα πελώριο σκυλί, με άπεληκτικά γαργιάρματα, κι' ύστερα παρουσιάστηκε ένας κακοπρόσωπος γίγαντας, που τα μάτια του λάμπανε σαν άναμμένα κάρβουνα.

—Τι θέλετε; με ρώτησε άπότομα.

—Ήμουν καλά ώπλισμένος, εύκίνητος και δυνατός. Τό περισσότερο μου είχε έξη μεγάλες σφαίρες και τό κυνηγετικό μου μαχαίρι ήταν από τα καλύτερα. Αισθάνθηκα κάποια ύποπτοια, όχι όμως και φόβο.

—Ζητώ κάπου να περάσω τη νύχτα, του άποκρίθηκα.

Και καθώς τούς ήξερα αυτούς τούς χωριάτες άπληστους γιά λεπτά, πρόσθεσα :

—Θά πληρώσω, όπως θα πλήρωνα στο ξενοδοχείο.

—Πολύ καλά. Περάστε! μου είπε τότε ο πελώριος χωριάς.

Άνοιξε μία πόρτα και βρέθηκα μέσα σε μία χαμηλοτάβανη, άλλα ευρύχωρη σάλα. Μία δυνατή φωτιά από ξερά ξύλα έκαιγε στο τζάκι και φώτιζε εκείνο τό δωμάτιο, καθώς κι' ένα πρωτόγονο πήλινο λυχνάρι. Κάτω από αυτό τόν φωτισμό είδα τότε μία κοπέλλα, όρθια, που με κύτταζε. Ψηλή, με μάτια Σπανιόλικα, μεγάλα, κατάμαυρα, βελουδένια, μαλλιά πλούσια και κατάμαυρα, δέρμα ολοκάθαρο και χείλη κόκκινα σαν τη φλόγα, είχε μαζί τη γοητεία των μελαχροινών ωραίων κοριτσιών, που ή άγάπες τους γέμισαν θρύλους την Άνατολή και την Άφρική, και μία άπερίγραπτη χάρι και λεπτότητα στην όλη της εμφάνισι. Απομείνα γιά μία στιγμή κατάληκτος, γυρεύοντας να της βρω κάποιο ψεγάδι, κάτι που να μ'ήνε τέλεια άρμονικό στο θείο σύνολο της ολόδοξης όμορφιάς της. Έπειτα ένοιωσα ένα γλυκό σφίξιμο στην καρδιά, εκείνη την άσπρη λατρεία και τόν θαυμασμό, που είνε ή άρχή κάθε θυσίας. Καθώς ή νέα περπατούσε γιά να μου φέρη τό ψωμί, τό κρύο ψητό άρνι, τό βούτυρο και τό άσπρο κρασί, ή κάθε της κίνηση ήτανε μία θεία άρμονία, καθαρή και περήφανη, όπως οι παλαιοί ποιηταί τραγούδησαν κάθε κίνηση της Άφροδίτης. Η ζωή της μέσα σε κείνη την άγρια φύσι της πρόσθετε μία περίσφι μεγαλοπρέπεια, μία άνυπόκριτη χάρι, που μονάχα ή κόρες των βουνών μπορούν να την έχουν σε τόσο γοητευτικό βαθμό. Έτρωγα μέσα σε άπόλυτη σιωπή κι' ή ψυχή μου ήτανε γεμάτη από την ποιησι του ταξιδιού μου και την όμορφοιά της κοπέλλας, που έδοκε λίγο παράξενα, άφανη. Όλη μου ή ζωή ήτανε συγκεντρωμένη στα μάτια μου, σε μία έκφρασι θαυμασμού γι' αυτή τη νέα.

Σάν πήγα να πληρώσω, άκυρώθηκα κυριολεκτικά στο δωμάτιό μου, γιάτί τό ύψος κι' ή έκφρασι του λιγομίλητου χωριάς δεν μπορούσαν να μου δώσουν καμιά έμπιστοσύνη. Όστόσο ποιμήθηκα με τα γλυκύτερα όνειρα ως την αύγή. Η ψυχή μου πλημμύρισε από χαρά με τις πρώτες ακτίνες, που τό γλυκοχάραγμα μυστέλινε, άνάμεσα από τις προαιώνιες πολεμίστρες του δωματίου μου, άμέσως όμως έπειτα ένοιωσα μία βαθειά λύπη, που άφενεια από κείνο τό άγριο σπίτι, όπου ζούσε ή πεντάμορφη Σπανιόλικα. Σηκώθηκα μ' ένα πήδημα. Σε μία γωνία βρήκα τό κυτήρα και μία στάμνα νερό γιά να πλυθώ. Κατέβηκα β-

στερα κάτω και βρήκα την κοπέλλα μόνη. Ήταν τόσο όραία... άη θυμώθια τί μπόρεσα επάτελους να ψυθρίσω, την άκουσα όμως πού ή ποκρίθηκε :

—Ο πατέρας κατέβηκε γιά δουλειά στην πολιτεία.

Μιά άδιόρατη ταραχή δέχρινα στη φωνή της. Κι' άπόρησα, γιάτι αυτό έρχότανε σε φανερή αντίθεσι με τό παρουσιαστικό της, με τη όλη της εμφάνισι, και την κύτταξα θαρρετά ένα πρόσωπο, σαν να ζητούσα να διαβάσω τις σκέψεις της. Έκείνη τότε έγινε κατακόκκινη και σχεδόν άμέσως έχασε τό χρώμα της, κτρίνισε. Είδα τα χείλη της να τρέμουν. Τό βλέμμα της έπεσε πάνω μου με μία έκφρασι γεμάτη από τό πιο διαφορετικά συναισθήματα. Έπ'ετέλους κυριάρχησε πάνω στον έαυτό της, άνασήκωσε τό κεφάλι της, με κύτταξε και μ' ένα ύπερο, μ' ένα γεμάτο τρυφερότητα χαμόγελο, μου είπε σιγαλιά :

—Δεν μου φαίνεστε ούτε άνάνδρος, ούτε ψεύτης. Άν σας έκμιστη ρευνώ κάτι, θα τό κρατήσετε μυστικό :

—Ό,τι μου ζητήσετε, θα σας τό ήποσχεθώ και θα τό κάνω! έποκρίθηκα με συγκίνηση. Θά πέθανα, παρ' ό να πατήσω την ήποσχεσί μου. Έκείνη σόπαινε. Βρισκότανε σε φανερή άμηχανία, γιάτι κατάλαβε από τόν τόνο της φωνής μου τη συγκίνησή μου. "Όστόσο, ύστερ' από λίγες στιγμές, έξακολουθήσε, πού σιγά όμως, χαμηλώνοντας κάθε λίγο τα μάτια της :

—Να μ'ήνε προχωρήσετε ίσια πέρα. Να γυρίσετε πίσω, από κεί που ήθατέ... Κι' ύστερα να πάρετε άλλο δρόμο, ν' αλλάξετε δρόμο...

—Και γιάτί; φώναξε, μία καταλαβαίνοντας. Ο πατέρας σας θέλει να με δολοφονήση :

—Δεν θα τό έχοιταν ποτέ μία τέτοια σκέψη στο μυαλό, ελπε με φωνή τρεμάμενη. Ήτανε πάντα τίμιος, σ' όλη του τη ζωή. Η ιδέα όμως πως θα χάσουμε τό χτήμα μας αυτό, πού ήταν δικό μας πάντα, κοντεύει να τόν τρελλάνη...

Χρωστά τριακόσια φράγκα και θα μ'ας πάρουν τό σπίτι... Κι' όλα... όλα!...

Τό ποσόν αυτό ήτανε τότε άσμίαντο γιά μένα, άν και δεν κρατούσα πάνω μου παραπάνω από πεντακόσια φράγκα. Περιμένα όμως ένα καλό έμβασμα στη γειτονική πόλι.

—Δεν θα τα χρωστά πια τα χρήματα από τό πατέρα σας, της άποκρίθηκα. Θέλω τό χτήμα αυτό να μείνη γιά πάντα δικό σας...

Πήρα συγχρόνως καμιά εικοσαριά ναπολεόνια και τ' άκούμπησα πάνω στο τραπέζι.

Η κοπέλλα με κύτταζε με άπορία.

—Τό κάνετε αυτό γιά να με άνταμειψετε πού σας είδοποίησα; με ρώτησε.

—Όχι, ψυθύρισα. Δεν σκέφτηκα να σας πληρώσω γι' αυτό...

—Ότε, λοιπόν;... Γιάτί;...

—Ένοιωθα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά και με φωνή πού σχεδόν δεν άκούγότανε, της είπα :

—Γιάτί με κάνει έντυχιμένο ή σκέψη πως θα μείνετε στο χτήμα σας γιά πάντα...

Τότε χαμογέλασε μ' ένα έλαφρό άναστεναγμό. Μία γοητευτική τρυφερότητα, ένα χαρούμενο φως, πλημμύρισε τα μάτια της.

—Δεν μπορώ τίποτε να σας δώσω γιά τό καλό πού μ'ας κάνετε, μου είπε. Έχω δώσει τό λόγο μου, και στα βουνά μας τ' άρραβωνασμένα κορίτσια προτιμούν να πεθάνουν, παρά να προδώσουν τόν άρραβωναστικό τους...

—Μά δεν ζητώ τίποτε... τίποτε... παρ' ό να έχω την εύχαρίστησι πού έδιωξα μία λύπη, μία πίκρα από την καρδιά σας... της ψυθύρισα.

—Α! Έκανε μόνο.

—Απόμεινε σκεπτική, με κατεβασμένα τα ματόκλαδα. Έβλεπα τό στήθος της, πού άνεδοκατέβαινε γοργά. Σαφηνά ήθελε κοντά μου συγκινημένη, γεμάτη τρυφερότητα, άκατανίκητη ταπεινότητα άλλα και άποφασιστικότητα.

—Θέλετε, μου είπε, κυττάζοντάς με στα μάτια, θέλετε να σας δώσω ένα φίλ;...

—Ένα φίλ γιά να μ' εύχαρίστησης γιά τό δώρο μου;...

—Ό! όχι!... άποκρίθηκε, κτρινίζοντας άπότομα. Ένα φίλ έρωτικό. Ένα όμως μονάχα, ένα, κι' έπειτα θα φύγετε!...

Δεν χρειάστηκε ν' άπαντήσω. Τα μάτια μου μιλούσαν καλύτερα. Τότε ή κοπέλλα άρπαξε με τα δύο της χέρια τό κεφάλι μου και τ' έδιόδοσο στόμα της, τα ήδονικά της χείλη, σμίλανε γιά μία στιγμή με τα χείλη μου, μέσα σ' ένα βαθύ, παράφορο φίλημα, γεμάτο έρωτα κι' έπιλοσία...

—Αντίο!... φώναξε, κάνοντας λίγα βήματα πίσω.

Έτρωγα, και γυρνώντας στο στρίψιμο του δρόμου, είδα τα θέαμα της της γεμάτα δάκρυα...

Άναστένεξα, άνέμισα ψηλά τό καπέλλο μου και χάζηκα άνάμεσα στα γέρεκα δένδρα...

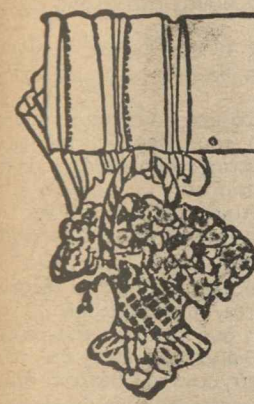
Ζ. ΡΟΣΝΥ

Παρουσιάστηκε ένας κακοπρόσωπος γίγαντας...

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Άχ, μητέρα μου... μητέρα μου!...

Αυτή ή τωρινή θυσία, μου κοστίζει περισσότερο άπ' τις φλόγες πού θα κάψουν τό κορμί μου σε λιγάκι!

—Δεν θα τό κάψουν ποτέ, αδελφέ μου! άκούστηκε τότε μία θρονιτερή κραυγή, πού σκόρπισε την κατάπληξη σε όλους.

Κι' ό Άνοιχτόκαρδος φάνηκε σαν κεραυνός στη μέση, σταματώντας άπότομα τόν καλπασμό του άφρισμένου αλόγου του.

Στό άριστερό του μπράτσο κρατούσε σφιχτά ένα παιδάκι τεσσάρων ως πέντε ετών κι' άναρριχτή στη σέλλα κι' επάνω στα γόνατά του μία νεαρή όμορφη Έρυθρόδερμη γυναίκα, μητέρα τό παιδιού.

—Ο γυιός μου!... Η γυναίκα μου! ούρλιαξε τότε άπαίσια ό Νεχού-Νουτάχ.

—Χι... Άφού τό λές έσύ, φύλαρχε, έτσι θα είνε! σάρκας ό Καστός κυνηγός. Ποιός τούς ελπε να ξεμακρύνουν άπ' τη σκηνή τους και μάλιστα μία τέτοια έπίσημη ήμέρα θυσίας;... Τα φτερά του κεφαλιού της την ξεχωρίζουν σαν τη μύγα στο γάλα, άπ' τις άλλες γυναίκες της φυλής σου... Την αιχμαλωτίσας λοιπόν, και πάλι λέγοντας!

Με αβήνδιο και θύσιο πήδημα, ή Μεγάλη Καρδιά άρπαξε στα μπράτσα του τη γυναίκα του φυλάρχου, ή οποία άπ' τόν τρόπο της έμεινε θουλή κι' έφριχνε γύρω της έκθαμβες ματιές.

—Και τώρα, ξανάπε ό Άνοιχτόκαρδος με χαμόγελο άπαισίας και πένθιμης σημασίας, άς ποδμε δύο-τρία λογάκια φρόνιμα! Άποκέφαλε... Η παρτίδες μας είνε ίσως πεία, και φοντάζομαι ότι θα ρθούμε σε γρήγορο συμβιβασμό!

Λέγοντας αυτά, τράβηξε συγχρόνως την τρομερή πιστόλα του και την άκούμπησε στο κεφάλάκι του παιδιού, τό οποίο έμπηξε γοργές κραυγές, καθώς ένοιωσε τό ψυχρό σίδερο της κάννης.

—Ω, παιδί μου!... Παιδί μου! ξεφώνισε ό Νεχού-Νουτάχ με άπελπισία. Δώστε μου τό παιδί μου... Δώστε μου τη γυναίκα μου και τό παιδί μου!

—Αυτό έξαρτάται άπ' τούς δρους πού θα θέσης! είπε τότε ψυχρά και λακωνικά ή Μεγάλη Καρδιά...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ι. Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Η θέσις, ή πρώην άπελπιστική, των δύο κυνηγών μας είχε τώρα έντελώς αλλάξει.

Η Μεγάλη Καρδιά κι' ό Άνοιχτόκαρδος, οι όποιοι λίγες στιγμές πριν ήσαν στην άιμοχαρή διάθεσι των φανατικά θρησκολήτων Έρυθροδέρμων, τώρα όχι μόνον ήσαν έλεύθεροι κι' άσφαλείς, άλλα ήσαν σε θέσι να προτείνουν και θαρρατέτους δρους προς ώφέλειά των.

Πολλά όπλα είχαν, στην άρχή, στραφή άπεληκτικά κατά του τολμηρού Καναδό και πολλά θέλη τόν σημάδεψαν. Μά σ' ένα άπελπισμένο γνέψιμο του Νεχού-Νουτάχ προς τούς όπαδούς του, οι όποκόπανοι των όπλων τους ξανάγγιξαν τό χώμα και τα έβλη τους βγήκαν άπ' τις τεντωμένες χορδες των τόξων τους.

Η καρδιάς όλων των Κομασγών και των Έρπετών φύσκων άπ' τό κόλλησμα της άνισχυρης λύσσας των, όσο ένοιωθαν τη ντροπή πού τούς προξενούσε τό άτίκρυσμα της άσυλληπτης σε δραματικότητα και θράσους σκηνής: Δύο μονάχα λευκοί κυνηγοί να βρίσκονται άνάμεσα σε όπρεπτακόσιους τροχείς πολεμιστάς κι' όχι μόνον να άψηφούν την όργη τους, άλλα και να τούς έρρανεύωνται άκούμη!

Τι μπορούσαν όμως να κάνουν έναντι των δύο κυνηγών, οι όποιοι πάντα έδειξαν ότι δεν λογαριάζουν τη ζωή τους καθόλου;

Να τούς σκοτώσουν;

Μά πεθαίνοντας εκείνοι, έλάττανος θα προλάβαιναν να σφάξουν γιά άντεκδίκησι τη σύλυν και τό παιδί του φυλάρχου!

Τέτοιο πράγμα, όμως, ήταν

άδύνατον να έπιτρέψη ό Κομάσγης άρχηγός, του όποιου έλλωστε τό βαθύ οικογενειακό άίσθημα λάβαμε πιο πάνω την εύκαιρία να έκτιμήσουμε, όταν έπρόκειτο να θυσιασθή ή δόνα Ζεσουσίτα. Γι' αυτό ή κατάσταση γινόταν άγωνιάδης τώρα και σιγοψιθυρίσματα άμυχανίας θούζαν στον αέρα.

Έξαφνα, ό Νεχού-Νουτάχ ύψωσε έπιθλητικά τό χέρι και τό κάθε μουρμουρητό πνίγηκε στη στιγμή.

Έπειτα, με σκληρή προσπάθεια, έκρυψε στα θάθη της ψυχής του τό μίσος και τη λύσσα πού τόν έτρωγαν. Μ' ένα κίνημα άγερχαλίας άνάρριξε στη ράχι του τόν μανδύα του και με τό πρόσπο γαλήνιο, με τό χαμόγελο στα χείλη, πλησίασε μόνος του τούς δύο κυνηγούς.

Έκείνοι, γνωρίζοντας από πολυχρόνιο πείρα τόν μεγαλοπρεπή κι' έθιμοτυπικό τρόπο του φέρεσθαι των Έρυθροδέρμων—άνάμεσα στους όποιους μάλιστα ή έκλεκτή και νομιμοειστική φυλή των Κομασγών κατέχει τά πρωτεία—περίμεναν τό άποτέλεσμα του τολμηρού των πραξικοπήματος άτάραχοι και σιωπηλοί.

Και τό συναρπαστικό, τό μεγαλειώδες ξετύλιγμα της σκηνής έκείνης άρχισε ως έξης:

—Οι Ώχροι άδελφοί μου είνε συνετοί, κι' άς είνε μαύρα άκόμα σαν τόν θαρσυννεφιασμένο ούρανό τα μαλλιά τους! είπε με σταθερή φωνή ό Νεχού-Νουτάχ. Όμολογώ, θλέποντας τό κατόρθωμά τους, ότι είνε έμπειροι στα τεχνάσματα των διαλεχτών πολεμιστών... Έχουν τό κάστρος την πανουργία, τού πεινασμένου λύκου την τόλμη και του λιονταριού την άφοβία.

Οι δύο κυνηγοί όποκλήθηκαν σιωπηλά, εύχαριστώντας έτσι γιά τό φιλοφρόνημα του φυλάρχου.

Ο Νεχού-Νουτάχ έξακολούθησε:

—Μιά πού ό άδελφός μου Μεγάλη Καρδιά βρίσκεται στο στρατόπεδο των Κομασγών, της πιο διαλεχτής δηλαδή φυλής του διαμερίσματος των Μεγάλων Λιμνών, φρονώ ότι έφθασε επάτελους ή ώρα να διαλυθούν ή έχθρες κι' ή παρεξήγησις πού γεννήθηκαν άναμεταξύ μας από κακές και μοιραίες συμπτώσεις... Είνε δικαίος ό άδελφός μου Μεγάλη Καρδιά και τόν παρακαλώ να έξηγηθή ειλικρινά και άτρωτα... Βρίσκεται μπροστά σε άνδρειωμένο φυλάρχο και σε συνετούς άσπρομάλληδες συμβούλους της φυλής μου... Άς βεβαιωθεί ότι θα του άναγοφρίσουμε παλληκαρίαση τό δική του, άν έχη, και τό δικό μας, άν έχομε!

Η Μεγάλη Καρδιά ύψωσε περήφανα τό κεφάλι του.

Κάτι πήγε ν' άπαντήση, μα παρευθες όποκλήθηκε σιωπηλά και με ευλάβεια σ' έναν θαυόγνηρο Έρυθρόδερμο άρχηγό, πού δήηκε τη στιγμή εκείνη άπ' την ομάδα των γερόντων συμβούλων της φυλής.

Ο άνθρωπος έκείνος λεγόταν Έσχίς (Άκτινοβόλος "Ηλιος), κι' ήταν ό πιο γνηραιός και πιο σεβαστός σύμβουλος της φυλής των Κομασγών.

—Ύψωσε τό χέρι του, ζητώντας να γίνη σιωπή και προσοχή και με φωνή τρεμουλιαστή άπ' τα θαθεία γηραιά του, είπε:

—Άς μ' άκούσουν με ήσυχία, τα παιδιά μου... Έχω κι' έγώ τη γνώμη, πως όλα πρέπει να ξεκαθαρισούν σήμερα...

Άς συγκροτήσουμε έδω, κι' άμέσως τώρα, τό πολεμικό συμβούλιο των γερόντων της φυλής... Καί γιά ιερό σημάδι άνακαυχής, οι Χλαμοί άδελφοί μας θα καπνίσουν μαζί μας την κοινή πίπα της συσκέψεως.

—Άς γίνη τό θέλημά σου, σεβαστέ γερόντα! άποκρίθηκε ή Μεγάλη Καρδιά μ' έμπιστοσύνη και πλησίασε κοντά του, παραδίνοντας πρώτα στον Άνοιχτόκαρδο τη γυναίκα του φυλάρχου ως όμηρο.

Σ' ένα γνέψιμο του Έσχίς, ό φυλάρχος Νεχού-Νουτάχ κι' οι κυριώτεροι γερόντες άρχηγοί της φυλής συνάχτηκαν γύρω στη Μεγάλη Καρδιά, δίνοντας του τη θέσι της τιμής και κάθισαν όλοι σταυρωπόδι στη γη.

Ο Άνοιχτόκαρδος φυσικά έμεινε παράμερα, με τό πιστόλι στα χέρια και με τό κυνηγετικό μαχαίρι του στα δόντια, έτοιμος να κομματιάση τούς δύο όμηρους στο πρώτο ύποπτο σημάδι παρασπονδίας των Έρυθροδέρμων.

Όταν ή μακρόστενη πίπα

του συμβουλίου έκανε τόν γύρο τών κυκλικά μαζεμένων μελών της ομάδος τών γερόντων, ή Μεγάλη Καρδιά τράβηξε ή ρουφειά του τελευταίος—γιά δείγμα τιμής, πάλι—καί τήν έδωσε στον νεαρό "Ερυθρόδερμο που τούς υπηρετούσε. Κι' όταν εκείνος ξεμάκρυνε πειά, τότε ό "Εσχίς έσκυψε τό λευκό κεφάλι του, υποκλίθηκε μπρός στο συμβούλιο κι' είπε τά έξης:

—Πολεμιστά, εύχαριστώ τόν Κύριο Τής Ζωής, που μπορεί καί θέλει καί προστατεύει όλους μας, γιατί εύαρεστήθηκε νά μάς στείλη σήμερα τούς δυο αυτούς Χλωμούς ανθρώπους, ώστε νά μπορέσουμε επιτέλους ν' ανοίξουμε άμοιβαία τίς καρδιές μας!

Στά λόγια αυτά, τά όποια πρόσφερε ό "Εσχίς, με ή χαμηλή καί μυστικοπαθή φωνή του, όλη ή ομάδα υποκλίθηκε εύλαοικά κι' επιδοκιμαστικά.

Κι' ό σεβάσμιος "Ερυθρόδερμος εξακολούθησε:

—Μεγάλη Καρδιά, κι' εσείς, παιδιά μου, μην άνίσετε στήν έπίσημη αυτή στιγμή τίς ψυχές σας λάφυρο τού μίσους καί της παρεξηγήσεως... Είνε αλήθεια, πώς όταν τό πορφύρο ύγρό που κυκλοφορεί στα κορμιά μας κολλήσει κάπως θιαότερα, τότε παρ'αυτούς άμοιβαία σέ πράξεις γιά τίς όποιες ύστερα μετανοούμε άργά... "Ας όρκιστούμε λοιπόν φίλια καί συμμοχία γιά τό μέλλον... "Ας εχεάσουμε τά περασμένα... Κι' άς ζούμε κι' άς κυνηγούμε στίς πάμπες πλάι-πλάι στο έξής, σάν σύντροφοι καί άντρες που άλληλοεκτιμούντα κι' άλληλοαγαπιούνται ειλικρινά!

Η Μεγάλη Καρδιά άποκρίθηκε τότε με συγκίνηση:

—Φύλαρχε "Αητοκέφαλε, άρχηγοί σεάστοι κι' άγαπητά μέλη τού "Εθνους, τών "Ερυθρόδέρμων, ό Κύριος Τής Ζωής έμπνέει καί σέ μένα—ή στιγμή αυτή—όριστικά πειά φιλικά αισθήματα γιά όλους σας... "Αλλωστε έγώ πάντα μου σας συμπαθούσα καί στο παρελθόν, πριν γίνουμε έχθροι, είχαμε ύπάρξει στενάτοτοι φίλοι...Τό θυμάστε αυτό, έκλεκτοί Κομάγγαι τών Μεγάλων Λιμνών;... Πάντα τό σόντισσο μου στίς πάμπες ήταν άνοιχτό γιά τούς κυνηγούς της φυλής σας!...

—Ο άδελφός μου μιλάει πολύ καλά, διέκοψε με πίκρα ό Νεχού-Νουτάχ. Μά ή πληγή μου άπ' τό βόλι του δεν έπούλωθηκε άκόμα!

—Ο άδελφός μου παραλογίζεται! είπε τότε έντονα ή Μεγάλη Καρδιά. "Αν είχα τήν πρόθεση νά τόν σκοτώσω, μου ήταν εύκολώτατο νά τό κάνω...Μά, δέν με παρέσυρε τότε τό μίσος, παρ'ά μόνον ό θυμός... Θύμωσα γιά τήν κλοπή τών παγιδών μου, τή συστηματική καί συχνή καί θέλησα άπλως νά τιμωρήσω τόν φταίχτη!

—Σωστά μιλάει ό Χλωμός "Αδελφός μου! είπε τότε με άνδρική ειλικρίνεια ό Νεχού-Νουτάχ, σκύβοντας τό κεφάλι του.

Η Μεγάλη Καρδιά σηκώθηκε όρθος.

—Ερριξε κυκλικό κι' έπιθλητικό θλέμμα στή συγκέντρωσι.

Καί με υπέρβαση, συγκινημένη φωνή, είπε:

—Φύλαρχε, σεάστοι άρχηγοί, ή ψυχή μου νοιώθει διαφορετικά τό θάρρος ενός άνδρος πολεμιστού καί τήν ειλικρίνεια τών διαθέσεών του άπέναντί σας... "Ενα δείγμα της γνώμης μου αυτής θα σας δώσω τώρα άμέσως!

Σταύρωσε τά χέρια του στο φαρδύ του στήθος, στράφηκε προς τόν σύντροφό του που άνήσυχ'α τώρα τόν κυττούσε από μακριά, καί με φωνή θροιντερή, προστακτική, τού είπε:

—"Ανοιχτόκαρδε... "Αφισε παρευθύς ελεύθερη τή δυστυχισμένη αυτή μητέρα μαζί με τό παιδί της!

—Θεέ μου, τί λές, Μεγάλη Καρδιά; ξεφώνισε ό Καναδός, κατάχλωμος. Μόνος σου εξοτιμίζεις ή θανατική σου καταδίκη;

—Δέν έπιτρέπω συζητήσι στίς ρητές διαταγές μου, σύντροφε! Ξανάπε πάλι ή Μεγάλη Καρδιά, σουφρώνοντας με δυσπρόσκεικα τά φρύδια του.

Ο "Ανοιχτόκαρδος ένοιωσε τσουχητή θλίψη στήν ευγενική καρδιά του. Μά περιωρίστηκε νά πη:

—Γιά τή ζωή σου, αδελφέ μου, ενδιαφέρομαι, κι' όχι γιά τή δική μου... Μά άφού τό θέλεις...

Δέν πρόσθετε τίποτε άλλο. Σήκωσε αδιάφορα τούς ώμους του καί σφυρίζοντας έναν εύθυμο σκοπό έκοψε τά δεσμά τών δυο αιχμαλώτων του. Κι' ένώ, ελεύθερη τώρα ή νεαρή γυναίκα άρπαξε στήν άγκαλιά της με λαντάρα τό παιδάκι της κι' έτρεψε με σκιρτήματα ελαφίνας καί ξεφωγητά χαράς άνάμεσα στήν έκθαμβή καί πυκνή συνάθροιση τών γυναικοπαίδων της φυλής της, ό "Ανοιχτόκαρδος κύτταξε με συγκίνηση τόν άτάραχο φίλο του. "Επειτα, ρίχνοντας κι' αυτός μακριά τά άχρηστα πειά όπλα του, προχώρησε προς τή Μεγάλη Καρδιά καί στάθηκε πλάι

του γιά νά συμμεριστή τήν τύχη του!

—Τρελλάθηκες, φίλε; τού φώναξε με λαχτάρα εκείνος, ανωντας τήν πρώτη απαρξία του. "Ήσουν κοντά στο άλογο σου. Γιατί δέν έφευγες;

—Εγώ;... Καί χωρίς έσένα;... Μά τί σου έκανα, Μεγάλη Καρδιά, καί με προσβάλλεις έτσι; είπε θλιμμένος ό "Ανοιχτόκαρδος.

Η Μεγάλη Καρδιά ένοιωσε άναφυλλητό καί κόμπιασμα, μπρος στήν υπεράνθρωπη άφοσίωσι τού φίλου του. Βουδός, τούσφιζε θερμά καί δυνατά τό χέρι, καί στρέφοντας στούς έκθάμβους ό κόμη άρχηγούς τού συμβουλίου είπε γαλήνια:

—Τώρα, είμαστε κι' οι δυο ολοκληρωτικά στή διάθεσί σας... "Ενεργήστε όπως επιθυμεί ή ψυχή σας, πολεμιστά Κομάγγε καί φύλαρχε "Αητοκέφαλε!

Μιλιά δέν εξοτιμίστηκε. Οι "Ερυθρόδερμοι άρχηγοί εξακολουθούσαν άκόμη ν' άλληλοκυττάζονταί, μαρμαρωμένοι καί σιωπηλοί. Η στωική αυταπάρνησις τών δυο εκείνων άντιπαλων τους, οι όποιοι—με τό τολμηρό κατόρθωμα τού ένός άπ' τούς δυο τους—μπορούσαν όχι μόνον νά ξεφύγουν τόν θάνατο αλλά νά επιβάλουν καί βαρείς όρους κι' όποιοι άντι νά ώφελήσουν άπ' τήν έξαιρετικά πλεονεκτική θέση των, άντίθετα άφοπλίζονταν μόνον των καί παραδινόντουσαν ψύχραιμα, φαινοτάτα στήν "Ερυθρόδερμους ότι ξεπεριούσε κάθε θρόλο ήρωϊσμού καί καί προγονική ή σύγχρονη άνδραγαθία των, άπ' όσες τουλάχιστον ψαλλόντουσαν στα έθνικά άσματα της ήρωϊκής φυλής των!

Η γενική σιωπή εξακολουθούσε άκόμη βαρεία κι' έπιθληκή. Θά μπορούσε εύκολά ν' άκούσης κανέναν τούς έντονους παύμους της καρδιάς όλων εκείνων τών πρωτογόνων καί σιδερέσιων άνδρών, οι όποιοι, κι' άκριβώς χάρις στήν τραχεία καί μισοάγρια ζωή των, ήσαν κι' οι καταλληλότεροι νά νοιώσουν βαθειά τίς ήρωϊκές κι' ευγενικές πράξεις καί νά τίς εκπλήσουν άντάξια...

Ο Νεχού-Νουτάχ έπιτέλους άφού νίκησε καί τόν τελευταίο διαταγμό του, τινάχτηκε όρθος, πέταξε μακριά τά όπλα του καί με φωνή τρεμουλιαστή, συγκινημένη, άλλόκοτα άντίθετη με τή φαινομενική γαλήνη της άνδρικής μορφής του, είπε:

—Όμολογώ, ότι οι "Ωχροπρόσωποι πολεμιστά κι' ό δελφοί μας έχουν τήν αλήθεια στα χείλη των καί τήν καρδιά τού λεονταριού στή θέση της καρδιάς των... Όμολογώ, άπ' έμείς οι "Ερυθρόδερμοι, σάν λιγώτερο πολιτισμένοι καί περισσότερο παράφοροι καί πρωτόγονοι άπ' τούς Λευκούς κάνουμε συχνά πράξεις άνοκατάκριτες... Εύχαριστώ τόν άδελφό μου Μεγάλη Καρδιά, γιάτί έψαρε τό έπανωτό καί περιττό δέρμα τού κορμιού του κι' έγινε έτσι διάφανος, ώστε νά μπορέσουμε πειά νά δοούμε τήν ειλικρίνεια που φωλιάζει στήν ψυχή του... "Από τώρα καί στο έξής θά κάνουμε κι' έμείς τό ίδιο, ώστε νά δη στά διάφανα κορμιά μας έπίσης τήν ειλικρίνεια ό ευγενικός άδελφός μας!...

Πλησίασε κατόπιν τή Μεγάλη Καρδιά, άνάμεσα σέ γενικούς ψιθύρους επιδοκίμασις καί χαράς, στάθηκε άγέρωχα άντίκρου καί πρόσθεσε:

—"Ας μπήξουμε βαθειά στή γή τά πολεμικά τσεκούρια μας άμοιβαία... Καί τόσο βαθειά μάλιστα, ώστε ούτε τά παιδιά μας ούτε καί τά παιδιά τών παιδιών τών διαγεγόνων μας νά μπορουν νά τάβρουν, έστω κι' άν ψάχνουν έπί χίλια όδύγρια φεγγάρια... "Ως τότε κι' ως άλλα χίλια άκόμα φεγγάρια, άς διασιλεύη πάντα άναμεταξύ μας ειρήνη κι' άγάπη... Τό ποθεί από ό Χλωμός άδελφός μου;

—Μέ όλη μου τήν ψυχή, άρχηγέ "Αητοκέφαλε! είπε σεμνά ή Μεγάλη Καρδιά.

Ο Νεχού-Νουτάχ τότε άπλωσε τά χέρια του στούς τετράγυνους ώμους τού κυνηγού, τόν φίλησε από τρείς φορές στα μάτια καί τού μοιρούρισε τό έθιμοτυπικό της άδελφοποίησε.

—Στή ζωή καί στο θάνατο, άς χτυπά ή καρδιά τού άδελφού μου με τούς ίδιους της δικής μου παλμούς κι' άς λαχτάρη με τά ίδια της δικής μου αισθήματα!

—Καί στή ζωή καί στο θάνατο! συμπλήρωνε κάθε φορά ό κυνηγός με τήν ίδια συγκίνηση, άνταποδίνοντας τά φιλήματα τού φύλαρχου.

Μόλις τελείωσε ή άπλη, μά καί τόσο ιερή αυτή τελετή, όλοι "Ερυθρόδερμοι άρχηγοί—Κομάγγαι κι' "Ερπετά—κύκλωσαν τούς δυο Λευκούς κι' άλλάξαν μαζί τους θερμές χειραφίες καί συγχαρητήρια. Βροντρές κι' έγκάρδιες έπευφημίες άπ' τα πλάτη τών άλλων "Ερυθρόδέρμων, έπισφράγισαν με ξεχωριστό με-

Πειράται της Πάμπας

γαλειό τίς άσυνήθιστες έκείνες έκδηλώσεις.

"Επειτα, κι' ένώ δινόντουσαν διαταγές γιά ένα πλοίοιο καινό συμπόιο, κι' ένώ οι άλλοι άποτραβιόντουσαν στίς ιδιαίτερες άσχολίες ή, ή Μεγάλη Καρδιά κι' ό Νεχού-Νουτάχ εξαπλώθηκαν στο κατώφι της σκηνής τού φύλαρχου κουβεντιάζοντας γαλήνια.

"Εξαφνα, μία γοερή κραυγή άκούστηκε κι' ένας Κομάγγης φρουρός ώρμησε λαχανιασμένος μέσα στο στρατόπεδο, έχοντας τό πρόσωπό του άλλαγμένο άπ' τόν τρόπο. Οι όμόφυλοι του τόν κύκλωσαν άμέσως ζητώντας του εξηγήσεις, μά εκείνος μόλις ξεχώρισε από μακριά τόν φύλαρχό του, έτρεξε σ' αυτόν καί τού είπε:

—Προδοθήκαμε, άρχηγέ... Πρόσεξε μη μάς ξεφύγουν οι άπιστοι αυτοί Χλωμοπρόσωποι!

Η ματιά του στρεφόταν τώρα, φλογερή καί γεμάτη μίσος, προς τή Μεγάλη Καρδιά καί τόν "Ανοιχτόκαρδο.

—"Ας εξηγήη πιδ καθαρά ό άδελφός μου! διέταξε τραχεία ό Νεχού-Νουτάχ τόν Κομάγγη πολεμιστή του.

—"Ιδού τί συμβαίνει, άρχηγέ! άποκρίθηκε εκείνος. "Όλοι οι κυνηγοί της παμπας σηκώθηκαν στο πόδι, σχηματίζοντας ένα άπόσπασμα ισχυρότατο κι' έρχονταί καταπάνω μας...

—Είνε θέβαιος ό πολεμιστής μου ότι έρχονται με έχθρικούς σκοπούς; διέκοψε ό φύλαρχος, άτάραχος άκόμη.

—Καί θέβαιος, άρχηγέ... Ξέρνοντας προφυλακτικά σάν φειδία άνάμεσα στα χορτάρια, έχουν τά άκονισμένα μαχέτε (δίκρακα μακριά σιλιέτα) στα δόντια τους καί στα χέρια τους σφιγγουν τίς καρραμίνες... Προδοθήκαμε, άρχηγέ... Οι δυο αυτοί γλωμιοι κυνηγοί ήρθαν έπίτηδες άναμεσα μας, γιά νά κοιμίσουν τίς ύποψίες μας... Είνε προδότες κι' ύπουλοι!

Ο Νεχού-Νουτάχ κι' ή Μεγάλη Καρδιά άλλάξαν άναμεταξύ τους ένα γαλήσιο χαμόγελο στοργής κι' έμπιστοσύνης. "Επειτα ό φύλαρχος είπε:

—Εύχαριστώ τό παλληκάρι μου, γιά τίς πληροφορίες καί τή σθελετάδα του... Ναι, έρχονται σάν έχθροι οι κυνηγοί αυτοί έναντιόν μας... Καί μάλιστα άρχηγός τους είναι ό "Ανίκ (όπως λέγεται στή γλώσσα τών "Ερυθρόδέρμων τό Μαύρο Ζαρκάδι)... "Ας άποσυρθή όμως ήσυχά τό παλληκάρι μου κι' ό άδελφός μας Μεγάλη Καρδιά θά τακτοποιήσθ τό ζήτημα ό ίδιος!

Ο Κομάγγης φρουρός άπομακρύνθηκε κατάπληκτος, χωρίς νά καταλαβαίνει τίποτε. "Επειτα ό Νεχού-Νουτάχ στράφηκε σάν κυνηγό, τού χαμογέλασε με έμπιστο σήνη καί τού είπε:

—"Ας ένεργήσθ ό άδελφός μου ότι νομίζει καλύτερο... Είνε ό κύριος έδώ καί θά συμμορφωθώ με τίς ειλικρινείς του ύποδείξεις!

—Εύχαριστώ, άρχηγέ! άποκρίθηκε ή Μεγάλη Καρδιά. Περιττό θέβαιος νά σου έπαυλάθω καί πάλι, ότι τό πρωτοπαλληκάρό μου Μαύρο Ζαρκάδι—άνησυχώντας γιά τήν άπουσία ήμου κι' ειδοποιημένο άπ' τόν Ευσέβιο—συνάθροισε τούς όπαδούς μου κι' έρχεται νά με έλευθερώσθ, μην ζέροντας φυσικά τήν έχθριστη καί ποθητή τροπή που πήραν ή σχέσεις μας άμοιβαία... Σε παρακαλώ μόνον, δώσε διαταγές ν' άνακληθούν στο στρατόπεδο οι σκοποί σου κι' ή περιπολία σου, ήπως γίνε καίσιμα δυσάρεστη παρεξήγησι όσο νά συναντηθώ με τό πρωτοπαλληκάρό μου!...

Χάρις τών ελάχιστο διαταγών, ό Νεχού-Νουτάχ συμμορφώθηκε με τίς ύποδείξεις της Μεγάλης Καρδιάς, ένώ εκείνος, άπλος καί τανύς, έτρεξε προς τό βάθος της ζούγκλας καί προς συνάντησι τού ύπαρχηγού του.

II ΟΥΑΚΤΕΧΝΟ (ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ), Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ «ΠΕΙΡΑΤΩΝ ΤΗΣ ΠΑΜΠΑΣ»

"Ήταν θράδυ καί συννεφιά στών ούρανών.

Κρουμένον μέσα σέ μία βαθειά γααρόδρα της ζούγκλας, άνάμεσα σέ δυο ψηλούς κι' άντικριστούς δασώδεις λόφους καί σέ ίση σχεδόν άπόσταση άπ' τό στρατόπεδο τών Μεξικανών καί άπ' τό στρατόπεδο τών "Ερυθρόδέρμων—θριασκόντουσαν καίσιμα σαρανταία άνδρες γύρω από μεγάλες φωτιές, ταυτοποιημένες έται μέσα στα δυο γειτονικά σπήλαια της χαράδρας, ώστε νά μη γίνονται άντιληπτές από ύποπτο μάτι.

Η άλλόκοτη δειψή που παρουσίαζε ή συγκέντρωσι εκείνη τών τυχοδιωκτών, με τίς σκοτεινές μορφές των, με τά άγρια θλέμματα των καί με τίς κουρελιασμένες καί παρδαλές φορεσές των, ήταν πραγματικώς άνταξία νά ζωνορραφιστή άπ' τό πινέλλο τού περιφιλου Σαλβατόρο Ρόζα, ή νά σκισσασιστή άπ' τό σατυρικό κοσγιόνι τού Καλλό!

Τά πατριικά έκείνα ύποκείμενα άθροίσμα κάθε θανικότητας καί κάθε φυλής τού κόσμου άπ' τόν Ρόσσο ως τόν Κινέζο ήταν ή πιο τελεία συλλογή από άγριούς κάθε κτηουδία που θά μπορούσε νά φανταστή κανένας. "Όλοι τους τού σκονισού καί

τού πολουκιού, δίχως πίστι καί δίχως νόμο, δίχως φωτιά καί άσυλο καί στέγη τίμια, αληθινά εξαφίσματα της κοινωνίας που τούς είχε «ξεράσει» άπ' τούς κόλπους της, σχηματίζαν μία ίδιόρρυθμη κι' άγριωτάτη συμμορία: "Αλλοτε μαχόντουσαν με τούς κυνηγούς, άλλοτε με τούς "Ερυθρόδέρμους κι' άλλοτε λήστευαν κι' έσφαζαν άνύποπτους ταξιδιώτες, άθαστοι όμως πάντα σέ ύπουλη πανουργία καί σέ αϊμόδιση σκληρότητα...

Η συμμορία αυτή—ή όποια έξωνώθηκε άργότερα άπ' τή Μεγάλη Καρδιά, όπως θά δούμε πώ κάτω, με τρόπο ασύλληπτης τραγικότητας κι' άλλόκοτης πρωτοτυπίας, καί της όποιας ή άνάμνησις έμεινε άπαίσιος θραγνάς έπί πολλές δεκατηριδες έπειτα, στή μνήμη τών "Αμερικανών—ήταν ή φρικιαστική συμμορία τών περιφημών «Πειρατών της Πάμπας».

Καί τρομερός άρχηγός της, ώραιός σάν "Απόλλων, αίμοχαρής σάν βασινα κι' άπιστος σάν θρυκόλακας, ήταν ό γνωστός μας Ουακτέχνο, ό εφιαλτικός «Εκείνος που Σκοτώνει», όπως τόν είχαν άπονομάσει παραστατικά στή γλώσσα τους οι δεκατιμένοι άπ' τίς φονικές επιδρομές του "Ερυθρόδερμου.

Μία νευρικότης άσυγκράτητη θασίλευε, άνάμεσα στο άπαίσιο «μυθολογικό» τών κακούργων εκείνων, νευρικότης που φανέρωνε τήν προσέγγισι κάποιας μυστηριώδους κι' αίματηρης έκστρατείας των.

Μερικοί καθάριζαν τά όπλα των καί τά γέμιζαν προεκτικά, άλλοι έμπάλωναν τά κουρελιάρικα ρούχα των, άλλοι—έτοιμοι πειά—κάπνιζαν κι' έπιναν σέ κανάτες σπιθόβολο μετζικάλ (είδος κρασιού), κι' άλλοι τέλος κοιμόντουσαν ροχαλίζοντας θορυωδέστατα.

"Εξω άπ' τά γειτονικά αυτά σπήλαια, τά άλογα της συμμορίας σελλωμένα καί δεμένα σέ πασσάλους μασσούλιζαν με όρεξη τό γλωρό χόρτο γύρω τους καί πιδ πάνω—στίς πλαγιές πειά της χαράδρας—άγρυπνα κασούλια φρουρούσαν γιά τή γενική άσφάλεια.

Ο στυγνός λήσταρχος των Ουακτέχνο φαινόταν ό πιο ταργαμένος άπ' όλους. Βημάτιζε διαρκώς δώ κι' εκεί, μονολογούσε νευρικά, θλασπημύσε, κλωστούσε άγρια καί θυμωμένα τούς όπαδούς του—όσοι με τό εξαπλωμά τους γάμω ή με τό διάβα τους ύπρυστά του γινόντουσαν έμπόδιο στα «σούρτα-φέρτα» του—καί θγαίνοντας κάθε τόσο στο κατώφλι της εισόδου τών σπηλαίων, έστηνε άνυπόμονο, προσεχτικό αυτί στους θορύβους της σκοτεινισομένης ζούγκλας.

Ξαφνικά, κι' άνάμεσα άπ' τό ηούγκρισμα τού άνέμου έξω κι' άπ' τήν όγλοβή των ληστών μέσα στο σπήλαιο, άκούστηκαν όλοκάβαθα δυο μακρυνοί έλλεπάλληλοι πυροβολισμοί.

—Τί δαίμονα σημαίνει αυτό; μοιρομούρισε ό Ουακτέχνο σκιρτώντας άπτομα. Μήπως έπιασαν στα πράσσα τόν Πολυλόγα καί τόν Κέννεδυ οι Μεξικανοί; καί μου τούς έστειλαν άναυδα στήν Κόλασι;

"Ακούστηκε με προσεχτικό αυτί λίγη ώρα άκόμη καί μην άκούγοντας άλλον πυροβολισμό, άνησυχώς περισσότερο, άντί νά καθυοχάσθ. Διπλώθηκε τότε καλά στών μαύρο μαϊνδά του καί με θήνα πυρετώδεις τράβηξε προς τήν κατεύθυνσι που άκούστηκαν οι πυροβολισμοί. Τό σκοτάδι ήταν πυκνό καί με δυσκολία ό λήσταρχος προχωρούσε, άν κι' ήταν γνώστης βαθύς τών μερών εκείνων. Σε λίγη ώρα, καί σάν θρόισμα φύλλων εκεί μπροστά του, τόν άνάγκασε νά σταματήσει καί νά τεντώσθ προσεκτικά αυτί.

Τό θρόισμα έγινε έντονότερο καί συνοδευόταν τώρα που καί πού κι' από όδυνηρόν γογγυσμό. Ο Ουακτέχνο, όγυρους πειά πώς έπρόκειτο γιά κανέναν πληγωμένο, χούφτωσε γερά τό πελάριο σιλιέττο του κι' ώρμησε προς τήν κατεύθυνσι τού θορύβου.

—"Ελός!... Μή με σκοτώνει, άποιος κι' άν εισαί! δόγγησε τότε μέσα στο σκοτάδι μία φωνή. Βοήθεια δώσε μου, γιάτί πεθαίνω!

—Σατανά! γκρίνιασε ό Ουακτέχνο επιταχύνοντας τήν πορεία του. Σάν τή φωνή τού Πολυλόγα μου φαίνεται. Ποιος τόν τακτοποίησε έτσι, άραγε;

Καί με λίγα πηδήματα άκόμη, έρθεθε κοντά στών πληγωμένο, δουδόν κι' άναίσθητον τώρα. Έσκυψε έπάνω του, τινάζε μαρκές σπίθες με τό «τασμάκι» του καί στίς στιγμιαίες άναλαμπές των γνώρισε τό χλωμό πρόσωπο τού λιποθύμου Πολυλόγα.

—Ο διάολος νά μάς πάρη τώρα κι' έμένα κι' αυτόν, άν υπερέσω νά τόν άνακρίνω!... Τό ζώον!... "Ήταν άνάγκη νά χάσθ τίς αισθήσεις του, σάν ρωμαντική δεσποινίδα... Πώς θά μάθω τώρα τί τού συνέβη;

(Ακολουθεί)

Ο Κέννεδυ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΜΟΝΤΕΛΟ

μαι γι' αυτό.

Είχα κατασταλάξει κείνο το θράδυ σ' ένα καφεενάκι, στο Μοντανάς και δειπνούσα... μ' ένα όρεκτικό, όταν ήρθε και κάθισε στο διπλανό μου τραπέζι. Ένας άνθρωπος ντυμένος με τη μεγαλειότερη πολυτέλεια. Τά διαμαντικά του, το μεταξωτό του καλοσιδερωμένο πουκάμισο, ο λαιμοδέτης του, τα γάντια του ως και το ακριβό μπαστούνι του μαρτυρούσαν τον άνθρωπο που δεν στερεί τίποτε τον εαυτό του, αδιάφορο από ποιά πηγή έβρισκε τα άφθονα χρήματα που σπαταλά μ' αυτόν τον τρόπο. Γύρισε κατά το μέρος μου κι' άμέσως αναγνώρισε ό ένας τον άλλο: Είχαμε πολέμησει μαζί στο μέτωπο μήνες, ολόκληρους, ήταν απ' τους πιο γενναίους παλούς μου συναδέλφους.

Φάνηκε γοητευμένος που με ξαθάλευπε, παρ' όλο μου το τρισάθλιο ντύσιμο και την κακομοιριά που ήτανε ζωγραφισμένη στο ρουφηγμένο μου πρόσωπο. Με ρώτησε τί είχα απογίνει και, φυσικά, δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβει τη θέση μου. Με αληθινό ενδιαφέρον τον άκουσα να στενάζει δυο-τρεις φορές και να λέει: «Μπρέ το φουκαρά! Μπρέ το φουκαρά μου!...» Σέ θεοαίων με συμπονούσε μ' όλη του την καρδιά. Χωρίς πολλά λόγια, ενδιαφέρθηκε άμέσως για μένα. Του διηγήθηκα τις μύριες κακοτυχίες μου, τις αναποδιές που με θρήκανε και που στο τέλος με κατανύσαν σε κείνη την αξιοθρήνητη κατάσταση. Έκείνος με κύτταξε άρεκτ' ώρα, σκεπτικός, χωρίς να πη λέξι. Έπιτέλους με ρώτησε:

—Έχεις ακόμη κείνες τις παλιές σου κοινωνικές συνήθειες, ή σ' έμαθε η ζωή να την παίνεις όπως σ' παρουσιάζεσαι; «Αν δεν άλλαξες κ' είσαι ό ίδιος, όπως σε γνώρισα κεί πάνω, δεν θά μπορούσες, δυστυχώς, να κάνω τίποτε σοβαρό για σένα, αν όμως τις πέταξες τις συναισθηματικές σου κι' είσαι άνθρωπος με δυνατό ναοακλήρεια, έτοιμος ν' αντικρύσεις τη ζωή και να νικήσεις, θά σε βοηθήσει να τ' ανάλεις πέος.

Τού άποκρίθηκα, με τη δειλία που χαρακτηρίζει πάντα τους τίμιους ανθρώπους, πως δεν είχα διόλου διάθεσι ν' ανακατευτώ σε καμμία ύποπτη θωμοδουλειά. Κύτταξα μάλιστα, φαίνεται, με κάπως περίεργο μάτι τ' αλυσία δαχτυλίδια του, γιατί τον άκουσα να ξεπατά σε ζωηρά γέλια. Με θεοαίωνε πως ή πρότασι του δεν μπορούσε διόλου να με όδηγήσει στην πόρτα της φυλακής.

—Δέγεσαι, μου έπλε, να ποζάρεις, μοντέλο, στους ζωγράφους; Δεν είσαι όμορφος, ούτε και καλοκαμωμένος. Στη δουλειά μας όμως γιατί και γώ είμαι ζωγράφος και θαγώ αρκετά μάλιστα—δεν ζητούμε πάντα τόν Απολλωνα, ούτε τόν Άλκιβιάδη. Θέλεις να δοκιμάσεις; Λέγε... Μή κάνεις τόν κουτό; Είπε φανερό, για την ώρα, φοβάς της πείνας!

Η αλήθεια ήτανε πως φορούσα της πείνας. Κατάλαβε πως ήμουν έτοιμος να δεχθώ και πρόσθεσε:

—Θά π'ας από μέρους μου στην μίς Άραμπέλλα Τζόνς... Είπε μια γοητευτική Άμερικανίδα, αγαπητέ μου, έρασιτέχνις με ταλέντο και πιστεύω να σε χρησιμοποιήσει. Όρίστε, πάρε τη διεύθυνσι του ατελιέ της. Μη διατάσεις διόλου, ζώνη! Θά μου π'ες ευχαριστώ, είμαι θέβαιος. Η μίς Άραμπέλλα είναι σωστό κουκλί!

Κατά τ'α μέρα του άπογεύματος μου ήρθε ή παράξενη άπόφασι... να φάω εκείνο το θράδυ. Για να τ'ό επιτύχω αυτό δεν είχα άλλο μέσον παρά ν' άκολουθήσω τη συμβουλή του παλνού μου συναδέλφου. Δεν είναι θέβαια επάγγελμα για νέους της τάξής μου τ'ό να κάνη κανείς τ'ό μοντέλο, είναι όμως κάτι που

μπορεί να τ'ό δεχθώ ένας έντιμος άνθρωπος. Τ' άποφάσισα! Όταν χτύπησα στην πόρτα, μου άνοιξε μια ήλικιωμένη κυρία, κουτοπόδινα, γενάτη κι' άσθηματική.

—Την μίς Τζόνς ζητείτε; Έγώ είμαι! Είπε με μια άποκρουστική φωνή. Τί με θέλετε;

—Ητανε φρικτή! Για να με κοροϊδέμη θέβαια, σκέφτηκα, ό φίλος μου που την παράσθησε «σωστό κουκλί». Μά, δεν θαρρείσαι! Τί σημασία έχει αυτό;

Της είπα τί ζητούσα. Η τρομερή γυνάικα με κύτταξε από πάνω ως κάτω, έκανε κατόπιν λίγο πίσω και με ξανακύτταξε. Ύστερα έπλε με την ίδια κρύα φωνή της:

—Καλά! Θά σε ζωγραφίσω!

Τελειωμένα πράγματα. Έπιασα δουλειά. Πρέπει όμως να σου πω τώρα, πως έζησα τότε τις φρικτότερες στιγμές της ζωής μου. Θέλουν να πουν, πως δ'ήθεν οι άντρες δεν ντρέπονται. Λοιπόν, αγαπητέ μου, μ' έπιασε αληθινή ανατριχίλα όταν έκεινη ή μέστα της, ή μίς Τζόνς άκούμπησε τ'ό γιγάντιο φασμαίν της πάνω στην παπαγαλασία μύτη της και μου έπλε, χωρίς διόλου να φροντίζει να κρύψη την περιφρόνησι της.

—Έγώ, είμαι γεροντοκόρη. Έμεινα γεροντοκόρη, γιατί οι άνδρες είναι τόσο αηδιστικοί!... Θέλω λοιπόν τώρα να κάνω ένα πίνακα, που να δείχνη την άσκημία του άνδρικού γένους!

Θά σ'ας ζωγραφίσω έσας, στα χάλια που είστε, κακομοιρασμένους και με την άπαισία κοιλιά σας!

Φαίνεται πως ή έξηντάρας κείνη καρικάδα πρόσθεξε ακόμη και την κοιλιά που άρχισα από τότε να σχηματίζω.

Χαιρέτησα με άξιοπρέπεια, με μια θεαθεία υπόκρισι, σαν να θρισκόμουν σε κανένα σαλόνι με τ'ό φράκο μου. Ύστερα άρχισα να ντύνομαι. Η μίς Τζόνς μ' άφησε να φορέσω τ'α ρούχα μου, χωρίς να πη τίποτε. Άναψ' ένα τσιγάρο, έτοιμάσε ένα κοκτέϊλ, γέμισε τ'ό ποτήρι της και τ'ό κατέβασε, χωρίς να δώσει καμμία προσοχή στην παρουσία μου. Όταν όμως ήμουν έτοιμος πειά να φύγω, μου έπλε:

—Όραά! Ξαναγδυθήτε! Μού ήρθε μια άλλη ιδέα!

Λίγο έλειψε να την χαστούκισω, θατάξαι τα νεύρα μου. Φαίνεται, πως με κατάλαβε, γιατί την είδα να παίρνη απ' τ'ό γραφείο τ'α σάκκα της, την άνοιξε πήρε από μέσα ένα έκατόφραγκο και μου τ'όδωσε επαναλαμβάνοντας:

—Ξαναγδυθήτε!

Έκατό φράγκα! Καιρό είχα να θάσω στο χέρι μου ένα τέτοιο ποσό... Η θεοανίστασι μου τοποθέτησε τότε πάνω σ' ένα καθάλεττο ένα άνδρικόκελλο και με τ'όνο, που δεν σήκωνε αντίρρησι, μου έπλε:

—Αυτό έδω, που θλέπετε, είναι ή θασίλισα του Σαθά, ή αυτοκράτειρα της Ρωσίας, ή όποια άλλη γυνάικα θέλει.

Γονατίστε μπροστά της. Θά ζωγραφίσω πρώτα έσας κι' άργότερα θά φροντίσουμε να θρούμε μοντέλο και για την γυνάικα. Νόμιζε ή γρηά αυτή ζωγράφος, πως έτσι ταπεινώνε όλους τους άντρες, που την περιφρόνησαν στη ζωή της. Ητανε κάτι άπερίγραπτο τ'ό μίσος της για όλους. Θά υπέφερε φαίνεται πολλά και δεν μπορούσε να ξεγάζη. Έμεινα σχεδόν μια ώρα σε κείνη την έξευτελιστική στάσι και με την άκρη του ματιού μου παρακολουθούσα τη θηριώδη έκφρασι του προσώπου της, καθώς ίκανοποιούσε τ'ό μίσος της κατά τόν άνδρα, μ' αυτό τόν ίδιόφρονο τρόπο.

—Θάρβετε κι' άβριο! μου έπλε όταν ξανατύθηκα. Και με την ίδια αμοιδή.

Συγκρατήθηκα απ' αυτή την τελευταία φράσι κι' έβγαινα μ' έγένεια. Στάθηκα όμως έξω απ' την πόρτα της. Στ'ό πλάνηδ'ό τελεί, άκουσα μια νέα κι' ολόδροσι φωνούλα να τραγουδή κ'όπο τραγουδάκι της μόδας, που τ'όπαιζε την ίδια ώρα και γ'α γραμμόφωνο. Στάθηκα κι' άκουγα. Η χαρά αυτής της μουσικής μούδωσε λίγο θάρρος. Σκέφτηκα πως είχα χρήματα Άρχισα να έλπιζω.

—Ύστερ' από λίγη ώρα θρήκα τ'ό φίλο μου.

Η έντυπώσις σου; με ρώτησε φυσικότατα μόλις με είδε. Στοιχηματίζω πως την έρωτεύτηκες και σ'ό την έραθη Άραμπέλλα... Φυλάξου, αγαπητέ μου! Είμ' επικίνδυνο κορίτσι, ανεξάρτητη και περήφανη. Ύποσχεται πολλά και δεν χαρίζει τίποτε.

—Ενοίωσα μόλις την είδα δυνατό έμετό!... τ'ό άπάντησά.

Εκείνη με κύτταξε χαμογελώντας...

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΝΤΕΤΣ

Καλό ήτανε τ' άστείο σου, αλλά λιγάκι χοντροκομμένο. Αυτή την κουτοπόδινα μου είπες «σωστό κουκλί!»...

Με κυτούσε κατάπληκτος. Τού τ'α διηγήθηκα όλα και κείνος με άκουγε δαγκλώνοντας τ'α γέλια του. Όταν τέλειωσα την αξιοθρήνητη έξιμολόγησι μου, δεν μπόρεσε να κρατηθώ περισσότερο κι' έβαλε δυνατά τ'α γέλια. Καθώς τόν κύτταξα σαν χαζό, μου έπλε:

—Στάθηκες ζωό, ήλιθιος, θάλακας! Και δώ άτυχος;.. Και όμως σου τόνισα, σου είπα καθαρά: στα δεξιά! Στ'α δεξιά είναι τ'ατελιέ της μίς Άραμπέλλας, που έχει ξετρελλάνει ζωγράφους και μοντέλα. Όποιος την δ'η, την έρωτεύεται. Δεν υπάρχει δεύτερη γνώμη!... Στ' άριστερά όμως είναι τ'ατελιέ της θειάς της: της μίς Τζόνσον. Μαίρη Τζόνσον, σου είπα, σ' έφαγε τ'ό έπιθετο και πήγες στ'η γρηάς. Μά αυτή είναι δημόσιος κίνδυνος, φουκαρά μου! Είναι να σκάση κανείς απ' τ'α γέλια!

Δεν γελούσα διόλου έγώ. Μόνο θυμήθηκα εκείνη τη γοητευτική, πρόσχαρη, ταχυπίνητη φωνούλα. Άποφάσισα να δοκιμάσω την τύχη μου την άλλη μέρα. Είχα θάρρος πειά, ήμουν άποφασισμένος να επιτύχω. Και χτύπησα την πόρτα της έρατης Άμερικανισούλας, θέβαιος για τόν εαυτό μου.

Ότι κι' αν σου πω για την μίς Άραμπέλλα, δεν θά μπορούσω να σου περιγράψω τη γοητευτική όμορφιά της. Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε κι' ακόμη διατηρώ ζωηρή κείνη τη σαγηνευτική άνάμνησι. Ητανε έν' από κείνες τ'α κορίτσια, που θυσιάζει κανείς γι' αυτή τη ζωή του χαμογελώντας από ευτυχία!

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Λαχταρούσα να με κρατήσει. Ένώ της έλεγα με τρεμάμενη φωνή τί ζητούσα, κείνη με κύτταζε χαμογελώντας. Πήρα για καλό σημάδι τ'ό χαμογέλό της. Έκ'ακα λίγα έθημας μέσα, στο ατελιέ της...

Ένας υπέροχος έρφηος στεκότανε σε μια γωνία. Ητανε γυμνός απ' τη μέση κι' άπάνω και δοκίμαζε σ' αυτό τ'ό μεταξύ, τ' άθλητικά, θαυμάσια μπράτσα του. Οι μύς πηδούσανε γεμάτοι ζωή και νεάτα σε κείνο τ'ό τέλειο κορμί. Για μια στιγμή φαντάστηκα πλάι του τον εαυτό μου γυμνό και μούρθε ζάλη...

—Κάποιο λάθος θάγινε! μου έπλε με την τραγουδιση φωνή της ή μίς Άραμπέλλα. Όπως θλέπετε, θρήκα από χτες μοντέλο. Άν έρχόσαστε μια μέρα πριν...

Και με μια χαριτωμένη κίνησι μούδειξε τόν νεό, που περίμενε ν' άρχισή ή πόζα. Τόν κύτταξε μάλιστα, καθώς μου φάνηκε, με πολύ ευχαρίστησι. Ύστερα πρόσθεσε:

—Μπορώ όμως κάτι να κάνω για σ'ας! Θά σ'ας πάω στ'ης θειάς μου...

Δεν είχα τη δύναμι να πω λέξι. Άφησα να με όδηγήσει σαν τ'ό ζωό. Σέ λίγο ή νεαρή έραθη γόησσα χάθηκε απ' τ'α μάτια μου. Βρισκόμουν πάλι ολόμυνας κι' έρμηος στο άητρο της μέγαςρας. Σήκωσε τότε κείνη πάλι τ'α πελώρια φασμαίν της, τ' άκούμπησε στην τερατώδη μύτη της και σχεδόν μουγκρίζοντας τού έπλε:

—Άργήσατε νάρηθε! Σ'ας είδοποιώ, αγαπητέ κύριε, πως δεν μ' άρέσουν διόλου αυτές ή άκαταστασίες. Άλλη φορά να είστε ακριβώς στην ώρα σας. Γδυθήτε και γονατίστε!...

Και δεν την χαστούκισα—άλλοιμονο!—ούτε αυτή τη φορά!

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΑΥΓΟΥΝΤ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΟΗΤΩΝ

Ό Φρανσώ Τόν άναστάτωσε πάλι την πόλι του κινηματογράφου μ' ένα καινογόριο έρωτικό σκάνδαλό του. Τραγικό θύμα του είναι ή μίσση Έβελιν Μάκ Γκόντον, ή σύζυγος του έβασιλέως τών γκαράζ. Η όμορφη Άμερικανίδα είχε έπισκευθί την φιλιούπολι για να θαυμάσει από κοντά τόν περίφημο αυτόν γόητα. Ήταν μόλις είκοσι χρόνων, ενώ ό σύζυγός της είχε περάσει τα πενήντα. Έτσι ό Φρανσώ Τόν ήταν ό πρώτος περιπαθής έρας της. Άγιοσάθηκε στόν διάσμο αίστέρας μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της, άδιαφορώντας για τ'α σχόλια του κόσμου και τις παρατηρήσεις του συζύγου της. Όλη τη μέρα παρακολουθούσε τ'ό ειδώλό της, τ'ό περίεμο ύπομονετικό, όταν είχε δουλειά στο στούντιο, και δεν τ' άφηνε ούτε μια στιγμή να ήσυχάζη. Αυτό φυσικά δεν άργησε να έκνευσιση τόν μεγάλο γόητα, ό όποιος στο τέλος της δήλωσε καθαρά ότι καλά θά έκανε να πάψη να τόν γελουσιάζη με τόν έρωτά της. Η μίσση Γκόντον τόσο λυπήθηκε απ' αυτή την παρατήρησι, ώστε πήρε άμέσως τ'ό τραίνο για τη Νέα Ύόρκη. Μά κατά τη διάσεια του ταξιδιού αυτοκτόνησε, γιατί δεν μπορούσε να άποφέρει στη σκέψι ότι δεν θά ξανάβλεπε τόν αγαπημένο της αίστέρας.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πως φορολογούνται οι Σουηδοί. Η άμνηστη είδοποίησι του κ. ύμαρχου. Οι φόροι... ή; θδέλλες και ήγεια του λαού!... Ένα πείγμα στ'έν καπνέ. Τ'α υπέρ και τ'α κατά του καπνισματος. Ύμνος και έξάφαιμος. Ό Χριστ. Κελέμβες... Έλλην πειρατής!... Τ'α άνδρωποφάγα έστρακα. Σέ πειά ήλικία πρέπει να χορεύη κανείς τ'ό χορό του Ηαζία, κτλ. κτλ.

Σέ κάποια πόλι της Σουηδίας ό δήμαρχός της έξέδωκε κι' έτοιμο-κόλλησε από καιρού την άκόλουθη είδοποίησι προς τούς...άγαπητούς συμπολίτες του:

«Όλοι! Σ'ας καθιστώ γνωστόν ότι τ'ό Δημοτικό Συμβούλιον συνέχεται προσεγώς για να συζητήση και να έγκρίνη — προς χάριν σας — μια καινούργια φορολόγια. Έλπίζω ότι θά αισθανέσθε εύγνωμοσύνη προς τούς δημοτικούς άρχοντας για τη νέα αυτή φροντίδα τούς υπέρ υμών. Οι φόροι μοιάζουν με τις βδέλλες, που ρουφούν τ'ό αίμα, αλλά σ'ας δίνουν την όγεια!... Ο Δήμαρχος κλπ»

Πως τ'ό βρίσκετε; Σ'ας άρέσει!...

Κάποιος Όλλανδός ποιητής έγραψε άλλοτε τ'ό έξης ποίημα προς τόν καπνό: «Καπνέ θεοπέσιε, καπνέ άθάνατε, καπνέ υπέρεσσε, υπέρεσε κάθε πανακείας, κάθε εύγενούς μετάλλου, κάθε φιλοσοφικής λίθου!... Βότανον ίασιτικών κάθε άρώστας, βότανον πλήρες άρετών, όταν πίνεσαι τόν καιρό που πρέπει, όταν χρησιμοποιείσαι ύγιεινώς, όταν παρασκευάζσαι καλώς, είσαι θεός!... Άλλ' όταν γίνεσαι άφορμή καταρήσεως, καπνέ πανούκλα, καπνέ άπατεώνα, καπνέ βία, καταστροφέα της όγειας, τών άσθών και της παρουσίας μας, καπνέ της Κολάσεως και τού διαβόλου, αναθεωπημένε καπνέ, καταστροφέα και όπιομωμική του σώματος και της ψυχής, καπνέ που διαρκώς ένεβόλινε στα ύψη, που μας κανείς όλα να τ'α θαυάζουμε για σένα, να είσαι έπικατάτος, καπνέ, γλυκέ μου σύντροφε!...»

Μια άμερικανική έφημερίδα έδημοσίευσε τ'α έξης περίεργα για τόν Κολόμβο:

«Ό Χριστόφορος Κολόμβος, στη βιογραφία του, την όποια όπαγόρευσε στο γιού του Φερδινάνδο, λέει καθαρά ότι οι πρόγονοί του ήταν ναυτικοί, αλλά δεν άναφέρει ούτε τού πατέρα του, ούτε της μητέρας του τ'ό όνομα. Είναι γνωστόν επίσης ότι ό Φερδινάνδος Κολόμβος, όταν έπισκέφθηκε τη Γένοα, στα 1537, δεν κατόρθωσε ν' άνακαλύψη τίποτε που να δείχνη ότι ό μέγας έξερευνητής ήταν Ιταλικής καταγωγής. Έξ άλλου είναι βεβαιότατον ότι στα έφηδικά του χρόνια ό Κολόμβος ύπηρέτησε στα πειρατικά πλοία δύο συγγενών του, από τούς όποιους ό νεότερος άνομαζόταν Nicolo Griego, δηλαδή Νικόλας Έλληνας. Είναι λοιπόν ή δεν είναι εφς φανερό ότι ό Κολόμβος ήταν Έλλην, άνευ της Έλληνος; Έμεις, μάλιστα, έχουμε πεπεισμένοι ότι ήταν άνευός του Nicolo Griego και γιού του μεγαλύτερου από τούς δύο Έλλήνων πειρατών!...

Ρωμήται λοιπόν κι' ό Κολόμβος; Τόν δεχόμαστε, γιατί όχι;...»

Ό Άμερικανός πολίτης Ρέδγουο, περπατώντας τελευταία σε μια από τις άνερώδεις άνοργαλιές της Καλιφόρνιας, βρήκε στην όχθη ένα τεράστιο δοσάκι, μέσα στο όποιο ύπληχαν ένα παπούτσι παιδιού, λίγες κλωστές, μια δαχτυλίθρα και μερικά, τ'α κυριότερα, όσα τ'όνοσ ποδιού άνθρώπου! Φυλάγεστε, λοιπόν, από τ'α άνθρωποφάγα δοσάκια.

Ποιά είναι ή καταλήλιότερη ήλικία γάμου για τούς άνδρες και τις γυναίκες; Με τ'ό ζήτημα αυτό καταπαύαρχαν πολλοί, αλλά κανείς δεν έδωσε ίκανοποιητική άπάντησι. Ένας ιστοριοδότης όμως μας πληροφορεί σχετικώς σε ποιά ήλικία παντρεύτηκαν μερικoi από τούς διασημότερους άνδρες τών αίωνων και μ'ας βεβαιώνει ότι ή καταλήλιότερη ήλικία γάμου είναι ή ήλικία που μ'ας έξασφαλίζει την καλύτερη νύφη! Ίδου και ό πίνακας του:

Ό Σαίξπηρ παντρεύτηκε σε ήλικία 18 χρόνων, ό Φρανκλίνος 24 χρόνων, ό Λάντς κι' ό Μαρκς 27 χρόνων, ό Μέγας Ναπολέων, ό Βάινγκτον κι' ό Βύραν 27 χρόνων, ό Μπουόνος 30 χρόνων, ό Άριστοτέλης 30 επίσης χρόνων, ό Λούθηρος 32, ό Άδδισον καθώς και ό Μολιέρος 44, ό Μαρκώφ 55 κι' ό Ροβέρτος Πηλ 32 χρόνων.

Ό πιο περίεργος βουλευτής του κόσμου έξελήγη στα 1879, στην έπαρχία της Ιρλανδίας Κέμπερντ. Ό πατήρ αυτός του έθνους δεν είχε ούτε χέρι, ούτε πόδια, άνομαζόταν Μαενηρ-rough Gavanagh, είχε γερό σώμα, καλή ήγεια, μόρφωσι έσπαιρητική κι' ήταν καλλιάρης θανάσιος, κυνηγός τολμηρός και ζωγράφος έξάίστερος. Ζωγράφιζε κρατώντας τ'ό πανέλο με τ'α δόντια του, κυνηγούσε με βέλη, τ'α όποια έξετάζανε τη βοήθεια τών δοντιών του και φώρουνε τ'ό έλγόν των κρατώντας τ'α χαλινάρια με τ'α δόντια τ'αυτής. Πάνω στα όλογα τ'αυ το ποστειλάσαν οι υπηρέτες του, βάζοντας στη σέλλα ένα καλάθι! Έπίσης και οι έλπίτες της Βουλής τόν τοποθετούσαν πάνω στην έδρα του βήματος, όταν έπρόκειτο να μιλήση.

Οι Άγγλοι και Άμερικανοί συγγραφείς πάντα πληρώνουν καλά για τ'α έργα τους. Ό Ρίτσαρντ Κίλινγκ, π. χ., έπλε για ένα έργο του, που είχε 10.000 λέξεις, 1000 λίρες. Ό Γκιβιγκ έγραψε κληρονομία μιάς εκατομμύριου κι' ό Ουίλσον Μπάρετ 75 χιλ. γράμματα. Ό δραματικός συγγραφέας Μάκρον έκέρδισε δύομισι εκατομμύρια φράγκα χονδρά μόνον από τ'ό έργο του «Αίλι Μίνιστερ»! Η κωμωδία «Θεία του Κασόλου» έδωσε στ'έν συγγραφέα της κέρδη 6.500.000 φράγκα!...

ΑΠΟ ΤΗ ΣΦΑΙΡΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΗΔΙΟΥ

Μία νύχτα θρησκευτικού τρόμου στο Παλαμήδι. 'Ο μυστηριώδης άγνωστος μέσα στο έκκλησιόκι του Κάστρου. 'Η άναστασις της φρουράς. Οι κατάδικοι ανάθουν κεράνια. 'Ο κατάδικος παπᾶ Γκριλλίας και ή δραματικές κρυψές του. Τι διηγήθηκε ο φρούραρχος Κανέλης. Τι έγραφε σχετικῶς ο Γερ. Βώκος. Και λίγες στίχοι του Σουρή, κτλ.

9η 'Ιουνίου 1895 ύπηρεζε ήμέρα ζωηρών συγκινήσεων για τη μικρή πόλι του ιστορικού Ναυπλίου. Τήν προηγούμενη νύχτα, ένα φάντασμα είχε φανερωθή στο Παλαμήδι, το φρούριο που ύφηνει τόν ύγχο του επάνω από την πόλι. Ένα μυστηριώδες πρόσωπο, που είχε αναστατώσει τούς φυλακισμένους και τη φρουρά, με τις ακόλουθες περιστασεις :

Κατά τα μεσάνυχτα, κρότοι πολύ δυνατοί ακούστηκαν μέσα στη μικρή εκκλησία του 'Αγίου 'Αντρέα, που βρίσκεται στο πρώτο προαύλιο τών φυλακών. Τήν ίδια στιγμή το άνοιχτο παράθυρο της εκκλησίας κλείστηκε, χωρίς να φυσᾷ ο παρμακρός άνεμος. Οι σκοποὶ που ήσαν στις επάλξεις, άκούγοντας τούς κρότους, ρώτησαν από πάνω τόν συνάδελφό τους σκοποὶ τού προαυλίου :

—Τί κρότοι εινε αυτοί ;

—'Ο σκοποὺς στο μεταξὺ είχε πάρει στο άλλο άνοιγμένο παράθυρο τού ναοὺ και άκουγε μέσα κρότους και τριγμούς, σάν νά γίνονταν σεισμός. Έβγαίταζε μέσα στην εκκλησία και εινε θανάθρωπο μαυροφρεμένο, που κουνιόταν επάνω—κάτω, τότε πρὸς τὸ τέμπλο, τότε στην πόρτα. Σε μία στιγμή ο άνθρωπος αὐτὸς χάθηκε στο 'Ιερό, κρύφτηκε πίσω από την 'Αγία Τράπεζα και πάλι φανερώθηκε...

—'Ο σκοποὺς κάλεσε άμέσως τόν υπαρχφύλακα δεκανέα, πλησίασαν μαζί και ειναν τόν μυστηριώδη άνθρωπο νά κάθεται στο σκαλοπάτι της 'Ωραίας Πύλης. Από την ταραχή που έγινε, ελδοποιήθηκε ο αρχιφύλαξ τού φυλακίου 'Αγίου 'Ανδρέου λοχίας, ο οποίος, μόλις έμαθε διτ βρίσκεται άνθρωπος μέσα στο ναό, άνοιξε εὐθὺς τὸ κελλὶ τών φυλακίων που γειτονεὺει με τὸ ναό, τὸ μόνο κελλὶ ἀπ' όπου έπιστευε διτ μπορούσε νά γίνη απόδρασις καταδίκων μέσα στην εκκλησία. 'Ο λοχίας έμέτρησε τούς καταδίκους και τούς βόηκε σωστοὺς, όπως έγραψε τὸ βιβλιάριό του, δηλαδή 26.

Έβλεπτος ο λοχίας, βγήκε από τὸ κελλὶ και συνοδευόμενος από τόν υπαρχφύλακα και τόν φρουρὸ στρατιώτη, διευθύνθηκε στην άλλη πλευρά, στο κλεισμένο παράθυρο τού ναοὺ, τὸ έσπρωξε με δύναμη και βρέθηκε αντιμετώπος με τὸ μαυροφρεμένο άτομο.

—Τίς εἶ ! τὸ ρώτησε δυνατά, ἀλλὰ δὲν πήρε ἀπάντησι.

Τὸ ρώτησε τότε ἐντονότερα κι' έβγαλε τὸ σπαθὶ του, ο φρουρὸς γέμισε τὸ ὅπλο του και ήσαν έτοιμοι και οἱ δύο νά τὸν ἐπιτεθοῦν, ἀλλὰ τὸ φάντασμα τούς κτύπησε με σοβαρότερο ὕψος. Τότε ὅμως και οἱ δύο—ποὺς ξέρετε ἀπὸ ποιά ιδέα καταληφθέντες για τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πρόσωπο, ἴσως ἀπὸ ἱερὸ συναίσθημα—ἀπέφυγαν νά χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους, ἀλλ' έτρεξαν και σήκωσαν διη τη φουρά και συνάμα ελδοποίησαν τόν Φρούραρχο τού Παλαμηδίου Δημ. Κανέλη, λοχαγὸ τού Πεζικοῦ. 'Ο Φρούραρχος, συνοδευόμενος ἀπὸ τούς λοιποὺς αξιωματικούς, μπήκε στην εκκλησία, έψαξαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲ βρήκαν κανένα. Έννοεῖται διτ στο διάστημα αὐτὸ ὅλο τὸ Παλαμήδι ήταν ἀνάστατο. Σε ὅλα τὰ κελλιὰ είχαν ξυπνήσει οἱ φυλακισμένοι, είχαν ἀνάψει κεράνια και κτύπαζαν περιεργὰ ἀπὸ τὰ κάγκελλα. 'Η φήμη διτ ο 'Αγιος 'Ανδρέας δόξασιμος είχε φανή μέσα στο ναὸ του, είχε δημιουργήσει μέσα σπῆς ψυχῆς τους μία ἱερὴ ἀνατριχίλα. Στο ἀπέναντι κελλὶ, ένας παπᾶς, Γκριλλίας ὀνόματι, καταδικασμένος για τὸν ὅνο σε 11 χρόνια μαζί με τὸ γινὸ του, έψελνε δυνατὰ τὸ τροπάριο τού 'Αγίου και έξωριζε τούς ἄλλους συγκαταδίκους τὸν νά μετανοήσουν για τὰ ἐγκλήματά τους για νά σωθοῦν.

—Εἰμαστε βουτηγμένοι στο αἷμα, στο αἷμα ! φώναζε, κι' ο 'Αγιος ζητάει τὴ μετάνοια μας !...

—'Η φωνή τού παπᾶ ἀντήχει παρᾶξενα μέσα στο σκοτάδι. 'Ο φρουρὸς τὸν προαύλιον πληροφορεῖ στο μεταξὺ τόν Φρούραρχο διτ μετὰ μισή ὥρα ξαναεἶδε μέσα στην εκκλησία τὸ μυστηριώδες πρόσωπο, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀσποφορεμένο, ἀπέφυγε ὅμως νά φωνάξει «στὰ ὅπλα »

Και ο ἀνταποκριτὴς της «Αχροπόλεως», τελειώνοντας τὴ σχετικὴ ἀνταπόκρισι του, έγραφε :

«...'Οφείλομεν νά σημειώσωμεν διτ οἱ ιδόντες τὸ περίεργον τοῦτο πρόσωπον στρατιώται και ἰδίας ο λοχίας, εινε γνωστότατοι εἰς τὴν φρουράν ὡς γενναῖοι ἄνδρες, καὶ τρομάζοντες ἀπὸ προλήψεις και φαντάσματα».

'Ο ἐν Ναυπλίῳ ἀνταποκριτὴς έλαβε τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀκλόνητο τηλεγράφημα τού Βλάση Γαβριλίδη :

«Τὰ συμβάντα τού Παλαμηδίου ἐξηγειραν ζωηρότατον ἐνδιαφέρον ἐνταῦθα. 'Ανέλθετε πάραυτα Παλαμήδιον, λάβετε συνεντεύξεις μετ' αὐτοπτῶν».

φαντάσματος. Τηλεγραφήσατε. Γράψατε».

Και ο ἀνταποκριτὴς—που εινε σήμερα 'Αρεοπαγίτης—έστειλε στην «Αχροπόλι» χορησιακὴς περιγραφές, ἀπὸ τις ὁποῖες παίρνομε τὰ παρακάτω ἐνδιαφέροντα σημεία :

—'Ο ἀνταποκριτὴς εινε πρῶτα τόν Φρούραρχο Παλαμηδίου Δημ. Κανέλη, ο ὁποῖος τὸν διηγήθηκε τὰ ἑξῆς :

—Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ήρθε στο Φρουραρχεῖο ένας στρατιώτης και μου εἶπε : «Κύριε Φρούραρχε, εινε μέσα στην εκκλησία κάποιος ἄνθρωπος». Έπειτα ήρθε ένας δεκανεὺς και μου εἶπε : «Δὲν εινε ἄνθρωπος». Σὲ λίγο κατέφθανε ἄλλος στρατιώτης και ἐπανέλαβε ὅτι και ο πρῶτος, δηλαδή διτ πραγματικῶς βρίσκονταν στο ναὸ ένας ἄνθρωπος. Εὐθὺς ντύθηκαν, γέμισα τὸ περιστροφὸ μου και έτρεξα στην εκκλησία. Ύστερα άμέσως ἀπόδρασι, ἀναλογισόμενος μεινέες ἄλλες περιστασεις, που συνέβησαν παρῳια, π. χ. στὰ 1870, που ἀπέδρασαν 32 κρητα ἀπὸ τις φυλακὲς τού Μιλτιάδη. Φοβήθηκαν λοιπὸν πολὺ. Ύστερα μῆπως ἀνοῖξαν ὑπόνομο, μπήκαν στην εκκλησία και περιμένουν τὴν κατάλληλη στιγμή νά ἐπιτεθοῦν κατὰ τών φρουρῶν, νά τούς σκοτώσουν κι' έπειτα ν' ἀποδράσουν. Έπῃγα λοιπὸν στην εκκλησία, μπήκα μέσα με τὴ φουρά και τὸν ἱερέα κατάδικο, ἀνάψαμε κερὰ, ἐνέψαμε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν βρήκαμε πιωτα. Ήσυχασα τούς στρατιώτες και ξαναγύρισα στο Φρουραρχεῖο.

—Πῶς βρήκατε τὴ φουρά ;

—Πολὺ ταραγμένη. Τὰ χρειάστηκε πραγματικῶς. Έπειτα ἀπὸ μισή ὥρα κατέφθανε στο Φρουραρχεῖο ένας στρατιώτης και με εἰδοποίησε διτ ξαναφανερώθηκε ο μυστηριώδης άγνωστος. Έγώ ὅμως δὲν τίγηα, ἀλλ' έμεινα ἀγρυπνὸς ὡς τὸ πρωί, με τὸ πιστόλι κοντὰ μου.

Κι' ο ἀνταποκριτὴς συνεχίζει :

«Έξηγήσαμεν νά ἐπισκεφθῶμεν τὸν ναὸν τού 'Αγίου. Εἰδοποίησα εἰς τὸ ἄνω μέρος τού προαυλίου τών φυλακῶν, και ἀριστερὰ μὲν αὐτοῦ ὑπάρχουν ὀλίγα δωμάτια τών καταδικῶν, δεξιὰ δὲ ὑψηλότερα ἄλλα πολλὰ. 'Ο ναὸς δὲν δύναται νά περιλάβῃ πλέον τών ἑκατὸν ἀνθρώπων, ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ. Εἶδαμεν τὴν εἰκόνα τού 'Αγίου 'Ανδρέου, τὴς ὁποίας ο ἕνας ὀφθαλμὸς έχει διατρυπηθῇ εἰς τὸ μέσον με καρφί ! Έπραξε δὲ τὸ το κάποιος Ξεσφίγγης, Κρητικὸς, ἀποθανὼν πρὸ ἔτους ἀπὸ τύφον. 'Ητο καταδικασμένος διὰ πολλὰ κακουργήματα και είχε λάθει μέρος στή συμφορὰ τού Σπανοῦ. Τὴν ἱεροσυλίαν ἐναντίον τὴς εἰκόνης τὴν διέπραξε διότι έχασε κάμποσα χρήματα εἰς τὰ χαρτιά.

—Δὲν μου λέγεις, παπᾶ μου, ἐρωτῶμεν τὸν ἱερέα, ποῖαν ιδεάν έχεις διὰ τόν ἄνθρωπον που ἐφανεώθη εἰς τὸν ναόν ;

—Τί νά σοὺ πᾶ, παιδί μου, ὅπως φαίνεται, ήται ο 'Αγιος.

—'Ο λοχίας Παν. Ρηγοπούλος, αρχιφύλαξ τών φυλακῶν 'Αγίου 'Ανδρέου—ἐκείνος που μπήκε στο παρακαμένο κελλὶ και έμέτρησε τούς καταδίκους—διηγείται διτ ἐνὸς πλήκτος και ταραγμένος έβγαυε ἀπὸ τὸ κελλὶ, ο φρουρὸς ομενος Γ. Καλιόβας τὸν εἶπε : «Κύρ λοχία, μὴν ταραχῶσαι, δὲν εινε τίποτα, αὐτὸ δὲ γίνεται πρώτη φορὰ στην εκκλησία. Θὰ εινε ο 'Αγιος !...». Τότε ἐγὼ πήρα τὸ φουρὸ και πήγαμε μαζί στο κλεισμένο καγκελλόφραστο παράθυρο τὴς εκκλησίας, κρατώντας γυμνὸ τὸ σπαθὶ μου σὴ χερί. Ἀνέβηκα σ' ένα σκαμνί, έβαλα τὸ κεφάλι μου σὴ τζάμια τού παραθύρου, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτα. Μετὰ 2 — 3 λεπτά τὴς ὥρας, έξαρνα προβάλλει μπροστὰ μου ένας ἄνθρωπος ντυμένος σὴ μαύρα ! 'Η έξαρνησὶς αὐτὴ ἐμφάνισις με ἀνάγκασε ν' ἀποτραβηχτὰ ταραγμένος και εἶδα πίσω τὸ στρατιώτη και τόν δεκανέα στην πόρτα τού προαυλίου, που τὴν ἐφύλαγαν μῆπως ο άγνωστος αὐτὸς ἄνθρωπος βγῇ έξω, παραβιάσει τὴν πόρτα τού προαυλίου και ἀποδράσει... Διέταξα λοιπὸν τὸ στρατιώτη και τὸν δεκανέα νά φυλάει μπροστὰ στην εκκλησία, έτρεξα ὅμως στο φυλακείο, έβγησα 8 στρατιώτες, περιτάκισα τὸ ναὸ και συγχρόνως εἰδοποίησα τόν Φρούραρχο κ. Κανέλη.

—Τὸν εἶδε τόν μυστηριώδη ἄνθρωπο κανεῖς ἄλλος ;

—Κανέως, ἐκτὸς ἀπὸ ένα στρατιώτη, που είχε πληρώσει στο παράθυρο. Ἄμα τὸν εἶδε ἐγέμισε τὸ ὅπλο του και μου εἶπε : «—Νάτος, κύρ λοχία, νάτος ! Θὰ τοῦ ρίξω » Ἄλλὰ τὸν ἐμπόδισα, ὡς που νάρθῃ ἐπὶ τούτου ο Φρούραρχος.

Σχολιάζοντας τὰ ἐξαγόμενα τὴς ἀνταποκρισεως ο χρητογράφος τὴς «Αχροπόλεως», αἰμνήτιστος Γεράσιμος Βώκος, έξηγῶντος τὸ φάντασμα τού Παλαμηδίου με τόν απροσχητισμὸ, Έγραφε διτ πρέπει νά παραδεχθῶμε τὸν σπῆ

ΒΑΛΕΝΤΙΝ

Η ΜΑΧΗ

72

Κύτταξε τὸ παιδί που ήταν γονατισμένο μπροστὰ του και εἶπε:

—'Ο άνθρωπος που φέγγει για ένα ταξίδι, μακρινὸ, ἡγομῶναι συχνὰ τὴν καρδιά του κάτω ἀπ' τὴν πόρτα.

Και γέλασε δυνατὰ.

—'Η μουσική ὑπνρέτρια, τὴ νε-σάν με τὴν ὥραία ρόμπα τὴ ζωσιμένη με σπέν κόκκινα—τρίπωσε μέσα στην κλειστὴ κάμαρη και θερμωδὸς παραμέρισε τὰ σόν-τζι, τὸν παραθύρου.

—'Ο Ζαν-Φρανσουά Φέλζ, που κοιτόταν ἀπάνω σπῆς ψάβες ἀνάμεσα σὲ μεταξο-τὲς κουβέρτες, ζήτησε ἀναπαύσεως και μπῆκε και λευκὸ κιμονὸ με μεγάλες κλάδες

Μέο' στὸ πλάσιον τοῦ παραθύρου που ήταν τώρα διάπλατα ἀνοιγμένο, ἡ θάλασσα φανόταν, νυχτερινὴ ἀκόμα, κάτω ἀπὸ ἕναν οὐρανὸ, όπου χλόμαζαν τ' ἄστρα. Μά, στὸν ὀρίζοντα, τὰ πολὺ μακρινὰ θωανά τού 'Αιωναίου και τού Σι-μαμάρτα, που έβραζαν τὴν ἀριστερὴ ὀχτὸ τοῦ κόλπου, άρχιζαν νά φαίνονται. 'Η Ἀυγὴ ἔμπροσθεν.

Λίγο νωρίσι! ψιθύρισε ο Φέλζ.

Εἶχε ἀποφασίσει νά τὸν ξυπνήσουν, ὥστε νά προλάβῃ τὴν ἀνατολή τού 'Η-λιου. Μά, χωρίς ἄλλο, τὸ παρῳγεῖο όπου κατέλυσε δὲν είχε ρολόι. Έξέ ὥλου ἡ μουσική είχε γονατίσει τώρα μπροστὰ τὸ μ' ένα χαλινέλο ὅσο ἄνγλ κ' εὐγενικό, ὥστε ο Φέλζ δὲν μνησικαχόσε πειὰ ἐναντίον τὴς γιὰ τὸν ξυπνήσει νωρίς. Καὶ ἐπειδὴ ήταν φανερό πὸς περιμένει διαταγὰς του, μάζεψε ὅλα του τὰ γονατισμένα για νά τὴ ρωτήσῃ μ' εὐγένεια:

—Τὸ μπάνιο εἶνε έτοιμὸ ;

—'Οχι, ἀδελφά, τὸ ἀπᾶντισε ἐκείνη.

Έξω, σὺνερα παρουσιάστηκαν στὸν οὐρανὸ, γαλάζια, σπῆν ἀρχὴ και κοκκινιστὰ κατόπιν. Έπῆτα τὸ γαλάζιο, τὸ γκρίζο και τὸ κόκκινο ἀναλύθηκαν σ' ἕνα ζομπὸ γινὸ χρόνι. 'Η θάλασσα, ἔλαψε, χρυσίζοντας κι' αὐτὴ. Καὶ ξαν-κά, ἀναμειβόμενα πᾶν ἀπ' τὴν ὀχτὸ και τὴ βελούδα, ο 'Αναφύλλων 'Ηλιος ἀντι-νοδῶλθε σ' ὀλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία. Κι' ὀλόκληρη ἡ αὐτοκρατορία φάνηκε ν' ἀνατριχιάζει ἀπὸ χαρὰ.

—'Ο Φέλζ, θαμνωμένος, γύρισε τὰ μάτια του ἄλλοῦ. Πάντοτε πλὰι του και πᾶν-τοτε γονατίσει, ἡ μικρὴ ὑπαρξίμα κῆτ' αἰε, ἀπᾶντισα τὸ φοιτητὸ θέσφα. Κι' ο Φέλζ εἶδε μέσα στὰ πόδια τῆς τὴ γοργὴ ἀνανάκλαση τού ἀστρο-εἰδῆ. Μάτος τῶν 'Ιστώνων. Καὶ φάνηκε σπῆς τ' αἰπεινὴς γονατισμένης κόρης τὴς, σάν μία μουστρινάδης λάμψη περιφάνειας.

—Τὸ μπάνιο τὸ ἐντίμου ταξιδιώτου εἶν' έτοιμὸ !...

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μὴς καλύτερη μουσική που είχε μὴς μέσα κ' ὑπερκλυδῶν μπροστὰ στην πόρτα. Μία τρίτη—πισὸ ἀπὸ τὴ δεύτερη, έδειχνε τὸ μαρτύρι τὴς που είχε τὴν πὸ καλόβλη ἐκφραση. Καὶ ὅλες μὲτ', ἐροτολεστικά, ἀβήγησαν τὸ Φέλζ πρὸς τὸν ἔλλοιο κόσο που ήταν γεμάτος μουσικιστὰμένο νερό—τὸ πατραπ-ράδον λουτρὸ ὅλων τών γονατισμένων γονατίσας.

Κάτω ἀπ' τὸ προσεγγιστὸ, μὲ πολὺ ἄθλο θλέμμα, τῶν τῶν μνησμένων, ο Φέλζ άφισε τὸ κυανόλευκο κίμωνό του νά πέσει, δραστέλιος τὸν κόσο και κάθισε

Η ΜΑΧΗ

65

κές διαταγές στοὺς ὑπνρέτες τὴς, ἐναγύρισε πρὸς τούς καλεσμένους τὴς. 'Ο Φέλζ τὴ σταμάτησε, καθὼς περνοῦσε κοντὰ του.

—Συγγνώμη! τὴς εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὸς τρελλάθηκα. Αὐτὴ ἡ κυρία ἐκεῖ εἶνε ἡ μαρκησία Γιορίζακα;

—'Η μίσης Χόκεϋ ὕψωσε τὰ φασματῖν τὴς.

—Δὲν τρελλάθηκες καθόλου, τοῦ ἀπάντησε. Εἶνε ἡ μαρκησία.

—'Ο Φέλζ προσποτίθηκε τὸν κατᾶπληκτο.

—Πῶς; Έκανε. Ξαναγύρισε λοιπὸν ο μαρκήσιος ἀπὸ τὸ Σασέμπο;

—'Οχι.

—Ἄντᾳ; Ὡστε δὲν εἶνε αὐτὸς που φυλάει τὸ χερί τὴς μαρκησίας;

—Εἶσατε κοινός! Δὲν ὤλεπετε πὸς εἶνε ο πρίγκιψ 'Αλτζέρο, τὸν ὁποῖο εἶνε μοῦ αὐτήσας;

—'Ο Φέλζ τρεβήθηκε πίσω και σταύρωσε τὰ χέρια του.

—Έτσι, εἶπε, δὲν σὰς έφτασε τὸ διτ τρεβήσατε αὐτὴ τὴν σποχὴ μικροῦλα σπῆ γιορτῆ σας, δὲν σὰς έφτασε τὸ διτ τὴν ἐκθέσατε σοβαρά, ἐπικίνδυνα ἴσως, δὲν σὰς έφτασε τὸ διτ ἀσφαλὸς τὴς ἐδειξατε χιλια δύο πράγματα ἄσμενα κι' ἀπρεπῆ για τὰ μάτια τὴς, δὲν σὰς έφτασαν ὅλ' αὐτὰ, μὰ θελήσατε νά τὰ ξεπεράσατε ὅλα, ρίχνοντας τὴ μαρκησία Γιορίζακα, θέλοντας και μὴ, σπῆν ἀγκαλιὰ αὐτοῦ τού 'Ιτα-λού, για νά τὴς φερθῇ ὅπως θὰ φερῖονταν σὲ μία κοκέτα τὴς Ρόμης ἢ τὴς Φλωρεν-τίας, ἀν ὅχι τὴς Νέας Ὑόρκης;

—'Η μίσης Χόκεϋ, ἀπὸ τὸν ἄκουσο προσεχτικά, ξέσπασε σὲ γέλας. —Τὶ ὑπερβολικός που εἶσατε! Βλέπω διτ εἶνε πραγματικὰ ἄσχημο για ὅς νά μείνετε τὸς ὅρες κλεισμένοι στην καμπίνα σας, ἀπὸ λῆτε κατόπιν τέτοιες τρέλλες. Σὰς παρακαλῶ νά πιστέψετε, διτ δὲν έδειξα τίποτε τὸ ἄσμενο ἢ τὸ ἀπρεπὲς σπῆ μαρκησία... 'Η μαρκησία ἡ ἴδια ἀνήθηκε νά παραδεχτῇ διτ δὲν ήταν σωστὸ που ήρθε στο γκάρνεν-πάρτυ μου. Έξ ἄλλου δὲν τὴν έβιασε κανεῖς νάρθῃ, ὅπως κανεῖς δὲν τὴν έβιασε νά φλερτάρῃ. Βρίσκει τὴν ἀναγκαστὴ σας ἐντελὸς γέλοια, γιατὶ ἡ μαρκησία εἶνε μία γυνίκα πολιτισμένη και ὁποιαδήποτε πολιτι-σμένη γυνίκα θὰ φλερτάρῃ, ὅπως φλερτάρει ἡ μαρκησία. Αὐτὸ εἶνε τὸ πὸ ἄδω-πρόγμα.

—Έχετε δικη, τὴν διέκοψε ο Φέλζ.

Και τόνισε τὴ λέξη «δικη».

—Ναι, έχετε «δικη», ἐπαείπει. Ὅποιοδήποτε, εἶσατε θέβασι, ἐντελὸς θέβασι, διτ ἡ μαρκησία εἶνε μία γυνίκα πολιτισμένη, ὅμοια μ' ὁποιαδήποτε ἄλλη πολι-τισμένη γυνίκα; Ὅμοια με σὰς;

—Ταὶ νά μὴν εἶνε;

—Γιατὶ; Δὲν έξω... Μὰ δὲν εἶνε, αὐτὸ εἶν' ὅλο.

—'Ας μὴ ζητᾶμε τὸ γιατὶ, για νά μὴ χῆσουμε καιρό. Σὰς λέω μονάχα αὐτὰ, χωρίς μάταιες συζητήσεις κι' ἀτε-λειώτους φιλοσοφίες. Δὲν έξερτε τὴ μαρκησία Γιορίζακα. Καὶ ἀπατάσε τεραστίως για λυγαρισμὸ τὴς... Τὴ νομίζετε ὅμοια με σὰς ἡ ὅμοια μ' αὐτὴ τὴν ἀνὴτη μὲς 'Ελσα Βάιν σας. 'Ε λοιπὸν! ὅχι! 'Η μαρκησία Γιορίζακα δὲν στολίζεται μ' ὄνομα Βαγιανεκὸ, οὔτε γράφει τις ἐπιστολές τὴς σπῆ μηγανή. Δὲν φορεῖ μαῦρο μετᾶ-ὡ-τὸ πουκάμισο για νά συζητῇ φιλοσοφία και φυσικομαθηματικά. Δὲν έχει κοντὰ τὴς ἕναν ἐξημερωμένο λύνκα. Καὶ ὅμως εἶνε ὅτι εἶσατε: μία γονίκα πολιτισμένη... πὸ πολιτισμένη ἴσως ἀπὸ σὰς, μὰ ὅχι πολιτισμένη ὅπως εἶσατε. Μῶστε κ' οἱ δύο σας για τὰ φορέματά σας που μοιάζουν... Μὰ κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ φορέματα, τὰ αὐ-

ΕΚΔΟΣΙΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

5

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΓΚΕΤ

Η μέρα που ο φίλος μου Πάολ Ραζάκ ξύπνησε για ένα μακρινό ταξίδι στις Τροπικές χώρες, μου διηγήθηκε μια παράξενη ιστορία, που μοιάζει σαν ένα από τα πιο συνταρακτικά και τα πιο περίεργα μυθιστορήματα του "Εντγκαρ Ουάλλας".

Ο Πάολ Ραζάκ, έδω και πέντε χρόνια, ήταν άμορφος νέος, ζηρός, φιλάθλος, έτοιμος πάντα για μια τρελή έρωτική περιπέτεια. Σήμερα είχε ένας άνθρωπος που γέλασε πρόωρα, με γοργά μαλλιά και με βαθιές ρυτίδες στο πρόσωπο, που κρύβουν κάποιο σκοτεινό και μαρτυρικό δράμα...

Το περίεργο τώρα είναι ότι αυτό το δράμα άρχισε μ' ένα άμεσημο κι' ειχαριστο ταξίδι στην "Ιταλία". Ο Πάολ Ραζάκ τότε είχε κερδίσει άφθονα χρήματα σε μια τυχερή επιχείρησή και θέλησε να πάει να ξεκουραστεί λίγους μήνες στη ρομαντική και παραμυθένια Βενετία. Θέλησε ν' αλλάξει περιβάλλον, να χαρή τον ήλιο και τον έρωτα. Η Βενετία τον έμαγε. Κάλυψε σ' ένα από εκείνα τα δαντελλένια παλάτια του Γκραν Κανάλε, που έχουν μεταμορφωθεί σε κοσμοπολιτικά ξενοδοχεία για τους βαθύπλουτους ξένους, και, δίχως να συλλογίζεται πια το Παρίσι και τις υποθέσεις του, αναζητούσε τηλέλλα μια όμορφη περιπέτεια. Κι' αυτή η περιπέτεια, η τόσο μοιραία, δεν άρχισε να παρουσιάζεται.

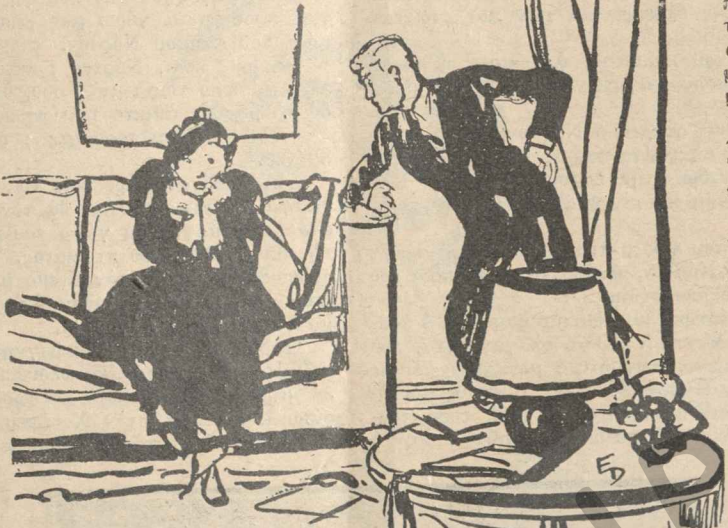
Το τρίτο βράδυ της παραμονής του στη Βενετία είδε απέναντί του, στο εστιατόριο του ξενοδοχείου, μια άγγελική γυναίκα, με γλυκό πρόσωπο και με μεγάλα σαγηνευτικά μάτια. Δίπλα της καθόταν ένας άνδρας με σκανθρωπό πρόσωπο και νευρικές, απότομες, σπασμωδικές κινήσεις. Τι της ήταν άραγε; Άνδρας ή φίλος; Νά ένα αίνιγμα, που σκανδάλιζε τον Πάολ Ραζάκ.

Μετά το δείπνο το παράξενο ζευγάρι σηκώθηκε και πήγε να κάνει ένα γύρο στον απέραντο εξώστη. Η άγγελική γυναίκα κάλυψε ένα μυρωδάτο σιγαρέτο και κούταξε με μια ανεξήγητη τη μελαγχολία το φαντασμαγορικό θέαμα της φωτισμένης Βενετίας. "Επειτα πέταξε με αηδία το σιγαρέτο της στα νερά του Γκραν Κανάλε και παίρνοντας το μπράτσο του συνοδού της, μπήκε στο κατάφυτο γκολ, όπου η τσιγγανική όρχηστρα έπαιζε ένα λικνιστικό βιεννέζικο βάλς. Ο Πάολ Ραζάκ δεν την έλασε ούτε στιγμή από τα μάτια του. Κι' όταν κάθισε πάλι σ' ένα τραπέζι, κι' άρχισε να κιντάει τους χορευτές, ο φίλος του πήγε κοντά της και την προσκάλεσε δειλά να χορέψουν. Εκείνη τότε γύρισε μ' ένα χαμόγελο προς το συνοδό της και τον ρώτησε:

—Θέλεις να χορέψω, Μαροσέλ;

—Μά βέβαια, της απάντησε νυχρά εκείνος.

Ανατίστηκαν λοιπόν κι' οι δυο στο ρυθμό του βάλς κι' άρχισαν να μιλούν για τη Βενετία, για τη ζωή της και για τον έρωτα. Η άγγελική εκείνη γυναίκα λεγόταν Μυγκέτ Μιλανσάρ και περνούσε τον καιρό της με ταξίδια στα κοσμοπολιτικά κέντρα της Εξώστης. Ο Πάολ Ραζάκ όποτε, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να μάθει τίποτ' άλλο γι' αυτή την όμορφη γυναίκα, την τόσο μυστηριώδη, που τον είχε ξετρελλάνει με τα θέλημά της.

—Θεέ μου!... Τι έκανα!... Τι έκανα!...

ρημο διάδρομο. "Επειτα γύρισε στο κρεβάτι του και δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι ως τα εξημερώματα.

Το βράδυ βρισκόταν σ' ένα άλλο ξενοδοχείο, κοντά στο Ριάλτο. Κατά τα μεσάνυχτα πάλι γύρισε από ένα κέντρο κι' ανέθηκε στο δωμάτιό του, δίχως να φαντάζεται ότι θα βρισκόταν μπροστά σε μια παράξενη ξαπλώση. Καθισμένη στο νιβάκι, η Μυγκέτ, με φλογισμένα μαγουλά, κούταξε μπροστά της με τα μάτια γεμάτα φρίκη...

—Τι έχετε; Τι συμβαίνει; την ρώτησε ο Ραζάκ.

—Τον σκοτώσα!... φώναξε η Μυγκέτ μ' ένα ανατόξιμασμα. Τον σκοτώσα κι' ύστερα τον έριξα κρυφά στο κανάλι... Δεν με είδε κανείς... Όλα έγιναν γρήγορα, σαν σε όνειρο... Δεν μπορούσα πια να υποπείρω αυτή τη ζωή. Ο αδελφός μου μ' ανάγκαζε να κλέβω...

—Και γιατί αυτή η ξαφνική απόφαση; την ρώτησε.

—Η Μυγκέτ τον κούταξε στα μάτια τρυφερά κι' έδειχνε το κεφάλι. Ο φίλος μου είχε μαντέψει το μυστικό της. Η Μυγκέτ άναστασε τον Ραζάκ κι' είχε σκοτώσει τον τίτλο της για ν' αλλάξει ζωή.

Κι' από το βράδυ έκαιγε άρχισε η τραγωδία του φίλου μου. Αγαπούσανταν σαν δυο ένοχοι, σαν δυο εγκληματίες, που προσπαθούσαν να ξεφύγουν με τα φίλια και τα τρυφερά χάδια τις μαρτυρικές τήρες τους. Κι' αυτή η ζωή κράτησε πέντε δολοφονικά χρόνια. Κι' οι δυο τους είχαν γεράσει πρόωρα και τριγύριζαν έδω κι' εκεί από τη μια πρωτεύουσα της Εξώστης στην άλλη, σαν δυο κολασμένες ψυχές. Τέλος, πρώτη η Μυγκέτ, έδωσε μια μοιραία λύσι σ' αυτή την άδυσταχη ζωή. Μια μέρα ο Πάολ Ραζάκ την βούκε νεκρή, πάνω στο κατάσπο κρεβάτι της, με μια σφαίρα στην καρδιά. Και τότε, σαν να λυτρώθηκε από έναν έφιαλτη, θέλησε να ξεναρτάσει τη ζωή του, να φάγη μακριά από τα μέρη που τον έμαζαν την τραγωδία του, και πήγε στην απόπειρα να κάνει ένα μακρινό ταξίδι στις Τροπικές χώρες.

Μα πριν φύγει, σαν τον άνθρωπο που θέλει να εξομολογήσει την άμαρτία του, μου διηγήθηκε την ιστορία του τραγικού έρωτά του...

PIER BILLETAR

Η ΜΑΧΗ

Η ΜΑΧΗ

—Διόλου! Το μόνο που σ' ας λείπει να κάνετε είναι να μου προσφέρετε κανένα τσάι. Μά γι' αυτό το τσάι, φοβάμαι ότι δεν είστε άρεσκά παύλεια.

Απογοητευμένη, η μίσησε Χόκεϊ σόφισα. Εκείνος εξακολούθησε άκωχη πιο ψυχρός:

—'Ας τελειώσουμε! Άρεσκά θέλατε αυτή η σκηνή. Τώρα φέλω. Θα έκανα γυρίσας αόριστο, μολύς θεσάωθα ότι δεν θα έκανα θόλο πια σ'η θαλάμη σ'ας αυτό το ζευγάρι, το όμοιο ταριάσας και το όμοιο το ταίριασμα δεν μου άρεσει καθόλου.

Κ' έκανε να φύγει. Εκείνη θύλασε με τη σειρά της.

—Πολύ καλά! είπα. Πηγαίνετε! Μά θέλω να σ'ας προσεδομήσω, ότι είχε πιθανόν να θώρε και αόριστο έδω αυτό το ζευγάρι, που δεν σ'ας άρεσει και που άρεσει σ'ε μέναι!...

—Α! έκανε ο θείλζ σαρκαστικά. "Όσο η «Τζόλν» θα γίνη η θαλάμη σ'ας των ρατεβό: Σ'ας εχάριστο που με είδοποιήσατε. Δεν θα έκανα θόλο λοιπόν ούτε αόριστο.

—Μην έκανα θόλο, άφοι σ'ας άρεσει έτσι. Είπα προστιμότερο, θέσας, να σ'ας περάσει το κακό σ'ας κέφι έξω από δό... Είπατε έλσέθερος, άν σ'ας άρεσει, να μην έκανα θόλο τώρα, ξέροντας ότι σ' αυτό το ζήτημα την έκανε δυνατή η άδυναμία του. Και πράγματι, ο θείλζ χαμήλωσε τα μάτια και χαμήλωσε και τον τόνο της φωνής του, καθώς της άκουσες.

—Θα μου άρεση να έκανα θόλο, μολύς δεν θα υπάρχη πια κίνδυνος να έδω αυτό που θέλω τώρα...

Κ' έβλεπε με μια κίνηση του κεφαλιού της σ'αυτούς της μαρκισιάς, και το πράγματι που ήταν πολύ κοντά η μιά στην άλλη.

—Είπατε έδω η κυρία! έπρόσθεσε. Κάμπετε ότι σ'ας άρεσει. Μά έγώ θέλω ν' άγνωστο του άγνωστον δ'τι δεν μπόρεσα να προάδω!

Κ' έφυγε άπτόμα, άποφένοντας να την κυντάει και άφηνοντας την δόβια, πεισιμαμένη και μακρομένη.

Ο ήλιος είχε θαλάσσει πια. Το σκοτάδι, είχε άρχισει ν' άπλώνεται πάνω από τη θάλασσα.

XIX

Η άδρια που μετέφερε τον θείλζ διηλάσας στην άποδόβρα του τελανέλου. "Ο θείλζ πήδρε έξω και, θαλάσοντας στην τύχη, έφτασε στο Μπό-Κάτο μιά, το δρόμο που είχε το γενικό στρατηγείο των τουριστ και δ'αυ των έμπροσθ περιέρ-γων προς μύκτον. "Όταν άφαιε κανείς την παραλία γιά να έξερυνήση την πόλη, δεν μπορεί να μην περάση από το δρόμο αυτό. Κ' οι δόνηροι κ' οι κουρουμάγιος δεν παραλείπουν ποτέ να σ'ας δείξουν να θουάσας τα μύδια καταστήματα με θ'α-τρύες που ο έθουσιασμός της σύγχρονης 'Ισπανίας γιά τις μύδες της δύσεως έγκλινεται στο Ναρκαζάκι.

Το δελινο κοκκινίζε μονάχα μια λουρίδα του ούρανού που λειπτή, κάτω από μια άλλη λουρίδα λίγου πιο π'αρετά και π'αυτήν σαν μια τεράστια σιγοράδινη έ-σάπια. "Όλο το έλλο στερέωμα, που είχε γαλάζιο νυχτερινό άκωμα, λαμπροκοπού-σε κιάσας από άστρα.

—Μόγκι! έπείμπε ο θείλζ.

Οι τουρίστες, π'αυ μιά, δεν συνηθίζουν καθόλου να διαλέγουν τη μούρη νύχτα γιά τις έξοχικές τους εκδρομές. Και το Μόγκι μπορεί να λογαριασθή γιά δυό έκ-δρομές μύδιων πατά γιά μιά: ο δρόμος είχε πολλή άσχημα, και μήλικος άγ'ω έ-νέα χαλμαίφρα.

—Μόγκι! έπείμπε ο θείλζ.

Φιλόσοφος έξ'εμπε ο κουρουμάγιος, μιά και άκουσε καθόρα, δεν έ-κανε καμιά άλλη παρατήρηση.

Μά, καθώς το έλαφρό άχημα προχωρούσε, ο θείλζ, καθώς σκέφτηκε έξάσας, μιά έπιτορά που ήθελε να γράφη και σκεπτόμενος συγχρότως και άρχίζε να πεινά, είχε στον κουρουμάγιο να σ'αματρήση στο πιο κοντινό εμπορικό έστια-τόριο. Γευμάσας κ' έγ'αψε. "Επειτα, έκαεπνε την πρώτη του διαταγή:

—Μόγκι!

(1) Τσάγια, τσιμπούκι. Γιατί, π'αυ, π'αυ, π'αυ.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

(Άληθινή Ιστορία)

Α ήταν περίπου απόγευμα, όταν ξεκίνησαμε. Ο Νόρτον, ο Χουέφερ κι' εγώ, για το Γκρούιν-χορν Χάι. Σκοπεύαμε να περάσουμε τη νύχτα μας στο ψηλό εκείνο καταφύγιο των Άλπι-νών, και το πρωί, με τη χαράνη, να επι-χειρήσουμε την κοπιάση κι' επανδύση ανά-βασι για το Τόντι, που είχε μια απ' τις πιο λιγνιτώδεις και ψηλές κορυφές των γιγαν-τιαίων Άλπεων. Στο ξενοδοχείο «Τόντι - Πά-λας», εκεί στην άκρη της κοιλάδας κι' ακριβώς στο ορίζοντα, κατεβήκαμε απ' το άμαξι μας και το στείλαμε πίσω. Έπειτα πήραμε το στενό κι' α-νηφορικό μονοπάτι κι' άρχισα να σκαρφαλώνου-με τα χιονισμένα κι' άγρια εκείνα τοπία, ανάμεσα απ' το πυκνό δάσος των πεύκων που μας τριγύριζε.

Όταν φτάσαμε σε ύψος 2.900 μέτρων περίπου, συναντήσαμε το Γκρούινχορν Χάι, δηλαδή το «κα-λύβι Γκρούινχορν», και μπήκαμε σ' αυτό για να διανυκτερεύσουμε, την ώρα ακριβώς που άρχισαν ν' απλώνονται γύρω μας τα πρώτα σκο-τάδια της νύχτας. Το καλύβι αυτό, ξυλόφτιαστο, ήταν παντάλαιο και βρωμερό. Άσφαλώς θα είχε χρησιμοποιήσει για καταφύγιο σε αναρίθμη-τες γενιές Άλπινοτών. Η τρομακτική αγριότητα της θέσεώς του δ-μως, καθώς κι' η εσώδια του παγωμένου αέρα στα λιγνιτώδη εκείνα ύψη, μας αποζημιώναν αρκετά για την έλλειψη και των πιο στοιχειω-δών ακόμη ανέσεών μας.

Αφού ανάγαμε φωτιά στο τζάκι του καλυβιού, απλώσαμε μπροστά μας ποικιλία δρεκατικών και δυναμωτικών φαγητών και πέσαμε με τα μούτρα στην καταβρόχθισή τους.

Φίλε μου Ρένχαρτ, μου είπες σε μια στιγμή ο Νόρτον, τώρα που ο Χουέφερ κι' εσύ χορτάσατε την πείνα σας, είνε καιρός να σάς διηγηθώ κι' εγώ για ποιά λόγο άνοιξα ν' ανέβω στην κορυφή Τόντι... Είνε μια παλιά οικογενειακή ιστορία, θλιβερή κι' αινιγματική, και θα προσ-παθήσω αργά να την εξηγήσω.

Επιγραμμένοι απ' το μελαγχολικό του ύψος, σταματήσαμε να τρώμε και τόν κινάσαμε ερωτηματικά. Κι' ο Νόρτον, ανάδοντας την πείνα του και ρουφώντας βαθιά τον καπνό, εξασκούθησε :

— Έδώ και τριάντα χρόνια εξαφανίστηκε μια ημέρα ξαφνικά ο πα-πός μου, σε κάποια ανάβασι στις Άλπεις... Όλα τα γεγονότα, που από τότε υπάρχουν να εξασκώ, με πείθουν ότι ο μακαρίτης έπεσε θύμα χιονοθύελλης σ' αυτά ακριβώς τα μέρη εδώ. Ο παπός μου ή-ταν ένας ψηλόλιγνος άνθρωπος, μακρόδης σπόρτομαν και τόσο τρα-χύς, ώστε τον φοβόμουν τρομερά. Είχε δυο παιδιά, έν των οποίων ο μικρότερος ήναι ο πατέρας μου. Κα-ταφουρισμένος ο παπός μου για-τί ο γιός του και πατέρας μου παν-τρεύτηκε μια Σουηδή—τη μητέρα μου—τόν αποκλήρωσε ολόκληρο κι' ά-φησε όλη την περιουσία του στον με-γαλύτερο γιό του. Ο πατέρας μου ο κακίμος, άν και χωρίς παλίνο-υπο από κάποιο δυστύχημά του, δεν πι-γράθηκε για την αποκλήρωσή του, αλλά με σπούδασε με χιλίες στερι-σεις δικηγόρο. Μέχρι πρό λίγων ά-κόμη χρόνων, που άρχισα να τους βοηθώ κι' εγώ με τα μεγάλα κέρδη του επαγγέλματός μου, ζούσαμε πενι-χρά κι' οι τρείς μας απ' τα εισοδή-ματάκια της προίκας της μητέρας μου. Ωστόσο, παρ' όλη τη δυστυχία που είχαμε περάσει, εξ αιτίας της ά-δικου σκληρότητας του παππού μου, θεωρούσαμε ιερό καθήκον μας ν' ά-σχοληθούμε με την ανέυρεσή του—του σκελετού του βέβαια, εφόσον πέ-ρασαν τόσα χρόνια από τότε—και γι' αυτό ήρθα και πέρισι εδώ... Έ-μαθα λοιπόν, ύστερα από έξι μήνες και πολυήμερες έρευνες κι' αναζητή-σεις, ότι πραγματικά πρό 30 χρόνων ο παπός μου—παλιόστονος φίλα-θλος, όπως σάς είπα ήδη—είχε κα-ταληφθή με τους δυο δδηγούς του από μια τρομερή καταιγίδα και χιο-νοθύελλα, κάτω εδώ στα περάσματα.

Έμαθα επίσης ότι ακριβώς έδω στην καλύβα Γκρούινχορν κατέφυγα, πε-τώντας μακριά τα σιδερένια όρεβα-τικά μπατονέτια τους, για το φόβο των κεραυνών, που δεν σταμάτησαν

καθόλου να πέφτουν. Την άλλη ημέρα το πρωί ή θύελλα εξακολούθησε τρομερότερη... Τρόφιμα δεν είχαν πειά, το κρύο τους είχε καταβάσει-νισει και μη άντεχοντας άλλο σ' αυτά τα φοβερά ύψη, ξεκίνησαν για το κατέβασμά τους στο θερμό κι' άνετο ξενοδοχείο «Τόντι - Πάλας». Μά έφτασαν εκεί, έπειτα από άπεριγράπτα βάσανα και δυσκολίες, να-νάρα οι δυο έμπετοι στα μέρη δηνοί του. Όσο για τον άτυχη παπώ μου, τίποτε πειά δεν μαθεύτηκε για λογαριασμό του. Ίσως τον έκανε κανένας κεραυνός, ίσως τον τύρωσε και τον θανάτωσε ή απασία πο-νοκαταιγής, ίσως κιόλας να κατρακύλισε σε κανένα ύπαινο βράδυ, απ' τα τόσα που υπάρχουν ούτανω, καθώς βράδιζε δίχως στήριγμα, έ-στερα απ' το πέταγμα του μπατονέτιού του. Μά έλαψω ναβρω τον σκε-λετό του ή τα εσώματά του ή τον σάκο του ή κάτι δικό του τελοσπάν-των, για τα όποια έχω ακριβή κάπως περιγραφή από ανθρώπους που ζούν ακόμη και τόν θυμούνται καλά...

Ο Νόρτον σάπησε πειά και κάνηκε σκεπτικός την πάτα του. Η έλπίδες αυτές του εγγενικού φίλου μας, χιμαρικές κι' άπραγματικοί-τες, καθώς μας τράνηκαν, μάς έρριξαν κι' έμας σε δύσποτη συλλογή. Ωστόσο, μη θέλοντας να τόν αποθαρήνουμε, δεν είπαμε τίποτε. Τυι-χτήκαμε στις κουβέτες μας και το λίγο βυθιστήκαμε στον ύπνο όλοι...

Η έπομένη το πρωί, κοντά τη χαράνη, ξυπνήσαμε ευδιάθετοι. Οι τρείς μας έμεις κι' ο δδηγός τέσσερες, εφοδιασμένοι με σχοινιά, σιδε-ρένια άξινωτά ραβδιά και παπούτσια με μύτερες πρόκες, άρχισαμε την ανάβασι μας προς την κορυφή του παγώνος Τόντι, ψάχνοντας συγχρό-νως προσεχτικά γύρω μας μήπως αντίληφθούμε κανένα ένδεικτικό ση-μάδι του παππού Νόρτον.

— Ξέρεις κάτι, Νόρτον ; πετάχτηκε κι' είπες ξαφνα ο Χουέφερ. Έλ-πίζω κι' εγώ τώρα μαζί σου, ότι άν βρούμε το πτώμα του παππού σου, θα το βρούμε άδικο τελείως κι' όχι τόν σκελετό του !..

— Πώς το συμπεραίνεις ; φώτισα εγώ, άνυπόμονος κι' άνατριχια-σμένος.

— Άπλούστατος φυσικός νόμος ! Έκανε ο Χουέφερ ψύχραιμα. Άφού χάθηκε σε χιονοθύελλα, θα τόν τύλιξε το χιόνι, το χιόνι αυτό θα χρυ-στάλλισε άργότερα γύρω του κι' η διαρκής παγωνιά του θα έμυδώσε την άποσύνθεσή του πτώματος. Άν μάλιστα έπεσε το πτώμα σε κανένα προφυλαγμένο απ' τόν άνεμο μέρος, τότε θα δούμε εύκολα τόν μακα-ρίτη παπώ σου ανάμεσα απ' το διάφανο και χρυσάλλωμένο θανάσι-μο στρώμα του πάγου !..

Ο Νόρτον έπνιξε ένα βρογγίτι κι' εγώ ένα άνατριχίσμα φρίκης. Όλοι μας τώρα εξακολουθούσαμε τη θλιβερή έρευνά μας. Σε μια στιγμή, κι' ύστερα από πολύωρα άκαρια ψαξίματα, τώλμησα να ψυθι-ρίσω ιδιαίτερος στον Χουέφερ :

— Γιατί είπες πως θα βρούμε το πτώμα εύκολα, άν έπεσε σε μέρος προφυλαγμένο ;

— Γιατί τότε ο πάγος που θα κλείνη μέσα του το πτώμα θα ήναι πιο λεπτός, και συνεπώς πιο διάφανος. Ένώ άν ή-ταν σε μέρος άνοιχτό, θα είχαν προστεθή επί τόσα χρόνια τώρα κι' άλλα στρώμα-τα πάγου έπάνω στο άρχικό. Κι' έτσι το πτώμα θα μάς ήταν άόρατο, όπως άόρατο ήναι και το κομμάτι στο βερύ-κοκκιν που βρίσκεται στο κέντρο του σαρκόδους καρπού !..

Άντι να γελάσω με τη μακαβρία πα-ρομοίωσι, αντίθετα άνατριχίσμα περισ-σότερο κι' έννοια τις προσπάθειές μου στις προσπάθειες των άλλων, χωρίς να βγάλω πειά μιλά...

Ξαφνικά και καθώς ο Χουέφερ κί-νταζε με το τηλεσκόπιό του την κυριακή επιφάνεια κάποιου παγώνος εκεί κοντό μας, άνέμισε τα χέρια του και μάς εί-πε με φωνή λαχταρισμένη :

— Άνάμεσα στο κυριακό φόντο αυτού του ογκόπαγου, διακρίνω μια μαυροει-δή σιά...

Με τρεμμένα χέρια διευνόναμε προς τα εκεί τα τηλεσκόπιά μας. — Να... Πραγματικά !.. μουμιούρισε χλωμός ο Νόρτον. Άς πεταχτούμε ώς εκεί !..

Σε πέντε λεπτά είχαμε στον ογκόπα-γο και με τα άξινωτά ραβδιά μας άρχί-σαμε να βγάινω παγωνένες πλάκας έ-πί την επιφάνειά του.

Αφού τόν «ξεφλούδισαμε» έτσι άρκε-τά, αντίκρυσαμε με τρώμο το έζαμένο πτώμα ένός ανθρώπου, φυλακισμένο κι' άδικο στο παγερό περίβλημά του. Προ-φυλαχτικά κατόπι και με δυσκολία συ-

Συγκρατώντας τη φρίκη μας, απάλλασαμε το πτώμα απ' τα διάφανα παγερά δεσμά του με τις άξινες μας...

ΤΟΥ W. G. RENHAM

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κενσομπολιές)

πόλεις του κινηματογράφου εξακολουθεί ν' άπα-σχολή τόν κόσμο με τις τρέλλες τόν κατοίκων της. Ίδου τί συνέβη πρό ήμερών στο Χόλλυ-γουντ : Η Έστερ Ράλστον, η χαριτωμένη φρεντέττα της «Μέτρος», που ως γνωστόν, έ-χει πολύ λιγάκι μάτια και πολύ ιδιότροπο χα-ρακτήρα, κρέμασε μια μετάλλινη πανακίδα έξω από τη βίλλα της με την έξης φράσι : «Πα-ρακαλούνται οι θανασταί μου να ήνε διακρι-τικοί και να μη τρυπώνουν κι' εκεί άκόμη που παίζω το λουτρό μου !» Αυτή η μετάλλινη πα-νακίδα έφτασε για ν' άναστασθή ή φιλομούσις. Όλα τα κινηματο-γραφικά περιοδικά κι' ή έφημερίδες δημοσίευσαν ένα πλήθος φαντα-σικών άρθρων και συνεντεύξεων με τόν χαριτωμένο «άστέρω», στα ό-ποια τούς έξηγόσε γιατί είχε κάνει αυτή τη δήλωσι. Και εκείνοι που ήσαν δυσαρεστημένοι μαζί της, βρήκαν εύκαιρά να την κακολογήσουν :

— Ξέρετε, έλεγον, γιατί κρέμασε αυτή την πανακίδα ή Έστερ Ράλ-στον ; Γιατί δεν έχει άριονικό σώμα και μόνο με τη βοήθεια του κορ-σέ αποκτά την... αιδερά σιλουέττα της !..

Άλλοι πάλι έφτασαν στο σημείο να λένε ότι ή Ράλστον όχι μόνο δεν έχει καλό σώμα, αλλά κι' ότι ήνε γεμάτο κοκαλάδες ! Η όμορφη φρεντέττα πήγαμε να σκάσει απ' το κακό της. Πά να δώσει λοιπόν ένα τέλος σ' αυτές τις κακολογήσεις, άπεφασά να διοργανώσει μια γιορτή, στην όποια θα ήναι πλαστικότητα του σώματός της. Πράγματι, ύστερ' από λίγες μέρες, στο Μπέδερλν Χιλς, κάλεσε όλους τούς άπιστους Θωμάδες να θεασθούν μόνον τούς ποιά ήνε ή άληθινή Έστερ Ράλστον. Η γιορ-τή φρεντέττα είχε την ύπομονη να σταθή δυο ό-ρες άόλητη σάν άγαλμα σε μια αιδουσία της βίλλας ένός θαναστού της και να δεχθή τις χιλιάδες τόν βλεμμάτων θανασμού τόν διαφύρον περιέγερση. Η Έστερ Ράλστον είχε άνεση σε μια έξέδρα σκολι-σμένη με λουλούδια, ένθ οι... έπιστοι Θωμάδες έκα-ναν τη βόλτα τους κι' έπειτα έρευναγ ίκανοποιημένο από την παρατήρησή τους. Άς σημειωθεί ότι ή ό-μορφη φρεντέττα ήταν ντυμένη με μιαν... ιδέα φε-ρομήτας.

Ύστερ' απ' αυτή την έπαδειξι της όμορφιάς του σώματός της, ή έκεντρική φρεντέττα, σε μια παρ-ηματική συνέντευξι, που έδωσε, έξηγήσε το λόγο που την είχε αναγκάσει να λάβη αυτό το προφυλακτικό μέτρο.

— Οι θανασταί τόν «άστέρω», είπε, ναύουν ό-τι μπορούν να τούς βλέπουν όποια όρα θέλουν, ά-κόμη κι' όταν βρίσκονται στην κρεδοατοκάμαρά τους. Θά μου έπαρέφουν να τούς πω ότι δεν έχουν όδωρο. Έμένα μου συνέβη το έξης δυσάρεστο έπεισόδιο : Ένας θαν-μαστής μου δοροδόκησε τις καμαριέρες μου και τόν άφησαν να

καταβάντας τη φρίκη μας για το άσυνήθιστο γεγονός, απάλλασαμε τε-λειώς το πτώμα απ' τα διάφανα δεσμά του και ξεχωρίσαμε τότε έναν γηραλό Άγγλο σε κατάσταση άπεριγρήπτης νεκρικής άλυσιας.

— Ω, πόσο μοιάζει το πατέρα μου ! ψέθυσε άχνά ο κατάχλωμος Νόρτον, καθώς ήταν αναμμένος στο πρόσωπο τόν πτώματος.

Μ' εύλαβη συγκίνησι τοποθετήσαμε το πτώμα στα στανωτά ρα-βδιά μας και μεταφέροντάς το στην καλύβα, το έατέλωσαμε σ' ένα ά-χυρόστομο. Ο Χουέφερ, πιο ψύχραιμος απ' όλους μας, έφραξε την πόστη του πτώματος, έβγαλε το πορτοφόλι του και μέσα σ' αυτό βρήκε την έξης σημείωσι :

«Κωδίκελλος στην πρό καιρού συνταχθείσαν διαθήκη μου. Έγώ, Ραυμόνδος Νόρτον, έκ Ράβενμουν - Πάρκ της κομητείας Ουίλτσάιρ, προσθέτω τόν παρόντα κωδίκελλο στην τελευταία διαθήκη μου και διατάσσω τά έξης : Μετά τόν θάνατό μου, ο μόνος κληρονόμος μου και μεγαλύτερος υιός μου Τζάιμς ύποχρεούται να πληρώνη στον άποκληρωθέντα μικρότερο υιό μου Ουίλλιαμ το ποσόν των δυο χιλιάδων λιρών κάθε χρόνο και μέχρι τόν θάνατό του. Το ίδιο ποσόν θα πληρώνεται κατόπι Ιωσήφως και κάθε χρόνο στη χίρα του και στον έγ-γονό μου» Υ...

Δυνάμει της τελευταίας αυτής θελήσεως του νεκρού, έδικαιώθη τό-ρα να εισπράξει ο φίλος μας Νόρτον το ποσόν των 60 χιλιάδων λιρών στερλινών από τόν θείο του και μεγαλύτερο άδελφό του πατέρα του, που ήταν από τότε ο μόνος κληρονόμος της περιουσίας !..

Το πτώμα του παππού του ο πάμπλουτος φίλος μας Νόρτον τόθαψε την έπομένη, με μεγαλοπρεπή και συγκινητική κηδεία, στο μικρό κοι-μητήριο του Λίνταλ. Και το χώμα δέχτηκε πειά στην καταλύτριά άγ-καλά τον ένα κορμί, το όποιο είχε μείνει άλυτο σάν βρωμολοικισμένο στο κέντρο ένός παγώνος, επί τριάντα δόλοληρα χρόνια....

W. G. RENHAM

κρυφή μέσα στο δωμάτιο του λουτρού. Και, με την άλήθεια, δεν θα με στενοχωρούσε και τόσο ή παρουσία του, άν δεν έκανε την κοιτάμά-ρα, όπως ήμουν σάν την Ένθα, να γονατίω μπροστά μου και να κάνη μια έρωτική έξομολόγησι. Κάλεσα φυσικά το προσωπικό της βίλλας, το όποιο και τόν πέταξε έξω από το σπίτι. Μ' αυτό το έπεισόδιο με τάραξε τόσο πολύ, ώστε όλη την ημέρα ήμουν άρρωστη. Στην άπλε-σία δε που μ' είχε κυριεύσει, σκέφτηκα να κρεμάσω αυτή την πανακίδα έξω από τη βίλλα μου...

Η όμορφη φρεντέττα δεν είχε όμως φαντασθή ποτέ ότι αυτό το έπεισόδιο θα ήταν το καλύτερο μέσον της κινηματογραφικής διαφη-μίσεώς της.

Ο Ντομπίλνιέ Μόρφυ άρχισε την σκηνοθεσία ένός πολύκερτου έργου της Βίκυ Μπάουμ, το όποιο ήνε έξ' ίσου ένδιαφέρον με το «Γκράν Ό-τέλ». Αυτό το φίμ όμως δεν έχει καθόλου δραματικά έπεισόδια. Είνε μια εύχρηστη κομωδία, της όποιας ή ύπόθεσι εκτυλίσσεται στην προ-πολεμική Βιέννη και μάλιστα γύρω από το περίφημο αυτοκρατορικό μπαλέτο. Σ' αυτό το φίμ πρωταγωνιστούν ο Ραυόν Νοβρόκ κι' ή Έ-θελν Λαίβ, καθώς επίσης ή Ούνα Μέρκελ, ο Τσάρλν Μπούτεργουόθ, ο Χέρον Στέφενσον, ο Τσάρλν Ζούντελ, ο Χέριαν Μπρίγκ και άλλοι.

Η Τζέαν Κράουφρντ, σ' ένα καινούργιο φίμ που πρόκειται να κυρσίσει με τόν Φρανσέ Τόν, θα λαν-σάρι ένα νέο χορό, το όποιο έχει γραφή ειδικώς γι' αυτήν από τόν Βάλτερ Ντόναλτσον. Αυτό το έργο ήνε το τέταρτο που κυρσίσει ή μεγάλη φρεντέττα τέ τόν διάσημο γόητα, και ή συνεργασία τους ήνε τόσο στενή, ώστε στο Χόλλυγουντ άρχισαν κιόλας να ψιθυρίζουν περί ένός νέου έρωτικού ειδυλλίου... Άν αυτή ή πληροφορία ήνε πράγματι σωστή, τότε ο Φρανσέ Τόν συμπληρώνει αυτό το χρόνο την έκα-τοστή κατάρτησής του και ή όμορφη φρεντέττα τόν είκοστό έρωτά της !..

Για πρώτη φορά ή διάσημη ήθοποιός Τζέιν Πίτς στην «Ανάκλησι», το νέο έργο της «Μέτρος», θα μάς δείξη όλη την ύπεροχη όμορφιά της. Η χαρι-τωμένη φρεντέττα έχει σ' αυτό το φίμ το ρόλο μιας γοητευτικής μπαλαρίνας. Ο σκηνοθέτης του, ο Τζακ Κονγουέι, έν ένθουσιασμένος από την προ-ταγωνιστήριά του, την Καρόλ Λουάιρ, τόν Λέο Κα-ρόλλο και Βάλτερ Ρουάικερ. Ο Λέο Καρόλλο στην «Ανάκλησι» παίζει το ρόλο ένός τρομερού «φράγ-κοτεφ».

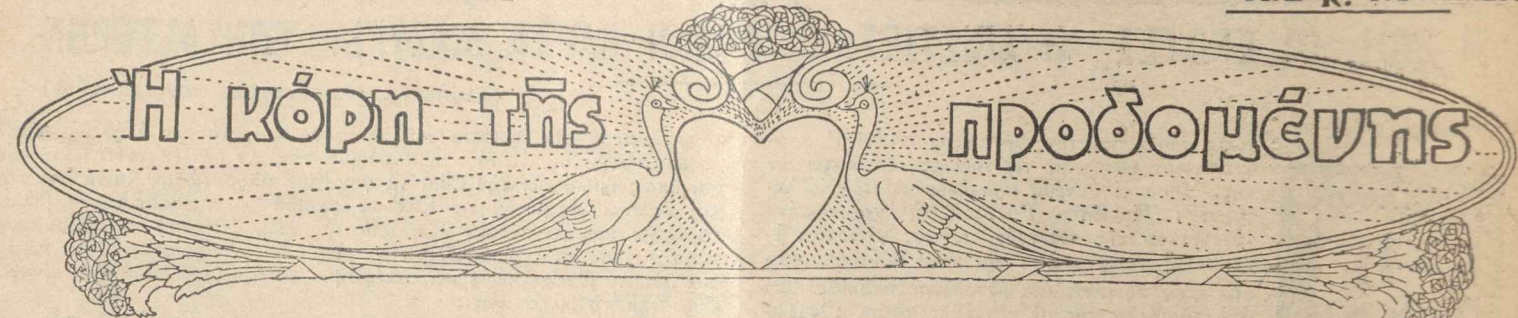
Ο Νιλ Χάμλτον, ο «Μάγος του Χόλλυγουντ», που έχει ξετροπάρει τούς Άμερικανούς με τα κα-ταληκτικά «αόλπα» του, δεν ήνε μόνον ένας άριστος «άστέρω» του κινηματογράφου, αλλά κι' ένας ποιητής τάσεως επεκρηματίας. Τελει-ώς λοιπόν ίδουσε στη φιλομούσις ένα Ίνστιτούτο των Άποκρύφτων Έπιστημών, στο όποιο δίδασκε όλους τούς τρόπους με τούς όποιους από τόν άσυνήθιστο κόσμο με τα πνεύματα. Και δεν ήνε παράδοξο το ότι έχει μεγάλη επιτυχία στις δουλειές του. Τα μυστήρια της ζωής και τόν θάνατόν ήνε της... μύδας τώρα στο Χόλλυγουντ. Όλοι οι «ά-στέρω» διασκεδάζουν και τρομοκρατούνται με τις αποκλήψεις τόν πνευματιών. Όσο για τόν μίστερ Χάμλτον, τούς κάνει να τά χάνουν με τις ταχυδακτυλουργίες του. Κατορθώνει να σπάξη και τις χοντο-πες άλυσίδες, να μαντεψή τί σκέπτεσθε και να βγάξη ζωντανά που-λά, σπάζοντας ένα πλήθος αόλων που έχει στις τσέπες του. Είνε ένας τρομερός άνθρωπος, αλλά κι' ένας από τούς καλύτερους «άστέρω» τόν αστινομιών φίμ.

Η Τζέιν Γουόγχο, η χαριτωμένη φρεντέττα, που έχει παίξει σ' ένα σωρό ταινίες της «Ούφα», έχει σήμερα τούς περισσότερους θανασταί από τούς άλλους «άστέρω» της Βόρως. Είνε ή φρεντέττα με το γι-ακότερο χαμόγελο, ύστερα, έννοηται, από την Φραντζίνα Γκάιλ. Η όμορφη λοιπόν ήθοποιός είχε δα και λίγο χαρμό με παράδοξη περιπέ-τεια. Ένας θαναστής της την έσεκέρθηκε μια μέρα στη βίλλα της και της έόλωσε κατηφορικά ότι άν δεν τού έδινε ένα φίμ στο σπίτι ή' αυτοκτονούσε μπροστά της. Έκείνη πρόβηκε τόσο πολύ, ό-στε για να τόν γλυτώση από το θάνατο και να τόν ξεφορτώθ, τού έ-δωσε όχι ένα, αλλά δέκα φίλματα. Θέλετε τώρα και τόν εύλογο άν-δρα της Ιστορίας ; Ο άτυχος έρωτευμένος βρίσκεται σήμερα κλεισι-νός σ' ένα ψυχιατρείο του Βερολίνου. Δεν μπόρεσε ν' άνδρξή το μυαλό του στη σκέψη τού ανέλιδου έρωτά του και στην άνάμνησι τόν φιλο-γερόν φίλματιών τού διασήμου «άστέρω».

Ο Ουάλλας Φόρντ ήνε ο μεγαλύτερος κατωγάς του Χόλλυγουντ. Κι' όμως ο «άστέρω» αυτός ήνε πάντα στη εφύρησής του. Αυτό το κα-τορθώνει με δυο όρες γυμναστική, που κάνει κάθε μέρα στη βίλλα του.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΙΟΥΜΕΡΙΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Πρέπει να δείχνωμαι έπεικής σ' αυτή τη δυστυχισμένη αδελφή μου, που ανατράφηκε τόσο άσχημα! συλλογίζοταν η Κλάρα.

—Εκείνο το πρωί, καθώς έβγαινε από την εκκλησία, είχε την ευχάριστη έκπληξη να συναντήσει στην έξοδο τον Τζίλ.

—Ήξερα ότι έρχεσαι συνήθως αυτή την ώρα, της είπε, ρίχνοντάς της το πιο τρυφερό του βλέμμα. Δεν ήμουνα μακριά σου κατά τη λειτουργία... Είμαι βέβαιος ότι προσευχήθηκες πολύ για μένα, Κλάρα.

—Ναί, προσευχήθηκα πολύ για σένα... Θά ήθελα τόσο να σε δω ένα πραγματικό πιστό...

—Αυτό θα γίνει, έλπίζω... Μά ούτε από αγάπη για σένα δεν θα θέλα να προσποιηθώ μία απόλυτη πίστι, που δεν την έχω ακόμα.

—Ω!... όχι αυτό, Τζίλ!... "Οχι!... "Η υποκρισία είναι το χειρότερο απ' όλα. Με συνοδεύεις ως το σπίτι!...

—Μά, βέβαια... "Αν μάλιστα δεν είχα υποσχεθώ σ' αυτό το φτωχό γέρο καλλιτέχνη, για τον οποίο σου μίλησα χθές, να πάω να τον επισκεφθώ στο σπίτι του, θα έτρωγα μαζί σας... Μά ο φτωχός αυτός καλλιτέχνης είν' άρρωστος και ξέρω ότι η επίσκεψίς μου θα τον ευχαρίστηση.

—Ναί, πρέπει να πς, Τζίλ. Άληθινά, είναι μόνο η καλωσύνη, χάριν της οποίας θυσιάζει κανείς μία προσωπική του ευχαρίστηση.

—Και όταν αυτή η ευχαρίστησις είναι μερικές ώρες κοντά σε μία μνηστή πολυαγαπημένη, τότε η θυσία παίρνει μεγαλύτερη αξία! Ξερόσθεσε μ' ένα πνιγμένο χαμόγελο. Μά σεσίς, Κλάρα, θά με κάνης ηρωικό!

Στην πόρτα του μεγάρου ντ' Κομπέρ, ο Τζίλ άποχαρέτησε τη μνηστή του, λέγοντάς της:

—Ωρεθουάρ, το βράδυ στις ξξη, αγαπημένη μου Κλάρα!

Η Κλάρα δεν είδε την αδελφή της, παρά μόνο την ώρα του προγεύματος. Προς μεγάλη της έκπληξη, η Μάττυ, της οποίας το κίτρινο πρόσωπο με τα κουρασμένα χαρακτηριστικά, έφερε τα ίχνη μιας νύχτας άγρυπνίας. της δείχτηκε, άν δυι πιο καλή, τουλάχιστον αρκετά ευγενική. Και την ώρα που σηκωνόντουσαν απ' το τραπέζι, η έκπληξις αυτής της Κλάρας μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, καθώς άκουσε τη Μάττυ να τη ρωτά, άν ήθελε να κάνουν το άπόγευμα μαζί έναν περίπατο στο Δάσος.

—Εγώ δυνατό πονοκέφαλο, της είπε, κι ένας περίπατος θά μου έκανε καλό μ' αυτό τον τόσο γλυκό καιρό. Έλάτε μαζί μου, άν αυτό σας ευχαρίστη.

Η Κλάρα έσπευσε να δεχτή, ευτυχισμένη, που αντίλαμβανόταν αυτή την ελαφριά μεταβολή στη στάσι της αδελφής της.

Ήταν πράγματι μία ημέρα έξαιρετική του Φεβρουαρίου σχεδόν ζεστή. "Όλα τ' άμείξια της άριστοκρατίας διάσχιζαν το δάσος και το κομψό λαντ' του κ. ντ' Κομπέρ, επάνω στο όποιο καθόντουσαν η δυο νέες, ξενώριζε ανάμεσα σ' αυτά. Οι άριστοκρατικοί περιπατῆται τις εκύτταζαν πολύ—ή υαλλον κύταζαν την Κλάρα της οποίας η ύπεροχη ξανθή ώμοροιά κι' η έξαιρετική χάρις, χτυπούσε ακόμα περισσότερο τ'άι στη στή μελαχροινή Μάττυ με την κίτρινη επιδεομίδα και με την έκκεντρική τουαλέττα. Έξ άλλου, όλοι ήσαν περίεργοι να ίδουν την μνηστή την έκλεκτή του γονιευτικού Τζίλ ντ' Σέιμπο, για τον όποιο τοδ κάκου τόσες γυναικείες καρδιές είχαν γυπήσει.

Τίποτε απ' όλα αυτά δεν έξέσπυε της Μάττυ. Αντίλαμβανόταν τα γευτά θαυμασμό βλέμματα, που έρχιχαν στην αδελφή της.

Η Μάττυ

καθώς και την άδιαφορία, που προκαλούσε η ίδια.

—Α! Έκανε έξαφνα. Κυτάχτε, Κλάρα, αυτή την ψηλή μελαχροινή νέα, που μοιάζει σαν Ίσπανίδα. Μά, μέσα σ' αυτό το άμείξι κεί κάτω, κοντά στον ήλικιωμένο κύριο, τον πατέρα της. Είναι το τελευταίο φλέρτ του Τζίλ, ήταν τουλάχιστον πριν φύγουμε για την Ίταλία, γιατί όπότε τότε άλλάξε το άντικείμενο της προσοχής του.. Είναι φριχτά ευμετάθλητος ο άγαπητός μας έξάδελφος...

Τά όραία χρυσαφένια βλέφαρα της Κλάρας μαζεύτηκαν έλαφρά, μά άπέφυγε ν' άπαντήσει σ' αυτό το μοχθηρό και πρόσυχο ύπαινιγμό. Δεν άγνοούσε άλλωστε ότι ο Τζίλ ήταν πολύ γνωστός για τάλεπαλληλα έφήμερα φλέρτ του. "Ο ίδιος της το είχε πη ότι έπαιζε "αυτή τη μικρή κομωδία", για να μελετή καλύτερα τις επιπόλαιες και κοκέτικες γυναικείες ψυχές, που συναντούσε στο δρόμο του.

Με την άκρη του ματιού της, η Μάττυ την έβλεπε και μία λάμψη πέρσσε από το βλέμμα της, καθώς την είδε να παραμένει έτσι άδιαφορή.

Μαζεύτηκε λίγο στα μαξιλάρια του άμαξιού και, σπριζώντας το πηγούνι της στο γανθοφορεμένο χέρι της, της είπε:

—Παρ' όλα αυτά, σεσί ίσως θά γίνει ευτυχισμένη κοντά του. "Ισως είναι σωστό αυτό που λένε πως όταν ο πρώτος γάμος άποτυγχάνει, ο δεύτερος είναι πιο τυχερός...

—Ποιός είν' αυτός ο πρώτος γάμος, για τον όποιο μιλάτε, Μάττυ... τη ρώτησε η Κλάρα θάφνιασμένη και μη καταλαβαίνοντας.

—Μά ο πρώτος γάμος του Τζίλ. Πώς; Δεν ξέρετε ότι είχε ξαναπαντρευτή!...

Τά μάτια της Κλάρας ορθώνοντα από έκπληξη, καρφώθηκαν άπάνω της. Γά χείλη της Μάττυ σάλεψαν με την ίδιατερη έκείνη κίνηση του αϊλουροειδούς, που ετοιμάζεται να σπαράξει τη λεία του.

—Διάβολε! είπε. Αυτό είναι πάρα πολύ. "Ο Τζίλ δεν σας είπε ότι είχε ξαναπαντρευτή με μία Δανίδα, κόρη ενός συγγραφέως και ποιητού, που τον είχε έρωτευθ' η τρελά;

—Καί... και είναι πολλός καιρός που χ' ρεμει.

Τά λόγια έβγαιναν μηχανικά από τα χείλη της Κλάρας, που νόμιζε πως είχε γίνει παιγνίδι ενός έφιαλτικού όνειρου.

—Χήρεψε; Έκανε η Μάττυ σαρκαστικά. Μά δεν ήταν ποτέ χήρων, Πήρε υόνο διαζύγιο προ έφτα χρόνων.

—Πήρε διαζύγιο;

—Η Κλάρα δεν πίστευε τίποτε.

—Μή χάνετε τον καιρό σας, κατασκευάζοντας ιστορίες αυτού του είδους απ' τις όπες δεν πιστεύω ούτε λέξι! τραύλισε η Κλάρα, προσπαθώντας να κάνει σταθερή τη φωνή της, η όποια, παρ' όλα αυτά, έτρεμε, ενώ συγχρόνως η φτωγή της καρδιά χτυπούσε δυνατά, έτοιμη να σπάση...

—Ρωτήστε λοιπόν τον πατέρα μας, άν αυτό είναι ψέμματα!... είπε η Μάττυ. Ρωτήστε επίσης και το μυτηριώδη μνηστήρα σας!... Θά σκέφτηκε χωρίς άλλο αυτός ο άγαπητός Τζίλ ότι δεν θα σας ήταν και πολύ ευχάριστο να γίνεται η γυναίκα ενός γονιμένου, ούτε και να μάθετε ότι αυτή η φτωγή Τύρα, η πρώτη του γυναίκα, δεν ήταν πολύ ευτυχισμένη κοντά του... Ούτε ακόμα πως είναι τόσο καλός πατέρας, ώστε δεν φρόντισε ποτέ να γνωρίση την κόρη του, άρνούμενος μόνο να έμβάζη κάθε μήνα στη μητέρα της τα χρήματα της διατροφής, που όρίζει ο νόμος.

Τό αυτοκίνητο, παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής, έμπαινε εκείνη τη στιγμή στα

Ηλυσία Πεδία. "Ο ήλιος πλημμύριζε τον ύπεροχο δρόμο και, κάτω από το γαλάζιο ούρανό, η ζωή φαινόταν έξαιρετικά γλυκεία.

Μά ο ήλιος κι' ο γαλάζιος ούρανος είχαν έξαφανιστή πειά για την Κλάρα. "Όλα είχαν θολώσει μπροστά στα μάτια της και χρειάστηκε ν' αναπτύξη όλη τη δύναμη της θελήσεώς της, για να προλάβη μία λιποθυμία, που θα τη σώριαζε άναίσθητη πάνω στα μαξιλάρια του άμαξιού...

Με την άκρη του ματιού της, η Μάττυ την κύτταζε. "Ενοιώθε μία μεγάλη χαρά, καθώς έβλεπε ν' αλλοιώνεται φριχτά και να γίνεται πελιδνό αυτό το ώραίο πρόσωπο, καθώς έδιάβαζε μέσα σ' αυτά τα ύπεροχα μάτια, που είχαν γοητεύσει το Τζίλ, το μαρτύριο που σπάρζε, εκείνη τη στιγμή, την ψυχή της Κλάρας.

Έπρεπε ώστόσο να κρύψη την ταραχή της από όλα τα βλέμματα των περιέργων, που την εκύτταζαν με θαυμασμό στο πέρασμά της. Γι' αυτό η Κλάρα τεντώνοντας κι' έρριχνε τα βλέμματα της, που δεν έβλεπαν πειά τίποτε, στ' άμείξια που περνούσαν στή φωτεινή όμορφιά εκείνου το άπογεύματος.

Αυτός ο περίπατος, ό τόσο τύντομος, της φαινόταν σήμερα άτελείωτος. Και μόλις γύρισε στο μέγαρο, άναγκάστηκε να πιαστή στην άρχη της σκάλας, για να μη πέση κάτω. "Επειτα έτρεξε να βρη τον πατέρα της.

"Ο κ. ντ' Κομπέρ, που έρριχνε άφρημένους ματιές στις άπογευματινές έφημερίδες, ύψωσε το κεφάλι του κι' έβγαλε μία κραυγή, βλέποντας το άναστατωμένο πρόσωπό της.

—Τι έχεις, παιδί μου; τη ρώτησε.

—Πές μου, άν αυτό που μοδ είπε η Μάττυ είναι αληθινό: "Αν ο Τζίλ είναι πραγματικά... χωρίςμένος; ρώτησε η νέα, καρφώνοντας στον πατέρα της ένα βλέμμα άγωνίας.

—Τό άνόητο κορίτσι! Δεν ύπήρχε κανένας λόγος να σου τά διηγηθ' αυτά!...

—Ωστε... "Ωστε είν' αλήθεια; τραύλισε η Κλάρα.

—Ε, ναί, είν' αλήθεια! Μά αυτό δεν σ' ενδιαφέρει καθόλου, γιατί αυτός ο γάμος, ό όποιος έγινε σ' εκκλησία διαμαρτυρομένη—επειδή η Τύρα Χάλνερ, η πρώτη σύζυγος του Τζίλ, άνήκε σ' αυτό το δόγμα—δεν θεωρείται έγκυρος από την καθολική εκκλησία.

Η Κλάρα έκανε μ' άπότομη κίνηση και είπε:

—Χάλνερ;... Είπατε Χάλνερ; Μά αυτό είναι τόνωμα της μητέρας της μικρής Κάγιας... Τώρα καταλαβαίνω, γιατί τά μάτια της Κάγιας μοιάζουν τόσο με το Τζίλ... Αυτή λοιπόν ήταν η πρώτη σύζυγός του;

—Πολύ πιθανόν "Η κ. Χάλνερ, όταν χώρισε απ' το Τζίλ, δεν είχε και μεγάλη περιουσία και άσφαλώς η περιουσία της θά γη λιγοστεύει ακόμα περισσότερο, γιατί έχει πλήρη άγνοια των χρηματικών ζητημάτων...

Τό γλωμό πρόσωπο της Κλάρας συσπαζόταν από έναν άπερίγραπτο πόνο και άναγκάστηκε να στηριχτή στη ράχη μιας καρέκλας, γιατί ένοιωθε πως τά γόνατά της έλύγιζαν.

—Μπορείτε να μου πητε, πατέρα μου, γιατί συνεννοηθήκατε με το Τζίλ και μοδ το κρύψατε αυτό; ρώτησε με τόνο, που προσπαθούσε να τον κάνει σταθερό.

—Δεν συνεννοηθήκαμε καθόλου, άγαπημένο μου παιδί. "Από την ημέρα, που η Τύρα Χάλνερ έγκατέλειψε την κατοικία του Τζίλ, δεν έγινε ποτέ πειά λόγος περι αυτής μεταξύ μας. Είμαι βέβαιος, έξ άλλου, ότι τά τρία τέταρτα των γνωριμιών του Τζίλ, έχασαν πειά αυτό το γάμο, που ήταν ένα σύντομο έπεισόδιο στη ζωή του. Δεν άναπαύσε πραγματικά αυτή τη νέα γυναίκα, η όποια έθουσιώδης όπως ήταν, τον είχε έρωτευθ' τρελλά, μ' ένα παράφορο θαυμασμό. Τόν συγκίνησε, χωρίς άλλω, ο θαυμασμός της. Ήταν είκοσιδύο χρόνων τότε και τόν έγχε μεθύσει η θριαμβευτική έπιτυχία του πρώτου έργου. Η Τύρα δεν ήταν κακή, μά ήταν ένα φτωχό μυαλό όνειροπόλο και ρομαντικό, μία φύσις βίαιη συγχρόνως κι' άδύνατη, που δεν ένδιαφερόταν καθόλου για το σπίτι της και που δεν ήθελε, παρά ένα μόνο πράγμα: Νά μην την εγκαταλείπη ποτέ ο σύζυγός της. Έξ αίτίας των παραμικρότερων πραγμάτων, έκανε όν Τζίλ τρομερές σκηνές ζηλοτυπίας... Καταλαβαίνεις τώρα άν αυτά έρεσαν σ' έναν άνθρωπο του χαρακτήρος του Τζίλ... "Ετσι, έπειτ' από δεκαοχτώ μηνών συζυγική ζωή, πήραν διαζύγιο.

Αναγκάστηκε να πιαστή στην άρχη της σκάλας, για να μην πέση κάτω...

έπειτ' από μία σκηνή, κατά την όποια η Τύρα, έρεθισμένη ίσως απ' την παγωμένη εірωνεία που άντικαθιστά στο μνηστήρα σου την όργη, έφτασε μέχρι του σημείου να το άπειυθνή τις πιο σοφάρες άπειλές και να εγκαταλείψη κατόπιν τη συζυγική έστιά μαζί με το παιδί της. "Εκείνη την ημέρα, κι' οι δυο σύζυγοι, κατέφυγαν στο δικηγόρο τους για το διαζύγιο. Μου είπαν ότι άμέσως κατόπιν η Τύρα τόν Ικέτευσε ν' άνακαλέση την άπόφασί του. Μά ο Τζίλ στάθηκε άδυσώπητος και άρήθηκε να την έραναίδη. Νά η ιστορία του πρώτου γάμου του Τζίλ. Δεν έκρινε όρθο να σου τη διηγηθ', γιατί, σου τό έπαναλαμβάω, δεν ήταν στη ζωή του, παρά ένα άπλο έπεισόδιο, ένα κακό όνειρο πολύ σύντομο...

—Εγώ όμως δεν τό θεωρώ έτσι! Είπε με τρεμμένη φωνή η Κλάρα. Μά, έν πάση περιπτώσει, είν' ένα πράγμα που δεν θά τοδ το συγχωρήσω ποτέ: "Ότι με άπάτησε, κρύβοντάς μου την πραγματική του κατάσταση...

—Έλα, παιδί μου, μη λές υπερβολές!... Δεν φαντάζομαι να τοδ κάνης καμιά σκηνή γι' αυτό...

—Ενας σπασμός συντάραξε την Κλάρα.

—"Οχι, είπε. Άπλουστάτα, θά τοδ δώσω το λόγο του πίσω.

—Κλάρα!... Δεν θά κάνης αυτή την τρέλλα... Κλάρα, σου έπαναλαμβάνω, ότι αυτός ο γάμος δεν έχει καμιά αξία για την καθολική εκκλησία!

—Πιθανόν! Μά, έν τούταυη περιπτώσει, ό Τζίλ έχει να εκπληρώση ένα καθήκον και να έπανορθώση ένα σφάλμα!

—Είσαι τρελλή, σου λέω! Δεν θά κάνης, παρά μία πράξι, για την όποια θά μετανοής σ' όλη σου τη ζωή...

—Δεν θά μετανοήσω ποτέ, γιατί έκανα τό καθήκον μου και γιατί δεν δέχτηκα να γίνω σύζυγος ενός ανθρώπου, ό όποιος ξεγέλασε την έμπιστοσύνη που είχα σ' αυτόν...

Και εγκατέλειψε το σαλόνι, για να μην άκούση τις νέες παρατηρήσεις, που ήσαν έτοιμες να ξεφύγουν από το στόμα τοδ πατέρα της. Πήγε και κλείστηκε μέσα στην κάμαρή της, ρίχτηκε γονατιστή μπροστά στον Έσταυρωμένο της, κι' εκεί με τό μέτωπο ανάμεσα στα χέρια της, με τά μάτια στεγνά, και την καρδιά λαχναρισμένη, βυθίστηκε μέσα στη φριχτή άβυσσος της καταστροφής του έρωτός της...

XIII

—Η δεσποινίς Κλάρα περιμένει τον κ. υποκόμητα μέσα στον χειμερινό κήπο.

Με βήμα άνάσφορο, ό Τζίλ διευθύνθηκε προς τό διαμέρισμα που τοδ είχε ύποδείξει ό ύπρέτης. Μπαίνοντας μέσα, δεν είδε άμέσως την Κλάρα. Μά μία ελαφριά κίνηση τοδ ανήγγειλε την παρουσία της νέας, που σε μία γωνία, κοντά σε μερικά πλάσματα, έλάσθη.

Στεκόταν όρθια, και, όταν ο Τζίλ πλησίασε, γύρισε προς αυτόν τό αλλοιωμένο πρόσωπό της.

Βλέποντάς το, έφάνισε μ' άγωνία:

—Είσαι άρρωστη, Κλάρα;

—Εκείνη έκανε ένα βήμα πίσω και τράβηξε τό χέρι της, που ο Τζίλ ήθελε να τό πάρη μέσα στα δικά του.

—"Οχι... Δεν είν' αυτό... Μά έμαθα σήμερα την αλήθεια Τζίλ!

—Κάτω απ' το αυστηρό και βαθιά πονεμένο βλέμμα της, ό Τζίλ χλώμιασε.

—Ποιός σου τά είπε; τραύλισε. Ποιός;

—Η Μάττυ.

—Ενα έπιφώνημα βραδείας όργης έξφυγε από τα χείλη τοδ Τζίλ:

—Τό άθλιο πλάσμα!... Τί άνακατεύεται αυτή!...

—Πράγματι, δεν έπρεπε να μου κάνη η Μάττυ αυτή την άποκάλυψη, είπε ψυχρά, η Κλάρα.

—Θά σου τά φανερώσω εγώ όλα... Σοδ τ' όρκίζομαι πως θά σου τάλεγα όλα...

—Ναί, όταν ο γάμος θά ήταν πειά τετελειωμένο γεγονός και δεν θά μπορούσα να κάνω τίποτε!...

—"Οχι! Σκόπευα να σου μιλήσω σχετικώς αυτές τις ημέρες, σου δίνω τό λόγο μου!... Ωστόσο, άπό αυτός ο πρώτος γάμος δεν ειλογήθηκε από την εκκλησία, είχα τό δικαίωμα να συνάψω άλλον...

(Ακολουθεί)

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ

ΕΝ πιστεύω ν' ανησυχήσεις ; ελε η 'Υβόνη στον άνδρα της, καθώς έδγαζε τὸ καπέλλο της.

Ο κ. ντὲ Κορμάν κτύπαζε τὴν ώραία κι' αγαπημένη του 'Υβόνη καὶ τῆς ἀπάντησε :

— Όχι, βέβαια, ἀφοῦ με εἰδοποίησες με τὸ τηλεφώνον πὼς δὲν θὰ γύριζες πρὶν ἀπ' τὴς δέκα.

— Μπράβο, Πέτρο μου, εἶσαι πολὺ ευγενικός !

— Εἶπε ἡ 'Υβόνη, πλησιάζοντας γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ.

Κι' οἱ δύο τους ἦσαν ψηλοὶ, νέοι. Ἐκείνος τριάντα, ἐκείνη ἰσως εικοσιπέντε ἐτῶν.

Τὴν κράτησε σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ 'Υβόνη ἔμεινε ἔτσι, ἀκουμπισμένη ἐκεῖ, γεμάτη ἐμπιστοσύνη.

— Γιατί μου εἶπες, ἀγάπη μου, νὰ διώξω τοὺς ὑπηρετές πρὶν γυρίσης καὶ μοῦ ἀπαγόρευες νάρθηκ νὰ σὲ πάρω ἀπ' τὸ σταθμὶ ;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἀπάντησε ἐκείνη, καὶ ἔξυψε ἀπαλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκείνος τὴν ἄφησε. Δὲν ἤξερε ἂν ἦτανε πῶς εὐτυχισμένος ὅταν τὴν κρατοῦσε μέσα στὴν ἀγκαλιά του ἢ ὅταν τὴν θαύμαζε.

— Ἐφαγες ; τὴν ρώτησε.

— Όχι, ἀλλὰ δὲν πεινῶ διόλου. Κάθισες, Πέτρο... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...

Τὸ ἔδειξε τὴν καρτέλα, πὺλ ἦτανε μπροστὰ στὸ γραφεῖο, πάνω στὸ ὁποῖο περνοῦσε κάθε μέρα ὅρες ὁλόκληρες, μελετώντας τὸν προῖπολο- γισμό τοῦ κτηματίου του. Ὀλιβερὴ ἐργασία : Ἡ γῆ δὲν τοὺς ἔδινε πειὰ ἀποτέ, τὸ ὅσος εἶχε ἐξαγλιθῇ, τ' ἀμπελία ἀρρωστημένα, τὰ βάρη τῆς ὑποθήκης ὅλο καὶ μεγαλύναν κι' ἔπρεπε νὰ διατηροῦσαν τὴ θέα τους στὰ σαλόνια τῆς ἐπαρχίας. Χωρὶς ἄλλο γι' αὐτὰ τὰ στενόχωρα ζήτηματα ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Ο Πέτρος κάθισε, ὑπάκουος, σὲ μιὰ πολυθρόνα. Μονάχα στὴ γυναικα του ἔλπιζε πειὰ, γιατί ἡ 'Υβόνη εἶχε ἰδέες πὺλ ὅτε νὰ τὴς φαντασθῇ μποροῦσε αὐτὸς.

Ἡ 'Υβόνη περνοῦσε στὴν ἀρχὴ πάνω-κάτω στὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ λήξῃ. Ο Πέτρος περῆμενε ὑπομονητικῶς. Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ νορὶς ἡ 'Υβόνη γιὰ τὴν πόλιν, τὸν εἶχε προειδοποιήσῃ πὺλ θὰ τοῦ μιλοῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ γιὰ τὸ μέλλον τους. Κι' ἦτανε φανερό πὺλ ἔπρεπε νὰ σκεφτοῦνε καλὰ τὴ φτώχεια, τὰ νεῖα τῆς 'Υβόνης.

— Ἀλήθεια, δὲν πεινᾷς, ἀγάπη μου ;

Χωρὶς ν' ἀπάντησῃ ἡ 'Υβόνη, πῆρε ἕνα κάθισμα, τῶρα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ γραφείου καὶ κάθισε. Μὲ τὰ χέρια στοὺς κρατούρους τῆς, σφίγγοντας με τὰ δάχτυλα τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά, κτυπώντας κα- τὰματα τὸν ἄνδρα τῆς, πὺλ ἦσαν καὶ με καθαρή φωνή, με τὴν αὐ- ταρχικότητα πὺλ τῆς ἔδινε ἡ ἀπόλυτη λογικὴ τῆς, τοῦ εἶπε :

— Δὲν θὰ μοῦ ἀπαντήσης τώρα. Δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης ἀμέ- σως. Αὐτὸ πὺλ θέλω ἀπὸ σένα, εἶνε νὰ μ' ἀκούσης μονάχα. Ὅταν τε- λειώσω, ἐγὼ θὰ φύγω, γιὰ νὰ σ' ἀφήσω νὰ σκεφθῇς ἐλεύθερα... Δὲν θὰ δοκιμάσω καμμιὰ πίκρα, ἀνεργητικῆς ἐναντίον σου. Ἐννοῶ νάρθη- ὅλη σου τὴν ἐλευθερία... Τώρα μπορὼ νὰ σοῦ μιλήσω... Δὲν παροτι- ρησες πὺλ δὲν φορῶ ἀπὸψε τὸ κολλίε μου με τὰ ψεύτικα μαργαριτά- ρια ;

— Ε, λοιπόν, δὲν τὸ ἔχω πειὰ... Μὴ νομῖσεις ὅμως πὺλ τὸ πούλη- σα. Ἀπλοῦστα τὸ πέ- ταξα...

— Ἀκουσέ με καὶ θὰ με καταλάβεις. Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες δὲν εἶχαμε ἀρκετὰ χρή- ματα καὶ δὲν μποροῦσε νάρθηκ μαζί μου στὸ Παρίσι. Ἡ ἀπουσία σου ἀπὸ κοντὰ μου κατὰ- στρεψε κάθε μου ἐγχα- ρίστησι. Σ' ἀγαπῶ, Πέ- τρε. Ἀγαπάωμστε. Αὐ- τὸ τὸ ἔξερουμε κι' οἱ δύο μας... Στὸ Παρίσι, λοιπόν, μοῦ ἤρθε ἡ ἰ- δέα...

— Ἐνα προῖ ἡ ἔα- δέλη σου ἡ ντ' Ὀμ- περνούα με πῆρε μαζί τῆς στὸν ἀδελφάντο- πλὴ τῆς, γιὰ νὰ τὸν πα- ροκαλέσῃ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ κολλίε καὶ τὰ βρα- χίολια τῆς, πὺλ ἤθελε νὰ τ' ἀσφαλίσῃ ἐνα- ντίον τὸν κινδύνον κλο- πῆς. Μοῦ ἔδωσε ὅλες τὴς πληροφορίες γι' αὐ- τοῦ τοῦ εἶδους τὴς ἀ- σφάλειες. Τότε ἔκανα ἀμέσως τὸ σχέδιό μου. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐ- ξακολουθήσουμε τὴ ση-

Τὴν κράτησε σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά του...

μερινὴ μας ζωὴ. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τὴς γυναῖκες, πὺλ μέσα στὸν ἔρωτα ἔ- χνοῦν τὴς καρὲς πὺλ δίνει ὁ πλοῦτος. Ἀπεναντίας, μοῦ χρειάζονται χρή- ματα. Θέλησα λοιπὸν νὰ βροῦμε ἕνα ποσόν, πὺλ θὰ μᾶς ἐπαρῆναι ἡ ἀλλοίωσις τῆς σημερινῆς ζωῆς μας. Μὲ παρακολουθεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Αὐτὸ τὸ ποσόν νομίζω πὺλ θὰ τὸ ἔχω, ἂν δεχθῇς νὰ με βοηθήσῃς.

Ἐποῦ, ὑπάρχουν κινδύνον καὶ πρέπει νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Πρῶ- κεται νὰ βροῦμε διακόσιες χιλιάδες φράγκα, καὶ, διακόσιες χιλιάδες φράγκα...

— Ε, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ μᾶς δὲν μποροῦν νὰ βροῦν με τῆμα μέσα διακόσιες χιλιάδες φράγκα... Ὡ ! σὲ παρακαλῶ, Πέ- τρε !...

— Ὑστερα μιλάς... Ἀργότερα !... Γιὰ τὴν ὥρα, ἀκούγε μόνο !...

Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, δὲν θὰ συζητήσουμε. Ὅταν μιλήσῃς αὐτὸ πὺλ ἔα- να, ἐγὼ θὰ φύγω καὶ σὺ θ' ἀποφασίσῃς μόνος σου. Ἡ ἔαδελφῃ σου, λοιπόν, γιὰ νὰ ἀστυεινθῇ, μοῦ ἐξηγήσῃ πόσο ἐνικολο θὰ ἦτανε ν' ἀπα- τήσῃ κανεὶς τὴν ἐταιρεία πὺλ ἀσφαλίζει τὰ κομμάτια, νὰ σκινοθετῇ μιὰ κλοπὴ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀξία τὸν χαμένον διαμαντικόν... Γιὰ νὰ τὸ κάνω ὅμως αὐτὸ, μοῦ χρειάζονται νάρθη κομμάτια γιὰ νὰ τ' ἀσφαλίσω. Χάρης στὸ ὄνομα τὸν ντ' Ὀμπερνούα, μπόρεσα καὶ πῆρα γιὰ δοκιμὴ, γιὰ μιὰ δύο μέρες, ἀπὸ τὸν κομμηματοπώλῃ τους ἕνα μαργαριταρένιο κολλίε διακοσίων χιλιάδων, ἐντελὸς ὅμοιο με τὸ ψεύ- τικο πὺλ ἔχω. Ε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ ψεύτικο κολλίε, θὰ μᾶς δόσῃ δι- ακόσιες χιλιάδες, Πέτρο !...

— Ὅσο γιὰ τὸ ἀληθινόν, πρὶν τὸ ἐπιστρέψω στὸν ἔμπορο, τὸ πῆγα στὴν ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία, ἡ ὁποία τὸ ἐκτίμησε καὶ τὸ ἀσφάλισε γιὰ διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Ἐτοί εἶχω τώρα με- σα στὸ συρτάρι μου ἕνα συμβόλαιο, πὺλ ἀναγνωρίζῃ πὺλ ἔχω ἀληθινὰ μαργαριτάρια καὶ ὑποχρεῶναι τὴν ἐταιρεία νὰ μοῦ πληρώσῃ διακόσιες χιλιάδες φράγκα, ἂν μοῦ τὰ κλέψουν. Μοῦ τὰ κλέψαν, λοιπόν, σήμε- ρα τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα πὺλ ἔδωκα ἀπὸ τὸ ἱερεῖο τὸν ἀπόφρακα καὶ πῆ- γα να γιὰ μιὰ φιλικὴ συνεισφορά.

— Ὑπέβαλα μήνυσι. Μὲ εἶδαν ταραγμένη, ἄνω-κάτω, στὴν ἀστυνομία, στοὺς δρόμους, στὸ σταθμὶ ἐκεῖ κάτω, στὸ σταθμὶ ἔδω, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θέλησα νάρθη ἀπὸψε νὰ με πάρης. Εἶχα ἀνάγκη νὰ συνέλθω, νὰ ξεκουρασθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν κομωδία καὶ γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα νὰ διώξῃς τοὺς ὑπηρετές...

— Όχι, Πέ- τρε, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μιλήσῃς... Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ὅλα ! Ἀλλὰ δὲν θὰ συζητήσω διόλου μαζί σου. Νὰ ἡ μὴνισις πὺλ ἔπρεπε νὰ σοῦ μι- λοῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ γιὰ τὸ μέλλον τους. Κι' ἦτανε φανερό πὺλ ἔπρεπε νὰ σκεφτοῦνε καλὰ τὴ φτώχεια, τὰ νεῖα τῆς 'Υβόνης.

— Ἀλήθεια, δὲν πεινᾷς, ἀγάπη μου ;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἡ 'Υβόνη, πῆρε ἕνα κάθισμα, τῶρα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ γραφείου καὶ κάθισε. Μὲ τὰ χέρια στοὺς κρατούρους τῆς, σφίγγοντας με τὰ δάχτυλα τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά, κτυπώντας κα- τὰματα τὸν ἄνδρα τῆς, πὺλ ἦσαν καὶ με καθαρή φωνή, με τὴν αὐ- ταρχικότητα πὺλ τῆς ἔδινε ἡ ἀπόλυτη λογικὴ τῆς, τοῦ εἶπε :

— Δὲν θὰ μοῦ ἀπαντήσης τώρα. Δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης ἀμέ- σως. Αὐτὸ πὺλ θέλω ἀπὸ σένα, εἶνε νὰ μ' ἀκούσης μονάχα. Ὅταν τε- λειώσω, ἐγὼ θὰ φύγω, γιὰ νὰ σ' ἀφήσω νὰ σκεφθῇς ἐλεύθερα... Δὲν θὰ δοκιμάσω καμμιὰ πίκρα, ἀνεργητικῆς ἐναντίον σου. Ἐννοῶ νάρθη- ὅλη σου τὴν ἐλευθερία... Τώρα μπορὼ νὰ σοῦ μιλήσω... Δὲν παροτι- ρησες πὺλ δὲν φορῶ ἀπὸψε τὸ κολλίε μου με τὰ ψεύτικα μαργαριτά- ρια ;

— Ε, λοιπόν, δὲν τὸ ἔχω πειὰ... Μὴ νομῖσεις ὅμως πὺλ τὸ πούλη- σα. Ἀπλοῦστα τὸ πέ- ταξα...

— Ἀκουσέ με καὶ θὰ με καταλάβεις. Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες δὲν εἶχαμε ἀρκετὰ χρή- ματα καὶ δὲν μποροῦσε νάρθηκ μαζί μου στὸ Παρίσι. Ἡ ἀπουσία σου ἀπὸ κοντὰ μου κατὰ- στρεψε κάθε μου ἐγχα- ρίστησι. Σ' ἀγαπῶ, Πέ- τρε. Ἀγαπάωμστε. Αὐ- τὸ τὸ ἔξερουμε κι' οἱ δύο μας... Στὸ Παρίσι, λοιπόν, μοῦ ἤρθε ἡ ἰ- δέα...

— Ἐνα προῖ ἡ ἔα- δέλη σου ἡ ντ' Ὀμ- περνούα με πῆρε μαζί τῆς στὸν ἀδελφάντο- πλὴ τῆς, γιὰ νὰ τὸν πα- ροκαλέσῃ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ κολλίε καὶ τὰ βρα- χίολια τῆς, πὺλ ἤθελε νὰ τ' ἀσφαλίσῃ ἐνα- ντίον τὸν κινδύνον κλο- πῆς. Μοῦ ἔδωσε ὅλες τὴς πληροφορίες γι' αὐ- τοῦ τοῦ εἶδους τὴς ἀ- σφάλειες. Τότε ἔκανα ἀμέσως τὸ σχέδιό μου. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐ- ξακολουθήσουμε τὴ ση-

μερινὴ μας ζωὴ. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τὴς γυναῖκες, πὺλ μέσα στὸν ἔρωτα ἔ- χνοῦν τὴς καρὲς πὺλ δίνει ὁ πλοῦτος. Ἀπεναντίας, μοῦ χρειάζονται χρή- ματα. Θέλησα λοιπὸν νὰ βροῦμε ἕνα ποσόν, πὺλ θὰ μᾶς ἐπαρῆναι ἡ ἀλλοίωσις τῆς σημερινῆς ζωῆς μας. Μὲ παρακολουθεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Αὐτὸ τὸ ποσόν νομίζω πὺλ θὰ τὸ ἔχω, ἂν δεχθῇς νὰ με βοηθήσῃς.

Ἐποῦ, ὑπάρχουν κινδύνον καὶ πρέπει νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Πρῶ- κεται νὰ βροῦμε διακόσιες χιλιάδες φράγκα, καὶ, διακόσιες χιλιάδες φράγκα...

— Ε, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ μᾶς δὲν μποροῦν νὰ βροῦν με τῆμα μέσα διακόσιες χιλιάδες φράγκα... Ὡ ! σὲ παρακαλῶ, Πέ- τρε !...

— Ὑστερα μιλάς... Ἀργότερα !... Γιὰ τὴν ὥρα, ἀκούγε μόνο !...

Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, δὲν θὰ συζητήσουμε. Ὅταν μιλήσῃς αὐτὸ πὺλ ἔα- να, ἐγὼ θὰ φύγω καὶ σὺ θ' ἀποφασίσῃς μόνος σου. Ἡ ἔαδελφῃ σου, λοιπόν, γιὰ νὰ ἀστυεινθῇ, μοῦ ἐξηγήσῃ πόσο ἐνικολο θὰ ἦτανε ν' ἀπα- τήσῃ κανεὶς τὴν ἐταιρεία πὺλ ἀσφαλίζει τὰ κομμάτια, νὰ σκινοθετῇ μιὰ κλοπὴ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀξία τὸν χαμένον διαμαντικόν... Γιὰ νὰ τὸ κάνω ὅμως αὐτὸ, μοῦ χρειάζονται νάρθη κομμάτια γιὰ νὰ τ' ἀσφαλίσω. Χάρης στὸ ὄνομα τὸν ντ' Ὀμπερνούα, μπόρεσα καὶ πῆρα γιὰ δοκιμὴ, γιὰ μιὰ δύο μέρες, ἀπὸ τὸν κομμηματοπώλῃ τους ἕνα μαργαριταρένιο κολλίε διακοσίων χιλιάδων, ἐντελὸς ὅμοιο με τὸ ψεύ- τικο πὺλ ἔχω. Ε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ ψεύτικο κολλίε, θὰ μᾶς δόσῃ δι- ακόσιες χιλιάδες, Πέτρο !...

— Ὅσο γιὰ τὸ ἀληθινόν, πρὶν τὸ ἐπιστρέψω στὸν ἔμπορο, τὸ πῆγα στὴν ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία, ἡ ὁποία τὸ ἐκτίμησε καὶ τὸ ἀσφάλισε γιὰ διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Ἐτοί εἶχω τώρα με- σα στὸ συρτάρι μου ἕνα συμβόλαιο, πὺλ ἀναγνωρίζῃ πὺλ ἔχω ἀληθινὰ μαργαριτάρια καὶ ὑποχρεῶναι τὴν ἐταιρεία νὰ μοῦ πληρώσῃ διακόσιες χιλιάδες φράγκα, ἂν μοῦ τὰ κλέψουν. Μοῦ τὰ κλέψαν, λοιπόν, σήμε- ρα τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα πὺλ ἔδωκα ἀπὸ τὸ ἱερεῖο τὸν ἀπόφρακα καὶ πῆ- γα να γιὰ μιὰ φιλικὴ συνεισφορά.

— Ὑπέβαλα μήνυσι. Μὲ εἶδαν ταραγμένη, ἄνω-κάτω, στὴν ἀστυνομία, στοὺς δρόμους, στὸ σταθμὶ ἐκεῖ κάτω, στὸ σταθμὶ ἔδω, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θέλησα νάρθη ἀπὸψε νὰ με πάρης. Εἶχα ἀνάγκη νὰ συνέλθω, νὰ ξεκουρασθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν κομωδία καὶ γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα νὰ διώξῃς τοὺς ὑπηρετές...

— Όχι, Πέ- τρε, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μιλήσῃς... Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ὅλα ! Ἀλλὰ δὲν θὰ συζητήσω διόλου μαζί σου. Νὰ ἡ μὴνισις πὺλ ἔπρεπε νὰ σοῦ μι- λοῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ γιὰ τὸ μέλλον τους. Κι' ἦτανε φανερό πὺλ ἔπρεπε νὰ σκεφτοῦνε καλὰ τὴ φτώχεια, τὰ νεῖα τῆς 'Υβόνης.

— Ἀλήθεια, δὲν πεινᾷς, ἀγάπη μου ;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἡ 'Υβόνη, πῆρε ἕνα κάθισμα, τῶρα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ γραφείου καὶ κάθισε. Μὲ τὰ χέρια στοὺς κρατούρους τῆς, σφίγγοντας με τὰ δάχτυλα τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά, κτυπώντας κα- τὰματα τὸν ἄνδρα τῆς, πὺλ ἦσαν καὶ με καθαρή φωνή, με τὴν αὐ- ταρχικότητα πὺλ τῆς ἔδινε ἡ ἀπόλυτη λογικὴ τῆς, τοῦ εἶπε :

— Δὲν θὰ μοῦ ἀπαντήσης τώρα. Δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης ἀμέ- σως. Αὐτὸ πὺλ θέλω ἀπὸ σένα, εἶνε νὰ μ' ἀκούσης μονάχα. Ὅταν τε- λειώσω, ἐγὼ θὰ φύγω, γιὰ νὰ σ' ἀφήσω νὰ σκεφθῇς ἐλεύθερα... Δὲν θὰ δοκιμάσω καμμιὰ πίκρα, ἀνεργητικῆς ἐναντίον σου. Ἐννοῶ νάρθη- ὅλη σου τὴν ἐλευθερία... Τώρα μπορὼ νὰ σοῦ μιλήσω... Δὲν παροτι- ρησες πὺλ δὲν φορῶ ἀπὸψε τὸ κολλίε μου με τὰ ψεύτικα μαργαριτά- ρια ;

— Ε, λοιπόν, δὲν τὸ ἔχω πειὰ... Μὴ νομῖσεις ὅμως πὺλ τὸ πούλη- σα. Ἀπλοῦστα τὸ πέ- ταξα...

— Ἀκουσέ με καὶ θὰ με καταλάβεις. Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες δὲν εἶχαμε ἀρκετὰ χρή- ματα καὶ δὲν μποροῦσε νάρθηκ μαζί μου στὸ Παρίσι. Ἡ ἀπουσία σου ἀπὸ κοντὰ μου κατὰ- στρεψε κάθε μου ἐγχα- ρίστησι. Σ' ἀγαπῶ, Πέ- τρε. Ἀγαπάωμστε. Αὐ- τὸ τὸ ἔξερουμε κι' οἱ δύο μας... Στὸ Παρίσι, λοιπόν, μοῦ ἤρθε ἡ ἰ- δέα...

— Ἐνα προῖ ἡ ἔα- δέλη σου ἡ ντ' Ὀμ- περνούα με πῆρε μαζί τῆς στὸν ἀδελφάντο- πλὴ τῆς, γιὰ νὰ τὸν πα- ροκαλέσῃ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ κολλίε καὶ τὰ βρα- χίολια τῆς, πὺλ ἤθελε νὰ τ' ἀσφαλίσῃ ἐνα- ντίον τὸν κινδύνον κλο- πῆς. Μοῦ ἔδωσε ὅλες τὴς πληροφορίες γι' αὐ- τοῦ τοῦ εἶδους τὴς ἀ- σφάλειες. Τότε ἔκανα ἀμέσως τὸ σχέδιό μου. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐ- ξακολουθήσουμε τὴ ση-

μερινὴ μας ζωὴ. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τὴς γυναῖκες, πὺλ μέσα στὸν ἔρωτα ἔ- χνοῦν τὴς καρὲς πὺλ δίνει ὁ πλοῦτος. Ἀπεναντίας, μοῦ χρειάζονται χρή- ματα. Θέλησα λοιπὸν νὰ βροῦμε ἕνα ποσόν, πὺλ θὰ μᾶς ἐπαρῆναι ἡ ἀλλοίωσις τῆς σημερινῆς ζωῆς μας. Μὲ παρακολουθεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Αὐτὸ τὸ ποσόν νομίζω πὺλ θὰ τὸ ἔχω, ἂν δεχθῇς νὰ με βοηθήσῃς.

Ἐποῦ, ὑπάρχουν κινδύνον καὶ πρέπει νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Πρῶ- κεται νὰ βροῦμε διακόσιες χιλιάδες φράγκα, καὶ, διακόσιες χιλιάδες φράγκα...

— Ε, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ μᾶς δὲν μποροῦν νὰ βροῦν με τῆμα μέσα διακόσιες χιλιάδες φράγκα... Ὡ ! σὲ παρακαλῶ, Πέ- τρε !...

— Ὑστερα μιλάς... Ἀργότερα !... Γιὰ τὴν ὥρα, ἀκούγε μόνο !...

Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, δὲν θὰ συζητήσουμε. Ὅταν μιλήσῃς αὐτὸ πὺλ ἔα- να, ἐγὼ θὰ φύγω καὶ σὺ θ' ἀποφασίσῃς μόνος σου. Ἡ ἔαδελφῃ σου, λοιπόν, γιὰ νὰ ἀστυεινθῇ, μοῦ ἐξηγήσῃ πόσο ἐνικολο θὰ ἦτανε ν' ἀπα- τήσῃ κανεὶς τὴν ἐταιρεία πὺλ ἀσφαλίζει τὰ κομμάτια, νὰ σκινοθετῇ μιὰ κλοπὴ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀξία τὸν χαμένον διαμαντικόν... Γιὰ νὰ τὸ κάνω ὅμως αὐτὸ, μοῦ χρειάζονται νάρθη κομμάτια γιὰ νὰ τ' ἀσφαλίσω. Χάρης στὸ ὄνομα τὸν ντ' Ὀμπερνούα, μπόρεσα καὶ πῆρα γιὰ δοκιμὴ, γιὰ μιὰ δύο μέρες, ἀπὸ τὸν κομμηματοπώλῃ τους ἕνα μαργαριταρένιο κολλίε διακοσίων χιλιάδων, ἐντελὸς ὅμοιο με τὸ ψεύ- τικο πὺλ ἔχω. Ε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ ψεύτικο κολλίε, θὰ μᾶς δόσῃ δι- ακόσιες χιλιάδες, Πέτρο !...

— Ὅσο γιὰ τὸ ἀληθινόν, πρὶν τὸ ἐπιστρέψω στὸν ἔμπορο, τὸ πῆγα στὴν ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία, ἡ ὁποία τὸ ἐκτίμησε καὶ τὸ ἀσφάλισε γιὰ διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Ἐτοί εἶχω τώρα με- σα στὸ συρτάρι μου ἕνα συμβόλαιο, πὺλ ἀναγνωρίζῃ πὺλ ἔχω ἀληθινὰ μαργαριτάρια καὶ ὑποχρεῶναι τὴν ἐταιρεία νὰ μοῦ πληρώσῃ διακόσιες χιλιάδες φράγκα, ἂν μοῦ τὰ κλέψουν. Μοῦ τὰ κλέψαν, λοιπόν, σήμε- ρα τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα πὺλ ἔδωκα ἀπὸ τὸ ἱερεῖο τὸν ἀπόφρακα καὶ πῆ- γα να γιὰ μιὰ φιλικὴ συνεισφορά.

— Ὑπέβαλα μήνυσι. Μὲ εἶδαν ταραγμένη, ἄνω-κάτω, στὴν ἀστυνομία, στοὺς δρόμους, στὸ σταθμὶ ἐκεῖ κάτω, στὸ σταθμὶ ἔδω, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θέλησα νάρθη ἀπὸψε νὰ με πάρης. Εἶχα ἀνάγκη νὰ συνέλθω, νὰ ξεκουρασθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν κομωδία καὶ γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα νὰ διώξῃς τοὺς ὑπηρετές...

— Όχι, Πέ- τρε, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μιλήσῃς... Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ὅλα ! Ἀλλὰ δὲν θὰ συζητήσω διόλου μαζί σου. Νὰ ἡ μὴνισις πὺλ ἔπρεπε νὰ σοῦ μι- λοῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ γιὰ τὸ μέλλον τους. Κι' ἦτανε φανερό πὺλ ἔπρεπε νὰ σκεφτοῦνε καλὰ τὴ φτώχεια, τὰ νεῖα τῆς 'Υβόνης.

— Ἀλήθεια, δὲν πεινᾷς, ἀγάπη μου ;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἡ 'Υβόνη, πῆρε ἕνα κάθισμα, τῶρα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ γραφείου καὶ κάθισε. Μὲ τὰ χέρια στοὺς κρατούρους τῆς, σφίγγοντας με τὰ δάχτυλα τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά, κτυπώντας κα- τὰματα τὸν ἄνδρα τῆς, πὺλ ἦσαν καὶ με καθαρή φωνή, με τὴν αὐ- ταρχικότητα πὺλ τῆς ἔδινε ἡ ἀπόλυτη λογικὴ τῆς, τοῦ εἶπε :

— Δὲν θὰ μοῦ ἀπαντήσης τώρα. Δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης ἀμέ- σως. Αὐτὸ πὺλ θέλω ἀπὸ σένα, εἶνε νὰ μ' ἀκούσης μονάχα. Ὅταν τε- λειώσω, ἐγὼ θὰ φύγω, γιὰ νὰ σ' ἀφήσω νὰ σκεφθῇς ἐλεύθερα... Δὲν θὰ δοκιμάσω καμμιὰ πίκρα, ἀνεργητικῆς ἐναντίον σου. Ἐννοῶ νάρθη- ὅλη σου τὴν ἐλευθερία... Τώρα μπορὼ νὰ σοῦ μιλήσω... Δὲν παροτι- ρησες πὺλ δὲν φορῶ ἀπὸψε τὸ κολλίε μου με τὰ ψεύτικα μαργαριτά- ρια ;

— Ε, λοιπόν, δὲν τὸ ἔχω πειὰ... Μὴ νομῖσεις ὅμως πὺλ τὸ πούλη- σα. Ἀπλοῦστα τὸ πέ- ταξα...

— Ἀκουσέ με καὶ θὰ με καταλάβεις. Πρὶν ἀπὸ δεκαπ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ Η ΔΙΕΣ ΜΑΣ. — ΠΡΟΣ ΘΕΟΥ, ΟΧΙ ΠΛΟΥΤΗ ! ΟΥΤΕ ΓΗΡΑΤΕΙΑ !... ΟΥΤΕ ΓΚΡΙΝΙΕΣ... — ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΘΕΣΙ, ΛΙΓΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΗΣΥΧΗ ΖΩΗ, ΠΟΛΥ ΑΓΑΠΗ, ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΦΟΣΙΩΣΙ. — ΜΑΚΡΥΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΙΛΑΡΑΔΕΣ !
Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΕΠΑΨΕ ΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗ ΤΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, κλπ. κλπ.

Συνεχίζουμε και σήμερα την δημοσίευση των απαντήσεων των αγαπητών μας αναγνωστών περί του ιδανικού συζύγου.

Η δις ΑΛΙΚΗ μās γράφει :
Ποιος είναι ο ιδεώδης κατά την γνώμη μου σύζυγος ; 'Ε-
γώ από αυτούς τους τρεις τύπους ιδιαίτερα προτιμώ τον δι-
κνύω στους μελαγχρινούς. 'Ο άνδρας δηλαδή τον οποίον θα
υπανδρευθώ, θέλω να είναι υψηλού αναστήματος, να έχει μαύ-
ρα και όλιγον κατασάρμα μαλλιά και να έχει επίσης μεγάλα
και εκφραστικά μάτια. 'Ο άνδρας επομένως που όνειρεύο-
μαι ξύπνια και κοιμισμένη, θέλω να έχει ανδρικά χαρακτη-
ριστικά και να είναι όλιγον ασήπρος και όχι χαλκός !...
Ποιος είναι ο ευτυχέστερος γάμος και διατί ; Ευτυχέστερος
γάμος, κατά την γνώμη μου, δύναται να θεωρηθεί εκείνος
όστις γίνεται εξ έρωτος άννου και όχι εκ χυδαίου έρωτος,
όστις πριν από το γάμο έχει τραγικές συνέπειες. Δεν απο-
κλείω όμως και εκείνους τους γάμους οίτινες γίνονται δια
συνοικειού, διότι είναι αποδεχόμενοι ότι πολλοί τοιούτοι
γάμοι υπήρξαν αρκετά ευτυχείς. 'Ασάτωκας και ο άνδρας και
η γυναίκα πρέπει να έχουν σχεδόν την αυτήν ηλικίαν. Και
μη νομίζει κανείς ότι ευτυχισμένο θα είναι εκείνο το κορίτσι
που θα υπανδρευθεί έναν πλούσιο άνδρα... 'Αλλοίμονο ! 'Η
ευτυχία δεν εύρίσκεται στα πλούτη. Τι να τον κάνει εκείνον
τον άνδρα που θα με ντύση στα χρυσά και θα είναι γέρος ;
Προτιμώ χίλιες φορές νέο και πτωχό, παρά γέρο και πλού-
σιο. Διότι τα χρυσά και τα διαμαντικά που θα μου φορέση
δυστυχώς δεν όμιλούν. Τό ακριβώτερο διαμάντι θα είναι δι-
έμέ ο νέος άνδρας, που θα έχω στο πλευρό μου, που θα έχω
τά ίδια γούστα με μένα και θα κάνει τις ίδιες τρέλλες. Πρέ-
πει ακόμη να είναι και οι δύο σύζυγοι σωματικώς και πνευ-
ματικώς εξ ίσου ανεπτυγμένοι και της αυτής κοινωνικής τά-
ξεως.
Μεθ' υπολήψεως
'Αλίκη

Υ. Γ. — Είθε κάθε κοριτσιού να πραγματοποιηθούν τα όνει-
ρά του — κατά τις επιθυμίες του — άλλα να μη λησμονή και
την παροιμία : «'Αλλη ή βουλή των ανθρώπων και άλλα ο
Θεός κελεύει».

Η δις ΝΕΛΛΗ ΚΡΗΤΙΚΟΥ ('Αθήναι), μās απαντά :
'Αγαπημένο μου «Μπουκέτο»,
φαντάζομαι τον ιδανικό σύζυ-
γο ; Πολύ ευχαρίστως. Πρώτα
- πρώτα, πρέπει να είναι υγιής.
'Ενας άνδρας φιλάσθενος είναι
κατ' ανάγκην γκρινιάρης και ή
γκρίνια πάντοτε σκοτώνει την
ευτυχία. Δεν είναι ανάγκη να
είναι εκατομμυριούχος. Φτάνει
να μπορεί να ζή την οικογένειά
του με σχετική άνεση. 'Η αλη-
θινή ευτυχία δεν εξαρτάται από
τά χρήματα. 'Επειτα ο άνδρας
πρέπει να είναι μορφωμένος, έ-
ξυπνος και πρό παντός να έχω
καλό χαρακτήρα. Να είναι δη-
λαδή τίμιος, ευγενής και καλό-
καρδος. 'Όσον αφορά τη σωμα-
τική όμορφιά του άνδρος, έχω
τη γνώμη ότι είναι δευτερεύον
ζήτημα. Μπορεί ένας σύζυγος
να είναι όρατος, να μοιάζει το
Ραμόν Νοβάρο ή το Βίλλυ
Φρίτς, συγχρόνως όμως να έχω
κακόν χαρακτήρα. Φαντάζεσθε
ότι άρκει μόνον ή ωραιότης του
άνδρος για να γίνει ευτυχισμέ-
νη μία γυναίκα, όταν δεν ύπαρ-
χουν και ψυχικά χαρίσματα ;
Πάντως ο άνδρας πρέπει να εί-
νε μάλλον ύψηλός και να γτύ-
νεται με γούστο. 'Όταν ο σύζυ-
γος είναι έξυπνος, ξέρει με ένα
καλό λόγο, με ένα όμορφο κομ-

Η δις ΜΑΡΙΚΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜΟ-
ΠΟΥΛΟΥ μās γράφει :
'Αγαπητό μου και τριχαρι-
τωμένο «Μπουκέτο», 'Ο έξο-
φρενικός όσον και πρωτότυ-
πος διαγωνισμός σου έθεσε
εις κίνησην όλας τας 'Αττίδας
των 'Αθηνών και περιχώρων,
οι όποιοι σπεύδουν με φανατι-
σμόν να εκθέσουν τας σκέψεις
των. Μία λοιπόν εκ των σατη-
ρευτικών αναγνωστρίων σου
είμαι και εγώ, ή όποία έσπευ-
σα προθύμως να έξυπνηθώ
και να κοσμήσω δια των πε-
νιχρών μου σκέψεων τό άγα-
πητό μου περιοδικό. 'Ως πρό-
τυπον ιδανικού άνδρος θεωρεί-
ται εκείνος ο άνδρας, κατά
την ιδικήν μου αντίληψιν, που
συγκεντρώνει τας κατωτέρω
ψυχικάς και σωματικές άρε-
τάς : 'Από σωματικής άποψέ-
ως, τον άνδρα τον θέλω φ-
θλητικού παραστήματος, άγε-
ρόχου ύψους και έν γένει με
επιδηλτικήν εμφάνισιν. 'Η έ-
λη εμφάνισις του να προσείη
τόν θαυμασμόν και αι κινήσεις
του να δεικνύουν άνδρα μεγα-
λοπρεπή και άποφασιστικήν.
'Όσον αφορά τά ψυχικά του

χαρίσματα, με έλκύει και με σαγηνεύει ο άνδρας εκείνος ό-
στις κατορθώνει δια της εύλογητίας του και δια των ψυχι-
κών του χαρισμάτων να με συναρπάξη. Θέλω ακόμη να μου
φέρεται με παραδειγματικήν τρυφερότητα και όχι με βα-
ναυσότητα και χυδαιότητα, όπως τύποι τινές, που καθιστούν
τόν συζυγικόν βίον...άβυσσον. 'Ως πλέον ευτυχισμένον γά-
μον θεωρώ εκείνον που συνδέει δυο πρόσωπα άμφοτέρων τών
παρατάξεων, όχι υπό τό πρόσχημα της αγάπης, που έχει πολ-
λάκις έντελώς συμφεροντολογικούς λόγους, αλλά τον γάμον
εκείνον του όποιου τά πρόσωπα δεσμεύονται με άμοιβαίον
και παράφορον έρωτα.
Με αγάπην, ή φίλη σου
Μαρίκα Σεραφειμοπούλου

Η δις ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ (Πειραιεύς), μās γράφει :
'Αγαπητό «Μπουκέτο». 'Εξηγήσατε από τας αναγνωστρίων
σας να σας πούν την γνώμη τους για τον ιδανικό σύζυγον.
'Ο ιδανικός σύζυγος, κατ' έμέ, πρέπει να είναι άφροντις, ά-
μέριμνος και χωρίς προλήψεις, πρόθυμος να έκτελή κάθε ή-
διοντοσίαν και κάθε προσταγήν, έτοιμος για κάθε θύσιαν, εί-
τε ήθικην είτε υλικήν, διόλου ζηλιάρης, ευτυχισμένος όταν
δίνει και παίρνει την ήδονήν,
εύγενικός δέ τόσο, ώστε την ό-
ρα που θα καταλάβη ότι ήρθε
ή στιγμή του κόρου και του χω-
ρισμού, να βγάλη ως κάτω τό
κατελάκι του και να πη : «Ω-
ρεθούάρ και μερσί !» Τέλος, ο
πιο ευτυχισμένος γάμος είναι έ-
κείνος που ο σύζυγος έχει τά
άνωτέρω προτερήματα.

Με έκτίμησιν.

Αγγελική Σταματάκη

Η δις «ΜΙΚΡΗ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ»
(Αθήναι, όδός 'Επικρατών 66),
μās γράφει άνοιχτά, ειλικρινώς, παλ-
ληχαρία.
'Ο ιδεώδης σύζυγος για μένα
είναι εκείνος που αγαπά. Τόν α-
γαπά, τον λατρεύω και ή με-
γάλη μου αγάπη δεν μ' αφήνει
να δώ τά έκαιτώματά του.

«Μικρή του Πόνου»

Η δις Μ. Ρ. («Αγριολούδο»,
'Αθήναι), μās γράφει :

Ω ! Με ρωτάτε να σας πώ
ποιός είναι ο ιδεώδης σύζυγος.
Κατά τη γνώμη μου, είναι εκεί-
νος που λατρεύω και είναι όπως
τόν θέλω, με όλες τις χάρες και
τις ιδιοτροπίες του. Είθε ο Θεός
να μου τόν χαρίση, κι' αυτός
θα είναι ο ευτυχισμένος γάμος
για μένα. Τό γιατί ; 'Ε, αυτό
σας άφήνω να τό έννοήσετε.

Με έκτίμησιν.

«Αγριολούδο» (Μ.Ρ.)

Η δις Ν. Ε. Ν. (Συνεχία Βύρω-
νος), μās απαντά :

Σας γράφω με λίγες γραμ-
μές τις αξιώσεις που έχω περί του ιδανικού συζύγου : 'Ο
μέλλων σύζυγός μου θέλω να είναι άν όχι και τέλειος, διότι
δεν ύπάρχει τέλειος άνδρας, αλλά ένας άνθρωπος καλός, έρ-
γατικός και να με αγαπά πολύ. 'Ωμορφος ή άσχημος ; 'Αι
Αυτό δεν μ' ένδιαφέρει και τόσο. Φτάνει ν' αγαπιόμαστε κι'
οι δυο πολύ και να συμμεριζόμαστε τις λύπες και τις χαρές
εξ ίσου. 'Η όμορφιά, όπως σας είπα και προηγουμένως, είναι
οδύνη. Κατά τη δική μου γνώμη, αυτός θα είναι ευτυχισμέ-
νος γάμος, άφου τό πάν για τους δυο μας θα είναι ή αγάπη
και ή όμόνοια.

Δις Ν. Ε. Ν.

Η δις ΚΙΚΗ ΠΕΡΙΠΝΙΑ (Πάτρα), μās γράφει, πολύ - πολύ
όμα :

'Αγαπητό «Μπουκέτο». 'Ιδανικός σύζυγος είν' εκείνος που
φροντίζει να...πεθάνη λίγον καιρό μετά τό γάμο του, αφή-
νοντας στη χήρα του δόκληρη την περιουσία του ! Οι σύ-
ζυγοι που δεν έχουν πλούτη και δεν πεθαίνουν έγκαίρως,
είναι...κακής ανατροφής ! Αυτή είναι ή ταπεινή μου γνώμη.

Με τιμήν.

Κική Περιπνιά

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες απαντήσεις.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Τό μικρότερο μηχανήμα ραδιοφώνου έχει κατασκευασθή από έναν
Σέρβο μηχανικό - ηλεκτρολόγο, τόν Μ. Χάσι.

—Τό μέγεθός του είναι όσο και ενός επιτραπέζιου ρολογιού.

—Σε μερικές άγροτικές περιφέρειες της Ρουμανίας, όταν τα κορί-
τσια έρθουν σε ήλικία γάμου, οι γονείς των ζωγραφίζουν έξω από την
πόρτα του σπιτιού των ένα λουλούδι, τό όποιον σημαίνει ότι ύπάρχει
στό σπίτι κορίτσι της παντρείας.

—Στην 'Αμερική ύπάρχει ένας άνθρωπος, ο όποιος επί 40 χρόνια
είχε ως μόνη του δουλειά να κάνει...403 βήματα προς άνατολάς και 403
βήματα προς δυσμάς !

—'Ο άνθρωπος αυτός είναι ταχυδρόμος, όνομάζεται Χέρμπερτ Κούκ
και όλο αυτό τό χρονικό διάστημα παρέδιδε τό ταχυδρομείο από τό τα-
χυδρομικό μέγαρο της πόλεως Χέλνγκεν στην δημοχρία, διανύων άπ'αξ
της ήμέρας 806 βήματα άκριβώς άλλε - ρετού.

—Τελευταία όμως ο ταχυδρόμος
αυτός παρατήρησε από τη θέσι του
διά λόγους...άντας !

—Η φύλη των Ζουλού και των
Κάφρων έκτιμών και σέβονται έξαι-
ρετικά τις πεθερές.

—'Οσάκις, π.χ., ένας σύζυγος ό-
μιλεί στην πεθερά του, στέκεται σε
άπόσταν και ουδέποτε του επιτρέπε-
ται να προσφέρη τ' όνομά της.

—Στη Σαμόα μερικά κορίτσια έ-
χουν άγορίστια όνόματα και μερικά
άγορια όνόματα κοριτσιάτικα.

—Συμβαίνει δέ αυτό γιατί όταν
ένα κορίτσι γεννηθή μετά τον θάνα-
τον του άδελφού του, οι γονείς του
του δίνουν τό όνομα του μεταστάν-
τος, τό ίδιο δέ άκριβώς γίνεται και
για τ' άγόρια.

—Πολλοί λίγοι άσφαλώς από
τους άναγνώστες μας θα γνωρίζουν
ότι από τό μέλι παράγεται...ξύδι !

—'Ωστόσο, πρόκειται περί γεγονό-
τος.

—'Η μετατροπή αυτή από του
γλυκού στο ξύδι έπιτυγχάνεται με
τη βοήθαι του μελιού σε όρισμένη
θερμοκρασία.

—Οι βιομηχανοί και οι χημικοί, ά-
φου απέτυχαν στις προσπάθειές τους
να παραγάγουν τεχνητό μετάξι από
τις...άντες, φροντίζουν τώρα να βγά-
λουν μετάξι από τά φίδια. Θά τό
πείθουν όμως ;

—Στό Σιάγκο, τόν περασμένο μή-
να, έγινε ένας πρωτότυπος διαγωνι-
σμός.

—Στό διαγωνισμό αυτόν, στον ό-
ποιο έλαβαν μέρος όλοι οι κάτοικοι
και όλοι όσοι είχαν μαγειρεύει γνώ-
σεις, έκείνος ο όποιος στο μικρότερο
χρονικό διάστημα διά παρήγαγε τό
εύγενστότερο φαγητό, θα κέρδιζε ένα χρηματικό βραβείο.

—Τό περίεργο δέ είναι ότι τό πρώτο βραβείο τό κέρδισε ένας πά-
στορ, ο άδελφός του Σ. Α. Χάρντινγκ, ο όποιος μαγειρεύει άνε-
σώς ένα φαγητό ύπεροχής νοστιμάδας.

—Τό δημοτικό συμβούλιο της ούγγρης πόλεως Κεσνκεμέτ, στους
νέοπαράγοντες, οι όποιοι επιθυμούν να εγκατασταθούν στην πόλη αυτή,
προσφέρει ως γάμφο δώρο μία δόκληρη κυνέλη μαζί με τις μέλισσες.
—'Ο περιβόητος παπαγάλος της αμερικανικής Πουέρτο Ρίκο, ο όποιος
έζησθη κυνέη από την Ρωσία κατά την επανάστασι των Μπολσεβί-
κων, είναι ήδη 140 χρόνων και άντικει πριν στην αυτοκαταστροφή της Ρω-
σίας Αικατερίνη.

—'Ο γέρος αυτός παπαγάλος ζή τώρα τυλιγμένος σε μία ζεστή
κοσέρετα, είναι τέλειος μαθημένος και μόνο στην όψη του ύπάρχουν
άκόμη δυο φτερά.

—Τέλος ο Μαδοσάλης αυτός των περσιών τρέφεται με γάλα και
τσάου - μπάρι, γιατί τό σάκρο του έχει κυρτωθή άρκετά και δεν
μπορεί να φά στερές τροφές.

—Τό μεγαλύτερο μονοκόμματο χαλκόδινο τόξο γεφύρας είναι τό τό-
ξο της γεφύρας του Τάιν, στο Νιουκασλ της 'Αγγλίας.

—Τελευταίως, έφθ ο πλοίαρχος Κέιν επέθεσε κατά μέρος των
άκτων της Νοτίου 'Αμερικής τά υποθύκια τηλεγραφικά καλώδια, σε
ένα άπ' αυτά παρατήρησε τό νεκρό σώμα μιας φάλαινας.

—'Η φάλαινα αυτή είχε έλλείψει τά καλώδια για χταπόδια και στην
αλή της μ' αυτά, μετετρέθηκε ανάμεσα τους και φύσησε της πένας.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΕΙΔΟΥΣ „ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ“

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ ΤΟΥ ΤΕΞΑΣ

Τα έγκληματα των ανισορρόπων κακοποιών του Νέου Κόσμου. Η ανατριχιαστική περιπέτεια ενός ζεύγους νεονύμφων. Η απρόοπτος εμφάνισις ενός «γκάγκστερ». Με το πιστόλι στο χέρι. Μιά τραγωδία στο δάσος του Τεξάς. Τα φριχτά μαρτύρια της Γκλόριας Φράνσμαν. Πώς συνέληφθη ο σκιδιστής, κλπ. κλπ.

ΑΛΟ κακό πάλιν αυτό!... Η 'Ηνωμένες Πολιτείες, έξη μήνες τώρα, έχουν αναστατώσει από ένα νέο είδος γκάγκστερ, τους μυστηριώδεις και έγκληματικούς «απαγωγείς των νεονύμφων», οι οποίοι αποτελούν την κατηγορία των εκβύλων και σκιδιστών κακοποιών του Νέου Κόσμου. Η δράσις αυτών των νέων «κινινάπερς» (απαγωγέων) άρχισε από την Πολιτεία της Αριζόνας και σιγά-σιγά έπεξετάθη και προς τις Βόρειες περιοχές κι' έφτασε ακόμη κι' ως το Λος Άντζελες και το Χόλυγουντ.

Οι νεονύμφοι πλέον σήμερα στην Αμερική αποφεύγουν τα έκκεντρικά γαμήλια ταξείδια και τη σελήνη του μέλιτος στην ένοχη. Προτιμούν την ασφάλεια της εγκαταστάσεώς τους άμεσως στο νέο σπίτι τους ή σ' ένα πολυτελές ξενοδοχείο μιας μεγάλης πόλεως. Μ' αυτόν τον τρόπο δεν ριψοκινδυνεύουν να πέσουν στα χέρια των σκιδιστών και των ανισορρόπων έγκληματιών και να δούν τη σελήνη του μέλιτος να γίνεται άσφαιρα μία φρικιαστική τραγωδία.

Υπάρχουν όμως και νεονύμφοι, πολύ λίγο φρόνιμοι, αδιόρθωτα έκκεντρικοί, οι οποίοι εξακολουθούν να άγατούν τα πρωτότυπα γαμήλια ταξείδια και να περιφρονούν με παιδική αφέλεια τις μυστηριώδεις και απρόοπτες επιβουλές των «κινινάπερς». Αύτοι λοιπόν οι δυστυχισμένοι πληρώνουν πάντα, είτε με τη ζωή τους, είτε με την καταστροφή της ευτυχίας τους, την παρύλη και άγαρακτηρίστη τόλημ τους.

Μιά τέτοια «τρέλλα» του Μάξουελ Χέρνινγκ και της Γκλόριας Φράνσμαν, των «τραγικών νεονύμφων του Τεξάς», όπως τους αποκάλεσαν, κατέληξε σ' ένα ανατριχιαστικό δράμα που συγκλονίσει αυτές τις μέρες τις Ηνωμένες Πολιτείες κι' αναστάσει για μία ακόμη φορά τις στρατιές των Αμερικανών αστυνομικών. Και να τώρα πώς έχουν τα τραγικά αυτά γεγονότα:

Ο Μάξουελ Χέρνινγκ και η Γκλόρια Φράνσμαν ήσαν φοιτητάι στο πανεπιστήμιο του Τεξάς. Ο Μάξουελ ήταν 20 χρόνων και η όμορφη Γκλόρια 18. Κι' οι δύο τους είχαν πλουσίους γονείς κι' έδελαν τη ζωή ως μία ευχάριστη κι' άμεριμνη διασκέδασι. Μιά μέρα λοιπόν, δίχως να δώσουν λόγο σέ κανένα, πατρευτήκαν με την έκπληκτη προχειρότητα των Αμερικανών και ξεκίνησαν με το αυτοκίνητό τους για να πάνε να περάσουν το μήνα του μέλιτος σ' ένα «ράντσο» (παιδοχείο), χαμένο στα βάθη ενός δάσους, τριάντα χιλιόμετρα μακριά από την πόλη τους.

Ήσαν κι' οι δύο ευτυχισμένοι και δεν συλλογίζονταν διόλου τους κινδύνους μιας τέτοιας «τρέλλας», όταν άξαφνα, λίγο πριν φθάσουν στο δάσος, άκουσαν από την άκρη του έρημου δρόμου μία θραγνή κι' έπιταχτική φωνή:

—Ψηλά τα χέρια!...

Ο Μάξουελ σταμάτησε άμεσως το αυτοκίνητο και σήκωσε τα χέρια του απ' το τιμόνι. Η Γκλόρια, τρομοκρατημένη σήκωσε κι' εκείνη τα χέρια της ψηλά. Την ίδια στιγμή τους πλησίασε ένας άπασιος άνθρωπος με το πιστόλι στο χέρι και μ' ένα φρικώδη μορσασμό στο κτηνώδες πρόσωπό του.

—Οδηγήστε με εκεί που θά σάς πω! τούς φώναξε απειλητικά.

Κι' έπειτα, μ' ένα γέλιο τρελλού:

—Μην προσπαθήσετε να αντίσταθτε, γιατί θά σάς φυτέψω από μία σφαίρα στην καρδιά!...

Κι' ο άγνωστος κάθισε πίσω στο αυτοκίνητο με το πιστόλι πάντα γυρισμένο προς το μέρος τους.

—Θάνε κανείς «γκάγκστερ» που προσπαθεί να ξεφύγει από τα χέρια της αστυνομίας... συλλογίσθηκε ο Μάξουελ. Τι να γίνει; Πρέπει να υπακούσω στα λόγια του.»

Το αυτοκίνητο λοιπόν ξεκίνησε πάλι και σέ λίγο μπήκε μέσα

στο σκοτεινό δάσος.

—Μην τρέχεις πολύ! του φώναξε τότε ο «γκάγκστερ».

Ο Μάξουελ έλάττωσε την ταχύτητα του αυτοκινήτου και προχώρησε ακόμη πιο μέσα.

—Πάρε τον πρώτο δρόμο άριστερά!... φώναξε πάλι ο άγνωστος με το πιστόλι. Προχώρησε ακόμη!... Πιο σιγά... Και τώρα στόπ!...

Ο Μάξουελ πάγωσε από τη φρίκη του. Η Γκλόρια πάλι ήταν μισοπεθαμμένη από το φόβο της. Η φωνή του «γκάγκστερ» είχε ένα τόσο παράξενο τόνο που τούς έκανε ν' ανατριχιάσουν κι' οι δύο.

—Εμπρός!... Ούστ! Καταθήτε απ' το αυτοκίνητο! τούς πρόσταξε ο «γκάγκστερ». Έτσι... Προχωρήστε τώρα μπροστά, δίχως να κατεβάσετε τα χέρια σας... Άλλοιώς, άλλοίμοινο σας!...

Οι νεονύμφοι κατάλαβαν πια ότι δεν μπορούσαν να ξεφύγουν με κανένα τρόπο από τα έγκληματικά χέρια του άγνωστου που εξακολουθούσε να μορσάει σαν τρελλός.

—Σταθήτε! φώναξε άξαφνα ο «γκάγκστερ». Εμπρός!... Δώστε μου τα λεφτά σας... και τα χρυσάφια!

Η Γκλόρια, τρέμοντας σύγκορμη, έβγαλε τα σκουλαρίκια της, το μαργαριταρένιο κολλίε της και τα δαχτυλίδια της και τα έδωσε όλα στον κακοποιό. Ο Μάξουελ πάλι του έδωσε το πορτοφόλι του με 300 δολάρια.

—Δεν έχετε τίποτ' άλλο; τούς ρώτησε άγρια.

Και δίχως να περιμένη την απάντησή τους, έσπασε τα ρούχα των νεονύμφων, για να θεασιωθί ότι δεν του είχαν κρύψει τίποτα.

—Ωλ-ράιτ! έκανε κατόπιν. Είπατε την αλήθεια. Μά δεν θά σάς αφήσω να μου φύγετε τώρα, πουλάκια μου, και κυρίως έσένα, μικρούλα μου. Μ' άρέσεις και θά σε κάνω δική μου!

Ο Μάξουελ και η Γκλόρια έτρεμαν από το φόβο τους, ανίκανοι πια ν' αντίστασουν. Ο «γκάγκστερ» εστύλιζε τότε από τη μέση του ένα χοντρό σκονινί, έδωσε με άσπραπια ταχύτητα στον κορμό ενός δέντρου τον Μάξουελ κι' ύστερα άρπαξε στην άγκαλιά του την όμορφη Γκλόρια.

—Αφήστε μας!... Αφήστε μας να φύγουμε!... τόν παρακάλεσε ο Μάξουελ. Τι θέλετε από μας; Πήρατε τα λεφτά μου και τα χρυσάφια της γυναίκας μου. Πάρτε και το αυτοκίνητο και φύγετε!... Τι άλλο θέλετε από μας;

Ο άγνωστος ξέσπασε σ' ένα σαρκώδες γέλιο και τράβηξε μαζί του την Γκλόρια, σφίγγοντάς την με τα σιδερένια μπράτσα του. Εκείνη, ούρλιαζοντας από τη φρίκη της, μάτια προσπαθούσε να λυτρωθί από το άποπτικτικό εκείνο αγκάλιασμα και να τρέξει κοντά στον ματωτικό άνδρα της. Ο «γκάγκστερ» γελούσε σαν βαινα, όσο ένοιωθε κοντά στο άπασιο πρόσωπό του το όμορφο πρόσωπο και τα δροσερά και κόκκινα χείλη της Γκλόριας.

Σέ λίγο ο Μάξουελ τούς έχασε από τα μάτια του. Μά εξακολουθούσε ν' ακούη τις φωνές και τ' αναφυλλικά της νεαρής γυναίκας του που την βασάνιζε ο σκιδιστής. Έπειτα απλώθηκε μία νεκρική σιγή μέσα στο δάσος. Ο Μάξουελ τότε άρχισε να κλαίει σαν τρελλός από την άπελπισία του μπροστά σ' αυτή την ανατριχιαστική τραγωδία...

«Υστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, ο άπασιος «γκάγκστερ» ξαναπέρασε μπροστά από τον Μάξουελ, ανέθηκε στο αυτοκίνητο, έβαλε μπροστά τη μηχανή και χάθηκε μέσα στο δάσος.

Η νεκρική σιωπή απλώθηκε πάλι παντού. Ο Μάξουελ που προσπαθούσε να σπάση τα σκονιά, είχε καταταώσει τα χέρια του. Τι είχε άπογίνει η Γκλόρια; Μήπως την είχε στραγγαλίσει ο δήμιός τους;...

Πέρασ' έτσι μισή ώρα φριχτής αγωνίας, όταν άξαφνα η νεαρά γυναίκα του παρουσιάσθηκε κατάχλωμη και με τα μάτια γουρλωμένα από τη φρίκη. Σερνόταν μάλλον παρά περπατούσε και το σώμα της, που ήταν σκεπασμένο με κουρέλια ήταν γεμάτο

Ο άγνωστος τράβηξε μαζί του την Γκλόρια, σφίγγοντάς την με τα σιδερένια μπράτσα του!...

ΝΕΕΣ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΠΩΣ ΓΛΕΝΤΟΥΣΕΝ Ο ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Τα «Πρακτικά της Μυστικής Έπιτηρήσεως του Ρασπούτιν». Η λεπτομερής έκθεσις των κατασκοπών. Οι έρωτες του Ρασπούτιν. Τα μεθυσία του Γρηγόρη Έφτιμοβίτς στη «Βίλλα Ροντέ». Τ' αγαπημένα του τραγούδια, κτλ. κτλ.

Α Ρωσικά Άρχεια της Μόσχας έξεδωκαν έσχάτως διάφορες συλλογές έπισμων έγγραφων γά την άγιοώδη ζωή του μοιραίου Γαρίσα Ναβίι ή Γρηγόρη Έφτιμοβίτς Ρασπούτιν, άνάμεσα στις όποιες ξεχωρίζουν τα περίφημα «Πρακτικά της Μυστικής Έπιτηρήσεως του Ρασπούτιν από την 1ην Ιανουαρίου 1915 ως τις 10 Φεβρουαρίου 1916», τα όποια χύνουν ένα καινούριο φως στη σκοτεινή δράση και στα νυχτερινά γλέντια του «Ιερού Διαβόλου», όπως έλεγαν αυτόν τον δαιμονόληκτο καλόγερο ο ρωσικός λαός.

Από αυτές λοιπόν τις καινούργιες συνταρακτικές αποκάλυψεις βλέπουμε ότι όσο μεγάλωνε ή πολιτική και κοινωνική επίδραση του Ρασπούτιν, τόσο περισσότερο ο «σάτταρς» Ιερανοποιός με τόν πνιγηρό τρόπο τα άγανίζοντα ένστικτά του : άγριάζε, μεθοκοπούσε και χόρευε σαν άσματος στα άριστοκρατικά σαλόνια και στα πολυτέλη νυχτερινά κέντρα της Πετρούπολης και της Μόσχας.

Εκείνη την έποχή, στις άρχες του πολέμου, ο Ρασπούτιν καθόταν στη Γκυροχολιά της Πετρούπολης και το σπίτι του ήταν πάντα περικυκλωμένο από τα όργανα της Μυστικής Αστυνομίας του Γκυλοπιτεφ, ό όποιος είχε διαταχθί από τόν πρωθυπουργό Στούμερ να προσέχη και να προστατεύη τόν Ρασπούτιν, σαν να ήταν μέλος της αυτοκρατορικής οικογενείας.

Αυτή εινε ή καθηγηματική διαταγή του Τσάρου και της Τσαρίνας! είχε κι ή Στούμερ στόν άρχηγό της αστυνομίας.

Από το πρωί ως το βράδυ, λοιπόν, κι' από το βράδυ ως το πρωί, οι κατάσκοποι κι' οι μυστικοί άστυνομικοί υπαυδγαναν στο σπίτι του «σάτταρς», κρυφάκιγαν, κίτταζαν από τις κλειδαρότρυπες και σημείωναν μ' άκριβεια και με κάθε λεπτομέρεια ό,τι γινόταν μέσα σ' αυτό το άντρον του κολασμένου καλόγερου». Τα «Πρακτικά της Μυστικής Έπιτηρήσεως του Ρασπούτιν» έπομένως εινε ή πιο έπισημες και ή πιο άδθεντικές αποδείξεις για τα έργα και τις ημέρες του σατανικού καλόγερου. Θέλετε να δήτε τα όδρα που έκαναν στόν Ρασπούτιν οι έπισκέπτες του ; Όρίστε :

10 Ιανουαρίου 1915.—Η Άναστασία Τσαποβάλένσκα, γυναίκα ενός γιατρού, έκανε όδρο στόν Ρασπούτιν ένα περσιό χαλί.

23 Ιανουαρίου.—Ένας άγνωστος έκκλησαστικός έφερε ένα μεγάλο ψάρι στόν Ρασπούτιν.

28 Ιανουαρίου.—Ο Μπακόβ έφερε σήμερα μία κάσπα με ποτιλίτες σαμάνια για τόν Ρασπούτιν.

Οι κατάσκοποι έκαναν τη δουλειά τους μ' έναν αξιοσημείωτο ζήλο και κατάφεραν πάντα να εξαχνώνουν την ταυτότητα τών προσώπων που έβλεπαν τόν Γρηγόρη Έφτιμοβίτς, γράφοντας άμέσως στά χαρτί τους διάφορες σημειώσεις, σαν κι' αυτές :

29 Ιανουαρίου.—Η γυναίκα του συνταγματάρχη Ταταρίνιζ έκανε έπίσκεψη στόν Ρασπούτιν. Ήθελε την προαγωγή του άνδρός της.

Ο Ρασπούτιν την άγκάλιασε κι' έκανε να την φιλήσει, μιά εκείνη άρνήθηκε κι' έφυγε θυμωμένη. Ή τρυφερή φίλη του γερουσιαστή Μαμόντιζ, που ήθελε άργότερα, στάθηκε πού τυχερή. Ο Ρασπούτιν της ύποσχέθηκε να μιλήσει στόν Τσάρο γιά ό,τι ήθελε ό φίλος της και της έδωσε ραντεβού για τα μεσάνυχτα!

άπό φρικώδεις πληγές.

—Ντόρλινγκ! της φώναξε ο Μάξουελ, κλαίγοντας από τη χαρά του. Ζής λοιπόν; Ζής ακόμη;

—Α! Τι τραγωδία!... Τι συμφορά!... Έκαν' εκείνη με ραγιμένη φωνή, σαν άνθρωπος που έσαναυρίζε από τόν άλλο κόσμο. Είμαι πια μία ντροπιασμένη!... Θέλω να πεθάνω!...

Και κλαίγοντας με λυγμούς έλυσε από τόν κορμό του δέντρου τόν Μάξουελ...

Οι τραγικοί νεονύμφοι, κατά τα έξημερώματα γύρισαν στην πόλη κι' έσπευσαν άμέσως να διηγηθούν την έκπληκτη περιπέτεια τους στην άστυνομία. Όλόκληρη τότε ή Πολιτεία του Τεξάς άναστατώθηκε κι' ο άπασιος «γκάγκστερ» συνέληφθη ύστερ' από δύο μέρες στο Τάιλερ, τη στιγμή που έβαζε σ' ένα γκαζάκι το αυτοκίνητο του Μάξουελ Χέρνινγκ.

Ο σκιδιστής αυτός πρόκειται τώρα να δικασθί κι' εινε άβασιο ότι δεν θά γλυτώση από την ήλεκτρική καρέκλα, γιατί ο νέος λόχος Λίντμπεργκ τιμωρεί με θάνατο τούς άπαγωγείς άκούη κι' όταν δεν έχουν σκοτώσει τα θύματά τους. ΠΩΛ ΠΡΑΒΙΕ

Ο Ρασπούτιν

5 Φεβρουαρίου.—Η Σοφία Καραβία, μία Έλληνίδα, βγήκε σήμερα από την κάμαρα του Ρασπούτιν και μās είπε :

—Δεν έχει κέρρι ο Γρηγόρης Έφτιμοβίτς, κι' όσώσο κάνει ένα σωρό καλές δουλειές. Πήρε πενήντα χιλιάδες ρούβλια από τόν τραπεζίτη Ρομπινσόν γιά κάποιο ρουσφέτι του από τόν ύπουργό Σακόβσκοι.

Όρίστε τώρα και μερικές άλλες σημειώσεις, πιο αποκαλυπτικές, από έναν άλλο κατάσκοπο της Μυστικής Αστυνομίας :

16 Ιανουαρίου 1915.—Κατά τη διάρκεια της έπισκέψεως της οικογενείας Πιστολκόφ, ο Ρασπούτιν είχε πάνω στά γονάτά του την κοινή γυναίκα Γκερεγκούμποβα και της χάιδεσε τα μαλλιά, προσφέροντας ακατάληπτες λέξεις.

18 Ιανουαρίου.—Η Μαρία Γαίλ, ή γυναίκα του λοχαγού του 14ου Συντάγματος, κοιμήθηκε άπόψε στό σπίτι του Ρασπούτιν.

26 Ιανουαρίου.—Χθές το βράδυ έγινε μεγάλο γλέντι στό σπίτι του Ρασπούτιν γιά κάποιο μυστηριώδες πρόσωπο, που μόλις είχε βγή από τη φυλακή. Όλοι μέθυσαν κι' άρχισαν να τραγουδούν και να χορεύουν ως το πρωί, με τόν πιο έκλυτο τρόπο.

16 Μαρτίου.—Κατά τη μία ή ώρα, ύστερ' από τα μεσάνυχτα, ότάν άνδρες κι' άλλες τόσες γυναίκες μπήκαν στό σπίτι του Ρασπούτιν κι' έμειναν εκεί μέσα ως τις τρεις. Μέθυσαν, χόρευαν, τραγουδούσαν, κι' όταν βγήκαν πάλι στό δρόμο είχαν μαζί τους και τόν Ρασπούτιν, ό όποιος παραπατούσε από το μεθύσι του.

8 Απριλίου.—Ο Ρασπούτιν γύρισε με μία χορευτρία, ή όποία έμεινε μαζί του ως το πρωί.

11 Μαΐου.—Ο Ρασπούτιν κλείδωσε μέσα στην κάμαρά του μία γυναίκα του δρόμου. Μά οι ύπηρέτες του την έδιωξαν από το σπίτι με τις κλωτσιές.

26 Νοεμβρίου.—Η ήθοποιος Βαρβάροβα πέρασε άπόψε τη νύχτα της στό σπίτι του Ρασπούτιν.

Η άκριβεια όμως των κατασκοπών έφτασε κάποτε σ' ένα αξιοθαύμαστο σημείο, όπως μπορεί να κρίνει κανείς από την ακόλουθη έκθεση :

8 Φεβρουαρίου 1916.—Η κυρία Σολοβκόβ ήθελε σήμερα στις 10 ή ώρα. Ή Μαρία Γκολοβίν ήθελε στις 10.10". Στις 11.50" ήθελε ή ποιητρίσα Τατιάνα Σακόβσκαία και έφυγε ύστερ' από μισή ώρα, κλπ. κλπ.

Κάθε φορά τώρα που ο Γρηγόρης Έφτιμοβίτς Ρασπούτιν έδωκε τη νύχτα από το σπίτι του γιά να πησ στη «Βίλλα Ροντέ», στό πιο άριστοκρατικό νυχτερινό κέντρο, ή στή Τσαόκιο-Σέλο, ήταν ντυμένος άμορφα, μ' ένα μαύρο καφάνι, μια μακρά πολύμη γούνα κι' ένα σκουρό από καστόρι, κι' έπαιρνε το αυτοκίνητο ή το άμάξι, από τόν περμένο πάντα μπροστά στην πόρτα του.

Ο Ρασπούτιν έκανε σαν τρελλός γιά το χορό. Ό χορός ήταν γιά αυτόν ένας αρωτόλογος τρόπος γιά να εξατμισθί τις συγκινήσεις του και τα άγρια ένστικτά του.

«Στις 2 Φεβρουαρίου, γράφει στην έκθεσή του ό κατάσκοπος Λίντιν, ο Ρασπούτιν διασκεδάσε στη «Βίλλα Ροντέ» μαζί με τόν Κβοστόβ, τόν θαλαμάρχο του Τσάρου. Ο Γρηγόρης Έφτιμοβίτς όμως δεν έκανε ευχαισθημένος από τα τραγούδια των τραγουδιστών και φώναξε στό φίλο του :

—Έ, αδελφέ, βοήθησέ τον! γάκα! Έσύ τραγουδάς δυνατά!...

Ο Κβοστόβ, μισομεθύμενος, πήδηξε πάνω στην έξέδρα τών τραγουδιστών κι' άρχισε να εξαγνίζη τόν κόσμο με τα τραγούδια του και την στενωπρία φωνή του. Ο Ρασπούτιν είχε ένδυσιασθή και χειροκρούσε τόν Κβοστόβ σαν τρελλός.

Υστερ' από λίγες μέρες ο Κβοστόβ και ή δυνατή φωνή, ό «είναι ούτενας» του Ρασπούτιν έγινε ύποπτος.

Ο Ρασπούτιν, όταν άκούσε δύο-τρεις μυστικές σαμάνιες, σηκώναν από τη θέα του και βάζε να τραγουδή και να χορεύη, στή μέση της άδουρας της «Βίλλας Ροντέ», ενώ γύρω του όλοι οι άλλοι θαύμαζαν χτυπώντας ταλαμάρικα, κρατώντας τόν ρυθμό.

Έκείνος τότε στανούριζε σαν δαιμονισμένος και κάθε τόσο χτυπούσε το πόδι του κατά της και τραγουδούσε μ' όλη του τη δύναμη :

Μαντάμ, μαντάμ, άχ! ή μαντάμ, δώστε μου το χεράκι σας, μαντάμ!...

Κι' όταν πια λαγάνε, έσπλωναν σέ μία πολυθρόνα, άδελφέ, μιά υποτίλεια σαμάνια και φώναζε τις τραγικές κοπές του.

Υστερ' από κάθε τέτοια άγνώστη γλέντι στη «Βίλλα Ροντέ», ο Ρασπούτιν γύρισε από σπίτι του τάρια στο μεθύσι, γιά να κοιμηθί δύο-τρεις ώρες μονάχι. Κατόπιν έκανε ένα καλό λουτρό ή έκλενε το πρόσωπό του με χιόνι και άρχιζε να δέχεται πάλι τις άσπρόθυμες έπισκέπτριές του. ΠΕΝΕ ΦΥΛΟΡ - ΜΙΑΛΕΡ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΡΩΝΑ "Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ

κτύταξε.

Ο πλοίαρχος Σήλντς ήταν ένας ώριφος άνδρας με πολύ συμπαθητική φυσιογνωμία. Αλλά εκείνη τη στιγμή το βλέμμα του είχε μια σκληρή έκφραση, καθώς κύταζε ένα καράβι, που περνούσε δίπλα τους. Ο υποπλοίαρχος δεν γνώριζε τη θλιβερή ιστορία του Σήλντς, αλλιώς θα καταλάβαινε πόσες θλιβερές αναμνήσεις του έφερνε στη μνήμη του το πλοίο αυτό! Θυμότανε όλα του τα περασμένα. Γιατί το πελώριο φορτηγό, που περνούσε κοντά τους εκείνη τη στιγμή, άνηκε στην «Εταιρεία Ντέιλ», στην οποία ο Σήλντς είχε έργαστη δεκατέσσερα δόκλινα χρόνια, τα καλύτερα χρόνια της ζωής του... Ω! με πόση χαρά είχε ταξιδέψει για πρώτη φορά, ως δεύτερος αξιωματικός του «Γκλαίσοντεϊλ» και πόσο γρήγορα είχε προβάσει... Ήταν πλοίαρχος πειά στο «Ντέρνταντεϊλ», όταν συνέβη το ατύχημα, που κατέστρεψε το μέλλον του και την ευτυχία του! Το «Ντέρνταντεϊλ» ήταν ένα παλιό καράβι, που έκανε τη διαδρομή μεταξύ Λονδίνου κι Αυστραλίας. Γεμάτος χαρά για τον προθιθαμμό του ο Σήλντς είχε ξεκινήσει από την Αυστραλία για να γυρίσει στην Αγγλία, γιατί ήξερε πως τον περίμενε στο Λονδίνο η Μαίρη Πρέστον, η μηνστή του, για να κάνουν το γάμο τους, τώρα που η καριέρα του ήταν εξασφαλισμένη. Αλλά η μαύρη μοίρα του ζήληψε φαίνεται την ευτυχία του και θέλησε να τον καταστρέψει.

Καθώς το πλοίο πλησίαζε στο τέρμα του ταξιδιού του, βρέθηκε σε μια πυκνή, αδιάπεραστη όμιλη, απ' αυτές που απλώνονται συχνά στις Βόρειες θάλασσες και ξαφνικά, ένα πελώριο φορτηγό παρουσιάστηκε μπροστά του. Στήν κρίση αυτή τη στιγμή, η παλιές μηχανές του δεν λειτούργησαν όπως έπρεπε και το μοιραίο επήλθε. Μ' όλον τον τεράστιο όγκο του, το φορτηγό έπιασε απάνω στο «Ντέρνταντεϊλ» και το πλοίο άνοιξε στα δύο...

Η ανάκρισις είχε αθώσει τότε τον Σήλντς, αλλά η «Εταιρεία» τον απέλυσε από την υπηρεσία της. Μάταια ο Σήλντς ζήτησε άλλο έργο, καμιά «Εταιρεία» δεν θέλησε να τον προσλάβει.

Απογοητευμένος, ντροπισμένος, ο Σήλντς, σιγά-σιγά έχασε το θάρρος του. Έγινε σκυθρωπός και μελαγχολικός. Δεν πήγε πειά να δει τη μηνστή του. Συλλογιζόταν με πικρία πως δεν είχε το δικαίωμα να την άδικη. Μπορούσε να βοηθούσαν σύζυγο καλύτερο απ' αυτόν. Κι' έτσι, η Μαίρη Πρέστον έχασε τα ίχνη του.

Ο Σήλντς στην απελπισία του, είχε φύγει από την Αγγλία κι' είχε πάει στην Απω Ανατολή. Εκεί κάποιος παλιός φίλος του ενοχόθηκε τον είχε συστήσει σ' έναν Κινέζο εφοπλιστή, τον Γουόγκ-Λή. Κι' έτσι, μετά πέντε χρόνια πέντε μαρτυρικά χρόνια άργίας, ο Σήλντς είχε βρή έργο. Ένα χρόνο τώρα ο Σήλντς ταξίδευε στις θάλασσες της Κίνας, μεταφέροντας εμπορεύματα από τον έναν τόπο στον άλλο. Τελευταία είχε συναντήσει τυχαίως, στη Σιγκαπούρη έναν παλιό συνάδελφό του, τον Χάμπτον. Τον είσε δυσαρεστήσει μάλιστα αυτή

Ο Σήλντς θυμότανε όλα του τα περασμένα...

ή συνάντησις, γιατί του θύμιζε τα περασμένα! "Ίσως και να ένοιωθε κάποια ντροπή, επειδή είχε καταντήσει να εργάζεται, αυτός, ένας Άγγλος πλοίαρχος, για λογαριασμό ενός Κινέζου...

Όστόσο, ο Κινέζος αυτός εφοπλιστής, ήξερε, φαίνεται, να εκτιμά έναν άνθρωπο με όξια όταν τον εύρισκε! Και να τώρα που ξαφνικά τον είχε στείλει στην Αγγλία για να παραλάβει το «Νάν-Χαί», το καινούργιο καράβι, που είχε παραγγείλει σ' ένα Άγγλικό ναυπηγείο...

Το «Νάν-Χαί», ήταν πρώτης τάξεως καράβι κι' αυτό το απέδειξε μόλις βρέθηκε στην άνοιχτη θάλασσα. Παρ' όλη την τρικυμία, το πλοίο προχωρούσε κανονικά. Παρέπλεε τις άκτες της Γαλλίας κι' ως τώρα είχαν συναντήσει άλλα δύο από τα πλοία της μισητής «Εταιρείας Ντέιλ». Και στις δυο αυτές συναντήσεις, τα μάτια του Σήλντς είχαν πάρει το σκληρό, το κακό βλέμμα, που είχε κάνει τότε εντύπωση στον υποπλοίαρχο στην αρχή του ταξιδιού. Κι' όμως, ο Σήλντς δεν ήταν κακός άνθρωπος, μά δεν μπορούσε να ξεχάσει το κακό, που του είχαν κάνει! Παρ' όλη την άτυχία του, ο Σήλντς, τώρα που διέβυε το άμορφο, κομψό καράβι του, ήταν σχεδόν ευτυχής. Καίριωνε για το «Νάν-Χαί», σαν να ήταν κτήμα δικό του, όπως κάθε γνήσιος ναυτικός καμαρώνει για το πλοίο που διευθύνει.

Την επομένη, ο άνεμος είχε δυναμώσει. Βαρειά, μαύρα σύννεφα σκέπαζαν τον ούρανό, και το «Νάν-Χαί», μολονότι γόρευε σαν καρυδότσουφλο απάνω στα κύματα του Ώκεανού, ώστόσο αντιστεκόταν στην όρμη τους, που το έσπρωχναν προς τα παραλά.

Το βράδυ, την ώρα που ο Σήλντς δειπνούσε με τον υποπλοίαρχο και τον πρώτο μηχανικό, ο ασυρματιστής πήγε στο διαμέρισμά τους μ' ένα τηλεγράφημα. Ο Σήλντς μόλις το διάβασε, γλύμιασε και με φανερή ταραχή μουρμούρισε:

—Νά πάρ' ή όρνη! Όλο μπροστά μου θα βρίσκονται αυτά τα πλοία τών Ντέιλ... Δεν θά μ' αφήσουν πειά ήσυχο... Πήγαινε—διέταξε τον ασυρματιστή—να ιδής αν άλλα πλοία απάνω τών...

—Τί συμβαίνει, κύριε πλοίαρχε; ρώτησε ο "Ακρούντ, ο μηχανικός.

—Από το «Ουένσλεντεϊλ», της «Εταιρείας Ντέιλ», ζητούν βοήθεια. Έγασαν τον Ήλικά τους και κινδυνεύουν να τσακιστούν στους βράχους του Φινιστέρ. Κι' αν ως τις δέκα δεν λάθουν βοήθεια...

—Θεέ μου! φώναξε ο υποπλοίαρχος Ντέρμπισαϊρ... Θά γίνουν κομμάτια!

Σε λίγο, ο ασυρματιστής άνηγγειλε πως κανένα πλοίο δεν έβρισκόταν τόσο κοντά στο «Ουένσλεντεϊλ», όσο το «Νάν-Χαί». Μονάχα αυτό μπορούσε να το σώσει...

Ο Ρόμπερτ Σήλντς μελετούσε το χάρτη και σκεπτόταν. Δυό αντίθετα αίσθηματά πάλευαν μέσα του. Το μίσος κατά της «Εταιρείας», που τον είχε άδικησει και το συναίσθημα του καθήκοντος.

—Κατάρα! μουρμούριζε. Πάλει μπροστά μου βρέθηκαν οι άθλιοι!... Ένω τάχα το δικαίωμα να ρισοκινδυνέψω το «Νάν-Χαί» και το γενναίο πλήρωμά του; Γιατί ο κίνδυνος είναι μεγάλος! Το πελώριο «Ουένσλεντεϊλ», μπορεί να παρασύρει το μικρό «Νάν-Χαί», απάνω στους βράχους... Μά την πίστι μου! Όχι! Χίλιες φορές όχι! Τι με μέλει; Γιατί να ζημωθώ ο Κγουνόγκ-Λή, ένας άνθρωπος που στάθηκε τόσο καλός μαζί μου!... Έπειτα, είναι τρελλό το επιχείρημα... Όχι δεν...

—Νά δώσω διαταγές, κύριε πλοίαρχε; ρώτησε ο Ντέρμπισαϊρ. Πρέπει να ετοιμασθούν τα παλαμάρια...

Φυσικά, έπρεπε να σπεύσουν να είναι έτοιμοι στην κατάλληλη στιγμή... Ήταν ζήτημα λεπτών, ζητῖα ζωής και θανάτου για τόσους άδωδες υπάργεις! Ποιος ξέρει πόσο επιβάται ταξίδευαν με το

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

I

Μάτι με μάτι σε θωρώ;
Ξεχνώ και λύπη μου και πόνο.
Φιλώ τα χείλια σου; Θαρρώ
Ξαναγεννιέμαι, ξαναεινώνω.
Σ' άστρα σου στήθια άκούω
(μυώ);

Ό ούρανος έμπρός μου άνοι-
(γει).
Μου λές αγάλια; Σ' άγαπώ;
Κλαίω... το δάκρυ μου με πνί-
(γει).

II

Στέκουν ψηλά στον ούρανό
Τ' άστέρια καρφωμένα,
Και χρόνια τώρ' άμέτρητα
Κυττιούνται έρωτευμένα.
Μιλούν μιά γλώσσα μυστική,
Γλώσσα χαριτωμένη...

Κανείς απ' όλους τούς σοφούς
Δεν τη καταλαβαίνει.
Εγώ την έξεσκόλησα,
Και τη μιλώ νεράκι!
Γιατ' είχα δάσκαλο καλό—
Τ' ώραίο της προσώπακι.

III

Κουτός ο κόσμος, άχι κουτός
(πολύ).
Έχάλασε και τί λαλεί δε ξέ-
(ρει).
Και λείει για σένα...λέει, χυ-
(σό πουλί,
Πώς ή κακία σου δεν έχει ταί-
(ρι).

Κουτός ο κόσμος, άχι κουτός
(πολύ).
Μιλεί για σένα δίχως να σε
(ξέρη).
Πού βάζει ο νοός του ένα σου
(φύλι,
Κι' όλη τη γλύκα του, χρυσό
(μου ταίρι);

IV

Νάξεραν τα λουλουδάκια,
"Η καρδιά μου πώς πονεί,
Θά δάκρυζαν μαζί μου,
Κάτω από τον ούρανό.
Νάξεραν τα αηδονάκια,
Πώς είμ' άρρωστος θαρεια,
Θά μου τραγουδούσαν όλα
Εβθυμη παρηγοριά.

Νάξεραν ψηλά τ' άστέρια
Πόσο καίω και πονώ,
Θά πεφταν να μου μιλήσουν
Κάτω από τον ούρανό.
"Αχι κανένα δεν το ξέρει,
Και το ξέρει μόνο μιά...
Κείνη ποκάμε κομμάτια
Τη φτωχή μου την καρδιά.

V

Μιά νηά ένας νηός άγάπησε
Κ' έκείνη άλλον άγαπώ.
Ό άλλος παίρνει άλλη,
Στεφάνι να της θάλη.
"Η νηά από το πείσμα της
Παίρνει τον πρώτο πουτύχη.

Τού νηού του θαρυφάνη,
Και πέφτει να πεθάνη.
Είν' ιστορία παλαιά,
"Αλλά πολύ δεν πάληωσε.
"Αλλοί σ' όποιον την πάση
—Ό άμοιρος έχάθη.

VI

Μ' έψησαν, μ' έτυράνησαν
Όσο μπορεί να γείνη.
Αυτή με την άγάπη της,
Και με την έχτρα εκείνη.
Φαρμάκι μούχουν στο ψωμί,
Και στο νερό μου θάλει.

"Η μιά με την άγάπη της,
Και με την έχτρα ή άλλη.
"Απ' όλες όμως πιά θαρεια,
Και πιά πικρή μου πέφτει.
Κείνη που δέ μ' άγάπησε,
Κείνη που δέ μ' έχτρευτή.

VII

Είν' τα τραγούδια μου φαρ-
(μακεμμένα,
Πώς ήθελες άλλους να γίνη;
"Αφού μου έχυρες φαρμάκι
Στα στήθια μου, που ήταν αν-
(θισμένα).

Είν' τα τραγούδια μου φαρ-
(μακεμμένα,
Πώς ήθελες άλλους να γίνη;
Πού έχω φείδια στην καρδιά
(μου),
Κι' απ' όλα μεγαλύτερο έσέ-
(να);

VIII

Έκλαψα χθές εις τ' όνειρό
(μου).
Είδα το σώμα σου νεκρό.
Εύρησας, κ' έτρεχε το δάκρυ
Το δάκρυ έτρεχε πικρό.
"Εκλαψα χθές εις τ' όνειρό
(μου).

Είδα πώς ήμου μοναχός.
"Εξύπνησα κ' έκλαψ' άκόμη.
"Εκλαψα, έκλαψα ο φτωχός!
"Εκλαψα χθές εις τ' όνειρό
(μου).
Είδα πώς σ' έχω στο πλευρό,
Εξύπνησα... και κλαίω άκόμη,
"Ακόμη κλαίω σά μωρό.

IX

Μέσα στο δάσος περπατώ και
(κλαίω).
Με θάλει ή σιγίλα στην έλξη,
Και λείει με ψηλή λαλιά:
Γιατί κλαίς έτσι, κακομοίρη;

Ράτα τ' άδελφά σου τά γε-
(λιιδόνα,
Ράτα τα ήμερα παλιά,
Πού έχουνε ξεστή φωνή;
Στης έρωμένης μου το παρα-
(θύρι).

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Λαγκαρντέρ τράβηξε το σπαθί του... Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ τον έμψιθησαν. Ο Άντωνης Λαχό είχε μόνο ένα μαχαίρι, μά ένα μαχαίρι, που στο χέρι ενός Βάσκου αξίζει όσο κι' ένα σπαθί.

Το πέρασμα του Πάνκορμπο άνοιγόταν τώρα μπροστά τους στενό, ανάμεσα από δυο πελώριους βράχους, ύψους πεντακοσίων τουλάχιστον ποδιών του, που εμποδίζαν με τον όγκο τους να φωτίζεται όλη την ημέρα ο στενός αυτός δρομάκος, κατά μήκος του οποίου κυλούσε ένα ρυάκι.

Πόσοι είναι, κατά τη γνώμη σου; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

—Συμφώνησαν για πενήντα, απάντησε ο Άντωνης. Μπορεί όμως να είναι και πιο πολλοί, χωρίς να λογαριάζουμε τις γυναίκες και τα παιδιά, που παραμονεύουν στο δρόμο.

Βαθεία σιωπή βασίλευε μέσα στη φαινομενική αυτή μοναξιά. Έξαφνα, ο Άντωνης Λαχό ανασκίρτησε και ψιθύρισε στο αυτί του Λαγκαρντέρ:

—Άκουσα ένα όπλο να γεμίζει εδώ κοντά... Φαίνεται πως το πανηγύρι αρχίζει...

Δεν άπείχαν πια, παρά έκαστο βήματα από την είσοδο του στενού. Ο Λαγκαρντέρ ύψωσε το σπαθί του και φώναξε:

—Εμπρός! Ακολουθήστε με!

Τα τέσσερα όλογα αναπήδησαν κάτω απ' τα σπηρούνια των αναστατών τους και μία ιλιγγιώδης ιππηλασία άρχισε...

Μά συγχρόνως αναρίθμητοι πυροβολισμοί αντίηχαν από εις κοίς μεριές, ταραζώντας τη γαλήνη του βουνού.

Το καπέλλο του Κοκαρντάς, τρυπημένο από μία σφαίρα, άφησε τα μαλλιά του κι' έπεσε στο ρυάκι, όπου άρχισε να περιπλανάται, με το φτερό στον ζέρα σαν κατάρτι...

—Κατάρτι! φώναξε ο Κοκαρντάς, μαυισμένος. Το καπέλλο μου έχασε την αξία του, χαϊρετώντας μόνο του αυτούς τους άθλιους... Γι' αυτό κι' έγω τους το εγκαταλείπω!

Η σφαίρες έντωμαζού εξακολουθούσαν να σφυρίζουν κι' ο θόρυβος των πυροβολισμών, μέσα στο στενό αυτό πέρασμα των βράχων, άντηχούσε σαν νύρριναν δέκα κανόνια μαζί.

Περισσότεροι από είκοσι άνδρες ένέδρευαν στην είσοδο του βουνού. Κι' όλοι τους σημάδευαν το Λαγκαρντέρ.

Οι άνθρωποι αυτοί σημάδευαν τόσο καλά, ώστε έβριχναν ένα πορτοκάλλι από άποστασι έκαστο μέτρων. Μά τώρα η απόστασις ήταν μόλις δεκαπέντε μέτρα και ο Λαγκαρντέρ περνούσε ανάμεσα από τις σφαίρες, σαν να διασκεδάζει, ακούγοντας το σφύριμά τους μέσα στη βραδυνη γαλήνη.

Σκοτάδι βαθύ άπλωνόταν μέσα στο πέρασμα, που ήταν τόσο στενό, ώστε μόλις μπορούσαν να περάσουν δυο όλογα, προχωρώντας κατά μέτωπον.

Ο ίππότης και ο Βάσκος, εκάλπαζαν επί κεφαλής. Ο Πασπουάλ κι' ο Κοκαρντάς έρχόντουσαν από πίσω. Ο τελευταίος μάλιστα βλαστημούσε αδιάκοπα, λέγοντας:

—Κατάρτι!... Έδώ μέσα δεν μπορεί κανείς ν' αναπνεύσει... Είναι χειρότερα από τη Βαστίλλη...

Μά δεν πρόφτασε ναποτελειώσει τη φράση του και μία νέα όμορφονιά ακούστηκε. Το όλογο του Πασπουάλ, με το στήθος τρυπημένο, σωριάστηκε κάτω μονοκόμματο.

Μέσα στο στενό, μπροστά στους ήρωές μας, ένας μαύρος όγκος έφραζε το δρόμο. Ήσαν καμμία τριανταριά ακόμα άνδρες, που ξαναγέμιζαν τα δπλα τους.

—Πεζέψετε! φώναξε ο Λαγκαρντέρ, μόλις βρέθηκε απέναντί τους. Άς καθαρίσουμε το πέρασμά μας απ' αυτά τ' ασκουλίκια!

Κι' ο Λαγκαρντέρ ώρμησε μπροστά...

Ο Πασπουάλ πήρε με το άριστερό του χέρι τα χαλινάρια των τριών όλόγων, ενώ με το δεξί κρατούσε το σπαθί του.

Ο Λαγκαρντέρ, ο Λαχό, ο Κοκαρντάς μπήκαν στη γραμμή και τ'ό γλέντι άρχισε...

Κι' ο Λαγκαρντέρ ώρμησε μπροστά... "Ω! Τι ήταν αυτή ή έξόρμησις!... Κάθε φορά που χτυπούσε με το σπαθί του, ένας απ' τους κακοποιούς που παραμόνευαν, σωριάζόταν κάτω με τα χέρια μπροστά...

Ο Άντωνης Λαχό πάλι γλυστρούσε ανάμεσα στους άντιπλους των και με το μαχαίρι του τους ξεκοιλιάζε στην άράδα. Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ έκαναν κι' αυτοί θαύρα.

Το νερό του ρυακιού είχε βαφή κόκκινο και από το βάθος του φαραγγιού ανέβαιναν ρόγχοι προς τα ύψη, όπου φώλιαζαν άετοι.

Πάνω από δέκα άνθρώπους είχε σωριάσει κάτω ο Λαγκαρντέρ κι' άλλους τόσοι οί σύντροφοί του. Μά οί άλλοι βαστούσαν καλά. Ήσαν παραπάνω από πενήντα κι' από πίσω τους ένα πλήθος γυναίκες τους γέμιζαν τα δπλα. Κι' αν εκείνοι που έπρεπε να τα πάρουν σκοτώνόντουσαν, τους αναπλήρωναν αυτές...

Τώρα σκοτάδι άπλότο άπλωνόταν μέσα στο πέρασμα του Πάνκορμπο. Κι' ο άγώνας γινόταν όλοένα πιο σκληρός και δύσκολος. Ο Λαγκαρντέρ κι' οί σύντροφοί του δεν διέκριναν πια τους άντιπλους των και κατάφεραν τα χτυπήματά τους στην τούχη.

—Σαντινιόν! ούρλιαξε έξαφνα ο Κοκαρντάς. Μου σκατέψαν τον όμο. Άα, σκυλλοδέ!... Θά ήγτε τώρα! Νά!... Νά!... Νά!...

Τού είχαν καταφέρει μία τρομερή κοντακιά στον άριστερό όμο, πράγμα που τον είχε εξαγριώσει και τον έκανε να όρμησε μπροστά άσυγκράτητος, καταφέροντας δεξιά κι' άριστερά φοβερά χτυπήματα.

Η αλήθεια όμως είναι ότι οί τέσσερες γενναίοι μας είχαν μία μόνο έλπιδα στις έκαστο να βγουν ζωντοί από την άνάδρα, που τότε είχε στήσει ο Πετρόλ.

Ο Λαγκαρντέρ ήταν πάντα όπλισμένος με το λεπτό κι' εύλογιστο σπαθί του άντισπαλώς, που είχε ως τη στιγμή εκείνη τρυπήσει πολλά απ' τα μέτωπα των άντιπάλων του.

Μά έξαφνα, το σπαθί αυτό έσπασε επάνω στο κεφάλι ενός λαθρεμπόρου, ο όποιος κράτησε την αίχμη του φυτευμένη ανάμεσα στα δυο μάτια του.

Το κομμάτι του ξίφους, που έμενε πια στα χέρια του Λαγκαρντέρ, ήταν πολύ κοντό για να εξακολουθήσει να το χρησιμοποιή ο ίππότης. Το πέταξε λοιπόν μπροστά του, μέσα στο σωρό των κακογώνων με τόση δύναμη, ώστε έθγαλε το μάτι ενός απ' αυτούς.

Το μόνο όπλο που του έμενε τώρα, ήταν οί γροθιές του.

—Έδώ, μουρμούρισε, θά ήθελα να συναντήσω τον Γκονζάγκα κατ' απ' το φως του ήλιου.

Όστόσο, το σκοτάδι πύκνωνε όλοένα, όταν έξαφνα, επάνω σ' ένα βράχο, παρουσιάστηκε μία νέα κόρη, που κρατούσε έναν πυρσό στο χέρι και φώτιζε το πεδίο της συμπλοκής.

Έτσι, μόρρεσαν να μετρηθούν από το ένα κι' από το άλλο μέρος. Από τους πενήντα και πλέον λαθρεμπόρους, δεν έμειναν πια παρά μόνο καμμία δεκαπενταριά, οί όποιοι έθγαλαν μία θρησμοειδική κραυγή, βλέποντας το Λαγκαρντέρ όλο.

Κι' ο ίδιος ο ίππότης κατάλαβε πως ή θεία του ήταν δύσκολη κι' έσκυψε να πάρη ένα τουφέκι για να το χρησιμοποιήσει ως ρόπαλο. Μά την ίδια στιγμή, ένας απ' τους λαθρεμπόρους ώρμησε πίσω του κι' ύψωσε το μαχαίρι του για να το τ'αφ-

φύση στη ράχη.

Όστόσο, το χέρι του παράτησε το μαχαίρι πριν φτάσει στον προορισμό του. Κοιμένο από τον όμο, άποσπάρθηκε από το κορμί του κι' έπεσε κάτω καταματωμένο.

Αν ο Άντωνης Λαχό δεν κατόρθωνε να σώσει την Αύγη ντε Νεβέρ, είχε σώσει τώρα τη ζωή του Λαγκαρντέρ, γιατί αυτός είχε κόψει το χέρι του λαθρεμπόρου...

Αυτό ήταν, όλο... Μόλις ο Λαγκαρντέρ πήρε απ' κάτω ένα τουφέκι άδειανό, ή έκθασι της μάχης άποφασίστηκε. Αυτό το τουφέκι έγινε στα χέρια του καταπέλτης...

Ο Έρρκος ήξερε τώρα πού να χτυπήσει... Το καθένα από τα χτυπήματά του, πολτοποιούσε κι' από ένα κρανίο...

Κι' ο άγώνας εξακολουθούσε κάτω απ' τη λάμψη του πυρσού, που κρατούσε ή νέα κόρη.

Η νέα αυτή έμενε πάντα άκουμπισμένη στο βράχο, με το χέρι ύψωμένο, με το κεφάλι της στεφανωμένο από την τρεμάμενη άνταύγεια του φωτός. Είχε το μπρούτζινο χρώμα και τα μαύρα μαλλιά των Ταγγάνων της Έστραμαδούρας.

Ο Πέντρο, ο άρχηγός των λαθρεμπόρων, την είχε συναντήσει στο βουνό, καθώς στρατολογούσε τους πληρωμένους δολοφόνους του. Η Άτσιγγανοπούλα, μόλις έμαθε τι θα γινόταν, τού είπε:

—Θάρρο κι' έγω στο Πάνκορμπο. Θέλω να δώ να χύνεται αίμα!

Και πράγματι είχε πάλι, έφωδιασμένη μ' ένα πυρσό για να βλέπη καλύτερα.

Περίμενε όμως να δει καμμία τριανταριά άνδρες μαζί με το Λαγκαρντέρ, αφού ο Πέντρο είχε στρατολογήσει πάνω από πενήντα δολοφόνους για να τον ξεκάνη.

Όταν είδε ότι ήταν μόνο τέσσερες κι' ότι είχαν έπι κεφαλής τους έναν ώραιο και γενναίο καθαλλάρη, κατάλαβε ότι δεν έπρόκειτο περί μάχης, αλλά περί δολοφονίας.

Η καρδιά της αναπήδησε μέσα στο στήθος της από άγανάκτηση. Γι' αυτό ξεφώνισε τώρα με χαρά, καθώς έβλεπε του λαθρεμπόρους να σωριάζονται κάτω ο ένας κατόπι του άλλου, κάτω από τα τρομερά χτυπήματα του Λαγκαρντέρ.

—Ο τόπος εξακαθαρίζει! φώναξε ο ίππότης. Στ' όλογά σας, φίλοι μου!... Άς περάσουμε πάνω απ' την κοιλιά αυτών που άπομένουν!...

Μά πριν πεδήσουν στ' όλογά τους, ο τόπος είχε εξακαθαρίσει έντελώς.

Οί ληστές, των οποίων κι' αυτός ακόμα ο άρχηγός είχε σκοτώσει, καταλαβαίνοντας ότι αν διαφιλοθετούσαν έστω και μία στιγμή ακόμα το πέρασμα στους άντιπλους των, θά μεγάλωναν με τα κορμιά τους τον αριθμό των πτωμάτων, το είχαν βάλει στα πόδια.

Το μόνο έμπόδιο τώρα ήταν τα σώματα των νεκρών και των πληγμένων, απ' τους όποιους ήταν ζήτημα αν θά έπιζύωσε κανείς, τόσο βαρεία ήταν τα τραύματά τους.

Έκείνη τη στιγμή ή Άτσιγγάνα κατέβηκε απ' το βράχο της και πήγε και στήθηκε στη μέση του δρόμου.

Ο Λαγκαρντέρ κατάλαβε πως ήθελε να τού μιλήσει, μά δεν έπρεπε να χάνει τον καιρό του, γιατί μία ώρα τουλάχιστον είχε περάσει απ' την αρχή της συμπλοκής.

Καθώς λοιπόν περνούσε καλπάζοντας πλάι στην Άτσιγγάνα, έσκυψε επάνω στο ύποζυγί του, άρπαξε τη νέα κόρη από τη μέση, τη σήκωσε σαν φτερό και την άποθεσε επάνω στη σέλλα του. Έτσι μπορούσε τώρα να ακολουθήσει μαζί της, χωρίς καμμία καθυστέρηση.

Τα μάτια της Άτσιγγάνας έλαμπαν από χαρά. Πέρασε το μπράτσο της γύρω απ' το λαιμό του ίππότη, και κυττάζοντάς τον μέσα στα μάτια, τον άφησε να την παρασύρει...

Κρατούσε πάντα στα χέρια της τον πυρσό της κι' άνεμος, καθώς έτρεχαν, έκανε να ξεπετιέται απ' αυτόν μία μακρυά φλογική κόμη, που φώτιζε φαντασμαγορικά αυτό τον άλλοκοτο όμιλο, στον όποιο υπήρχαν τρία όλογα και πέντε καθαλλάρηδες, γιατί κι' ο Λαχό είχε καθαλλάρη επάνω στο όλογο του Πασπουάλ. Μονάχα ο Κοκαρντάς εκάλπαζε μόνος του.

—Είστε γενναίος! ψιθύρισε ή Άτσιγγάνα στο αυτί του Λαγκαρντέρ. Είμαι σκλάβος σας, αν με χρειαστείτε...

Κατά τη διάρκεια της περιπετειώδους του ζωής, ο ίππότης είχε συναντήσει τόσα ύποκριτικά πρόσωπα, ώστε μπορούσε τώρα να γνωρίζει εύκολα τ' αίσθήματα από την έκφρασι των φυσιογνωμιών... Κατάλαβε λοιπόν άμέσως πως ή Άτσιγγάνα ήταν ειλικρινής.

—Βρίσκεισ εδώ από ώρα; τη ρώτησε.

—Από το πρωί... Από τα χαράματα, οί λαθρέμποροι έψαχναν στη Σιέρρα για να βρουν δολοφόνους... Και βρίσκει κανείς όσους θέλει, όταν σκορπίζει χρήματα...

—Ακόμα και γυναίκες, απάντησε ο Λαγκαρντέρ. Ήσουν και συ μεταξύ τους;

Η Άτσιγγάνα χαμήλωσε θλιβερά τα βλέφαρά της κι' άπάντησε:

—Ποτέ το χρήμα του έγκλήματος δεν λέρωσε τα χέρια μου. Ήρθα εδώ μόνη μου, με το προσάθημα ότι μπορούσα να φανώ χρήσιμη...

Όταν είδα τη δυσαναλογία των δυνάμεων μεταξύ σας και μεταξύ των ληστών, άναψα έναν πυρσό για να μπόρεσετε να ήγτε από πού προέρχονται τα χτυπήματα.

—Είν' αλήθεια αυτό; ρώτησε ο ίππότης.

—Το όρκίζομαι! φώναξε ή νέα με το χέρι ψηλά και μ' ένα τέτοιο τόνο ειλικρινείας, που δεν χωρούσε πια καμμία άμφιβολία.

—Σ' εύχαριστώ, παιδί μου! ψιθύρισε ο Λαγκαρντέρ με τόνο συγκινημένο. Τι μπορώ να κάνω για να σου φανώ εύχάριστος;

—Έρχόσαστε από τη Γαλλία; τον ρώτησε.

—Ναι...

—Από το Παρίσι;

—Ναι... Τι θέλετε;

—Μήπως άκούσατε ποτέ να μιλούν για μία παλιά Άτσιγγανοπούλα σαν έμένα, που έγκατέλειψε την Ισπανία μαζί με τον πρεσβευτή της Γαλλίας;

Ήταν φίλη μου και την άναπούσα πολύ... Χορεύαμε μαζί στην Πλάτσα Σάντα της Μαδρίτης. Από τον καιρό που έφυγε, είμαι θλιμμένη...

—Τένομά της; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

—Έμενες οί Ταγγάνοι της Γρενάδας τη λέγαμε Φλώρα. Μά έγω μόνο ξέρω πως βαφτίστηκε και πως πήρε το όνομα Μαρία ντε λά Σάντα-Κρούζ.

Ο Λαγκαρντέρ αναπήδησε και είπτε:

—Η ντόνα Κρούζ... ή ή Φλώρα, άν την ποτούσα, έτσι, πέρασε από δώ πρό τριών περίπου ώρών.

—Αδύνατον... Θά την έβλεπα... Δεν τ'ακούω από δώ από τις ένέες το πρωί...

—Δεν ήταν μόνη, μά βρισκόταν μέσα σ' ένα άμάξι, μαζί με μία άλλη νέα...

—Κανένα άμάξι δεν πέρασε από δώ δόκιληρη την ημέρα, απάντησε με τόση πεποίθησι, ώστε ο Λαγκαρντέρ, μὴν καταλαβαίνοντας πια τίποτε, τη ρώτησε:

—Γιά θυμήσου καλύτερα, παιδί μου. Το άμάξι αυτό το συνώδευαν όγτώ ίππεις, απ' τους όποιους ο ένας είχε όργανώσι τη δολοφονική ένέδρα εναντίον του.

—Το πράγμα είναι πολύ απλό, τού άπάντησε ή Άτσιγγάνα, αφού σκέφτηκε μερικές στιγμές. Σας έστησαν παγίδα εναντίον μου...

—Αν ήθελαν να με σκοτώσουν, θά είχαν βάλει στα πόδια τους όλο το έμπόδιο που είχαμε...

—Έχεις δίκιο, απάντησε ο Λαγκαρντέρ. Αυτό είναι μία παγίδα του Γκονζάγκα ή του Πετρόλ... Μά θά μου την πληρώσουν άκριά...

—Γκονζάγκας! έκανε ή Άτσιγγάνα. Μά αυτό είναι το όνομα του πρεσβευτού της Γαλλίας, που πήρε τη Φλώρα στο Παρίσι... Είναι λοιπόν έχθρός σας;

—Μέχρι θανάτου! απάντησε ο Λαγκαρντέρ, του όποιου το μέτωπο σκοτεινίσσε.

—Μά αυτή...;

—Η ντόνα Κρούζ... Είναι ή πιο πιστή φίλη της δίδοις ντε Νεβέρ, της μνηστής μου... Ήθελα άποψε να βρίσκαμαι στο Μπουργκας, για να τις άποσπάσω και τις δυο από τα χέρια του Γκονζάγκα...

Η φίλη του ίππότη έτρεμε...

Ο Γκονζάγκας τού έφέυγε πάλι, και μαζί του ή Αύγη κι' ή Ντόνα Κρούζ... Πού έπρόκειτο τάχα να τις μεταφέρει;

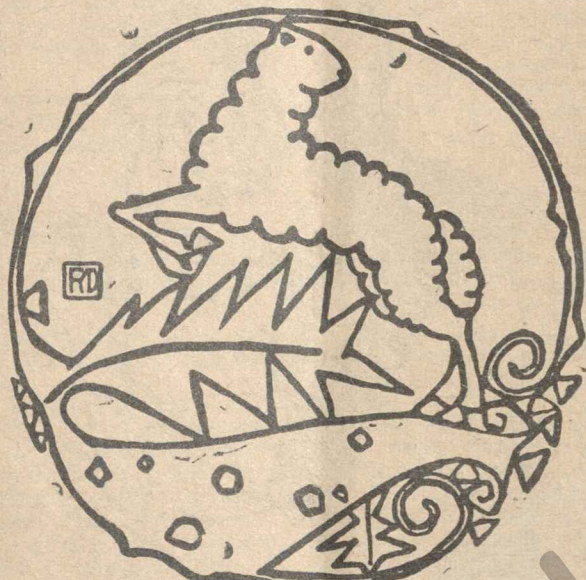
—Ός τώρα, έλεγε μέσα του, μόρρε να παρακολουθήσω τ' άχη τους έθμα προς έθμα και τ'όταν τους συναντήσω ήτ'α ζήτημα λίγων ώρών... Μά τώρα δεν είμαστε πια στη Γαλλία και δεν ξέρω πού βρίσκεται ή Αύγη.

Έσκυψε το κεφάλι του, κυριευμένος από το πιο φριχτό ψυχικό μαρτύριο, που θά μπορούσε κανείς να φανταστεί, ενώ ή Άτσιγγανοπούλα τον κύτταζε με συμπόνια.

—Αν ή Φλώρα θρίσκει στην Ισπανία τού είπα τέλος και το πιστεύω αυτό, αφού μου το βεβαίωσατε σεις, θά την ξαναβρώ... Δεν είμαι για σας, παρά μία Άτσιγγάνα, που τη συναντήσατε στο δρόμο σας και που τη νοιάσατε για έγνοή σας...

Θέλετε να έχετε έμπιστοσύνη σέ μένα να μου έπιτρέψετε να σας ακολουθήσω όπου κι' άν πάτε... Άν γίνη αυτό, σας υπόσχομαι να σας ξαναβρώ τη μνηστή σας...

Ο ίππότης συγκινήθηκε βαθιά, ακούγοντας τα λόγια της αυ-

τά, και της αποκρίθηκε :

—Δεν έχω το δικαίωμα ν' αρνηθώ την τιμία συνδρομή που μου προσφέρεις, στη στιγμή μάλιστα που δεν μπορώ να υπερασπιστώ τη μνηστή μου με το σπαθί μου...

—Το σπαθί σας, του απάντησε η μικρούλα, το πήρε ξνας απ' τους Άταιγγάνους, οπασμένο καθώς ήταν κι' έφυγε τρέχοντας... Ξέρετε πού πάει ;

—Ο Έρρίκος κατσούφισε και της απάντησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο :

—Διάβολε!... Πάει να το πουλήση... Έκτος αν το πηγαίνει στον Γκονζάγκα, με το σκοπό να τον ξεγελάσει και να του πη πώς πέθανε... Λυπάμαι πολύ γι' αυτό... Ήταν το σπαθί του αντιβασιλέως της Γαλλίας...

Την άλλη μέρα, στη Σαραγκόσσα, όπου είχαν φτάσει ο Γκονζάγκας κι' οι φίλοι του μαζί με τις αιχμαλώτους των, ένας κατασκοπιασμένος λαθρέμπορος ζήτησε να δει τον Πεϋρόλ.

Όταν έγινε δεκτός από τον επίστατη του πρίγκηπος, έβγαλε κάτω από το μανδύα του ένα πράγμα που έλαμπε, το όποθεσε στο τραπέζι και ρώτησε :

—Το γνωρίζετε αυτό ;

Ο επίστατης έπηρε στα χέρια του το πράγμα αυτό, που ήταν ότι είχε απομείνει από το σπαθί του Λαγκαρντέρ, ή μάλλον του αντιβασιλέως της Γαλλίας κι' η χαρά του ήταν ανέκφραστη, καθώς το είδε σπασμένο... Το φάνηκε πώς είχε σπάσει συγχρόνως και η ζωή του Λαγκαρντέρ.

—Πώς το πήρατε ; ρώτησε.

—Του το πήραμε, γιατί δεν μπορούσε πια να το χρησιμοποιήσει, απάντησε ο λαθρέμπορος.

—Είπε νεκρός ;

—Μας είπατε να τον σκοτώσουμε και ως απόδειξη, μας διατάξατε να σας φέρουμε το σπαθί του. Ίδου το !

—Και οι άλλοι σύντροφοί σου ;

—Οι άλλοι κοιμούνται για πάντα μέσα στο πέρασμα του Πάνκορμπο... Άπό τους πέντε που είμαστε στη Μπαγιόν, μέσα στο πανδοχείο της «Ωραίας Ξενοδόχας», δεν μένει, παρά μόνο εγώ... Οι άλλοι σκοτώθηκαν, καθώς κι' οι περισσότεροι απ' τους άνδρες που στρατολογήσαμε.

—Ήρθε τώρα για να μου δώσετε την άμοιβή μου...

Ο Πεϋρόλ μέτρησε στο λαθρέμπορο το ποσό που είχαν συμφωνήσει.

—Σας πολυευχαριστώ, είπε εκείνος, γειμίζοντας τις τσέπες του. Μήπως έχετε και τίποτε άλλους ανθρώπους, που θέλετε να τους στείλετε στον άλλο κόσμο ;

Ο Πεϋρόλ δεν απάντησε. Άφησε το λαθρέμπορο να φύγει κι' έπειτα, μπαίνοντας στη διπλανή σάλλα, όπου βρισκότουσαν ο Γκονζάγκας κι' οι φίλοι του, πέταξε το οπασμένο σπαθί επάνω στο τραπέζι και φώναξε :

—Κύριοι, ο ιππότης Έρρίκος ντε Λαγκαρντέρ σκοτώθηκε την περασμένη νύχτα και να το σπαθί του Φιλίππου της Ορλεάνης, αντιβασιλέως της Γαλλίας.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

I

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΠΕΝΑ

Σε κάποιο χωριό της Άραγωνίας, που ονομάζεται Πένα ντελ Σίντ, σε μερικών λευγών απόστασι από τη Σαραγκόσσα, η Αύγη ντε Νεβέρ κοιτόταν σ' ένα κρεβάτι του πόνου.

Είχε σταθή αδύνατον να την μεταφέρουν πιά μακριά απ' αυτό το φτωχό χωριό, όπου βρισκόταν πρό δυο ημερών στο μοναδικό και άθλιο πανδοχείο του.

Δυνατός, πυρετός βασάνιζε το κορμί της και το φτωχό της πρόσωπο είχε μια έκφραση απέραντου ήθικου μαρτυρίου. Δυο πρόσωπα αγρυπνούσαν κοντά της : Η ντόνα Κρούζ και ο Γκονζάγκας.

—Τη σκοτώσατε! ψυθύρισε σε μία στιγμή η Φλώρα. Αυτό που θέλατε, το πετύχατε.

—Η νεότης της δώ νίκηση την άρρώστεια, απάντησε ο πρίγκηπος, και η περιποιήσεις σας θα την έμποδίσουν να πεθάνη...

—Ναι, το έλπιζω! απάντησε τοιμηρά η ντόνα Κρούζ. Θά την

άποσπασω όχι μονάχα από το θάνατο, αλλά κι' από σας...

—Πάντα τρελή! ψυθύρισε ο πρίγκηπος, πιάνοντας της το χέρι, το όποιο εκείνη τράβηξε άμέσως, σαν να την είχε δαγκώσει φείδι.

—Είπε πια μακριά, του είπε, ο καιρός, που σας νόμιζα τιμω άνθρωπο, κύριε πρίγκηπε, ο καιρός, που νόμιζα πως σας άρε πούσα... Τότε, ώ, ναι!... "Ημουν τρελή!... Σήμερα όμως μετανοά πικρά, που σας άκολουθήσα... και ντρέπομαι, γιατί έγινα όργανό σας, για να συντρίψετε την καρδιά δυο αγίων γυναικών...

—Ο πρίγκηπος ύψωσε τους ώμους του και είπε :

—Μικρή ανάρτισσα, μόνη σου κατάρτεψες το λαμπρό μέλλον, που σου είχα προετοιμάσει...

—Το μέλλον μου ήταν να ζω ελεύθερη και χαρούμενη, όπως τα πουλιά, που πηγαίνουν όπου τα φέρνει ο άνεμος... Άπό την ημέρα όμως, που βρεθήκατε στο δρόμο μου, έπαψα πια να γελάω... Άπό τότε δεν έπαυα να κλαίω για τον έαυτό μου και για τους άλλους...

—Έπρεπε να με ύπακούσης ως το τέλος... ν' άκολουθήσης το δρόμο, που είχα χαράξει εγώ... Θά σ' έκανα παντοδύναμη...

—Εντωμεταξύ, παρατήρησε ειρωνικά η ντόνα Κρούζ, χάσατε και τη δική σας δύναμη...

—Θά τη ξαναθώ... Έχε ύπ' όψι σου ότι ο πρίγκηπος Γκονζάγκας, αν πάμη μία μέρα να είναι κύριος κάπου, θά είναι την έπομένη α-λου...

—Άσφαλώς, αφού χρησιμοποιώ μέσα, που δεν τ' άχρησιμοποιούν οι άλλοι άνθρωποι.

—Τι θέλεις να πής ;

—Δεν με καταλαβαίνετε ;

—Αυτό που καταλαβαίνω εγώ, είπε, ότι μία νέα κόρη πρέπει να μετράει λόγια της.

—Είπε προνόμιο των γυναικών να λένε σ' έναν άνδρα τί σκέφτονται γι' αυτόν, χωρίς εκείνος να μπορεί να θυμώσει... Έγώ χρησιμοποιώ το προνόμιο αυτό...

—Για ποιά μέσα λοιπόν ήθελες να μιλήσης ;...

—Ποιά μέσα ; Έκανε η ντόνα Κρούζ, άψηφώντας τον με το βλέμμα... Νά, εν απ' αυτά, είναι κι' η δολοφονίες...

—Σώπα! φώναξε ο Γκονζάγκας με σφιγμένα δόντια. Μη θέλεις να τα βάλεις μαζί μου... Θά σε συντρίψω!

—Τί σημασία έχει ένα όμμα περισσότερο ή λιγότερο, απάντησε η ντόνα Κρούζ. Έγώ πρό πάντων δεν λογαριάζομαι... Μήπως δεν σκοτώσατε τον πατέρα αυτού του κοριτσιού ;... Τολμήστε να το άρνηθήτε, σεις που το χέρι σας φέρει το σημάδι της άναγνωρίσεως του έκδικητου ;

—Μιά κίνησης όργης συγκλόνισε τον πρίγκηπα από το κεφάλι ως τα πόδια. Έκανε ένα όμμα για να όρμησει προς τη ντόνα Κρούζ, με το χέρι ύψωμένο.

—Μά είδε να λάμψη στο χέρι της Φλώρας το έγχειρίδιο, απ' το όποιο εκείνη

δεν χωριζόταν ποτέ.

—Η Άταιγγανοπούλα, όρθια μπροστά στο κρεβάτι, όπου κοιμόταν η φίλη της, ήταν έτοιμη να την ύπερασπιστεί και να ύπερασπίσει τον έαυτό της μέχρι θανάτου.

—Ένας άντρας, έκτος πια αν είναι ο τελευταίος των ληστών, διατάζει πάντα να σκοτώσει μία γυναίκα, πρό πάντων όταν εκείνη δείχνεται ήρωική.

—Ο Γκονζάγκας κατάρθωσε να συγκρατήσει τον έαυτό του και είπε με ψυχραιμία :

—Βλέπετε σε τί σημείο μ' έφερες... Λίγο έλειψα να κάνω φόνο...

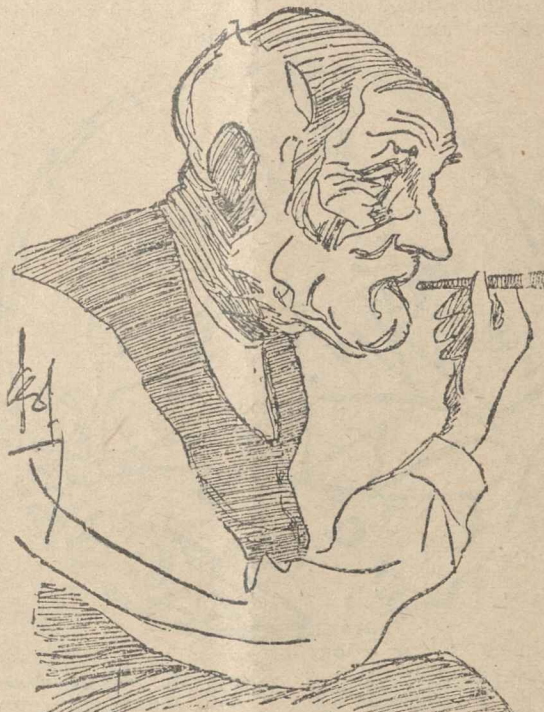
—Μπορεί όμως να τον έκανα κι' εγώ, έκτελώντας έτσι χρέη δικαστού! απάντησε η νέα, άψηφώντας τον πάντοτε.

—Ο Γκονζάγκας κατάλαβε ότι η βία δεν είχε καμιά πέραση στη ντόνα Κρούζ. Γι' αυτό ξανακάθισε και είπε με ψυχραιμία :

—Δεν κάνεις καλά να φέρεσαι έτσι, γιατί εκθέτεις τη ζωή σου χωρίς όφελος κανένα... Θά έφτανε να δώσω μία διαταγή για να φύγεις αύριο για την άλλη άκρη της Ισπανίας, όπου θά σε υποκρίζαν σ' ένα καράβι για την Άφρική... Θά σου άρεσε να πέ πουλήσουν για σκλάβα, ντόνα Κρούζ ;

Αυτή η άπειλή τρώμαζε περισσότερο τη νέα από την όργη του πρίγκηπος, ο όποιος, έπωφελούμενος της εύκαιρίας, είπε :

(Άκολουθεί)

Ο γηραιός γλύπτης Γιαννούλης Χαλεπάς, του όποιου γιορτάστηκε πρό ήμερών στον «Παραποσ» η 80η ημέρη

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΜΙΣ ΝΤΑΙΖΥ

—Κτήνη ! Άναίσθητοι !...

Ήτανε πολύ μελαγχολική κείνο το θρόνυ η Νταίζυ Χάμπτον, ενώ την χτένιζαν μέσα στο καμαρίνι της. Ο «Σίφουνας», το περίφημο όλογό της, μερικές μέρες τώρα της φαινότανε αλλαγμένο, ανήσυχο. Μήπως δεν κυριαρχούσε πια πάνω στην περιφάνη, άγρια ψυχή του ; Συλλογιζότανε το μυστικό της θελήσεως που ύποτασσει τα ζωα, ποτέ θέβαια δλοκληρωτικά, ούτε για πάντα, όταν έξαφνα της φάνηκε πως κάποιος πάγνη σκέπαζε τους ηλεκτρικούς γλόμπους γύρω της.

—Νέλλη, ρώτησε την καμαρίέρα της, γιατί είναι τόσο θαμπό το φως απόψε ;

—Όχι, μίς, η λάμπες είναι όπως πάντα.

Δεν πίστεψε στα λόγια της καμαρίερας. Αισθανότανε μία άκαθόριστη στενοχωρία. Ωστόσο δεν είπε άλλο τίποτε, γιατί ήθελε να κρύνη τη ντροπή που αισθανότανε όταν μιά αναστατώνουν δίχως φανερή άφορμή τα νεύρα της. Φόρεσε την περιφνημια στολή της ως άμαζόνος κι' η Νέλλη της έδεσε τα περιφνημα σπρουνία της με τ' άδιαμάντια.

Πέρασε κατόπιν στο σαλονάκι κι' η εμφάνισή της συγκίνησε τους φίλους της που την περιμεναν : Ήτανε πολύ άγρη, φαινότανε άρρωστη. Κατάλαβε την έντύπωσι που προέεινε :

—Γιατί με κυττάζει ;

—Εκείνοι προσπάθησαν να δικαιολογηθούν : —"Ω ! Ήταν όπως πάντα, όπως κάθε μέρα, χαριτωμένη, γοητευτική..."

—Η Νέλλη πηγαίνονχεότανε θιαστική. Δυο λαγωνικά ήσαν εξαπλωμένα στη γωνία, πάνω στο πλούσιο ταπέτο. Γύρω έβλεπε κανείς καθρέφτες και πιάτα θιάβια, όλα για όλογα και για ίπποδρόμια, σκόρπια πάνω στα έπιπλα.

—Όσο περισσότερο κακοδιαθεσι άνοιωθε η μίς Νταίζυ, τόσο πιο πολύ προσπαθούσε να φανή φυσική, όπως πάντα. Την θαύμαζαν για την άφέλειά της, που γοήτευε.

—Στρατηγέ μου, ένα λικέρ ; και σεις κ. κόμη, μία λεμονάδα, όπως πάντα ; Νέλλη, μία λεμονάδα για τον κ. κόμη, έχουμε καιρό...

—Σέρ Μπάλμερ, καταλαβαίνω πόσο λαχταράτε για ένα τσιγαράκι. Μπορείτε να καπνίσετε, σας το επιτρέπω... Ξέρετε, ο «Σίφουνας» μου φαίνεται κάπως άλλοιότιμος αυτές τις μέρες, λιγάκι νευρικός... Δεν μπορώ να τον κάνω όπως θέλω...

—Δύσκολο να το πιστέψω κανείς αυτό! είπε ο σέρ Μπάλμερ. Χθες σας όρθικα ύπεροχη!... μοναδική!... όπως πάντα.

—Άληθεια ; Δεν καταλάβατε τίποτε ;... "Α ! Αυτό μ' εύχαιρεί πολύ... Άπόψε τα θέλω όλα μαύρα... Φλαρούς έτοι, διψώντας να ξεσκάσει λίγο.

Τρία διακριτικά κυττήματα και το κεφάλι του σκηνοθέτου πρόβαλε απ' τη θωρεά θελούδη πορτιέρα :

—Μίς, θυαίνετε σε λίγο, ψυθύρισε όπως συνήθισε.

—Εκείνη προσπάθησε να κάνει σταθερή τη φωνή της :

—Πολύ καλά, είμ' έτοιμη... Νέλλη, τ' άντία μου, το μαστίγιο μου.

Οι τρεις κύριοι έτρεξαν, ποιος να τ' άπρωταρτάξει και να της τ' άφέρει κι' ο κόμης, περήφανος που ξεπέρασε τους δυο νέους, της έδωσε το έλαφρό μπαστοουνάκι, ίπποτικώτατα, άκουμπώντας το ένα του γόνατο στο χαλί. Η μίς Νταίζυ, μονοκόμιατη, με άπλανη μάτια, ήταν άποροφημένη στις θλιβερές σκέψεις της : το μέλλον την τρώμαζε, δεν αισθανότανε διόλου καλά τον έαυτό της.

—Μά, δεν τον θέλατε λοιπόν τον δυστυχήμένο! της είπε καλόκαρδος ο σέρ Μπάλμερ, δείχνοντας της τον κόμχητα.

—Αχ ! Μ' άσυγχωρείτε ! Είπε κείνη άνατριγιάζοντας. "Ημουν άφηρημένη... Εύχαριστώ... Πάμε... δώστε μου το μπράτσο σας για την άνταμοιδή σας.

Κατέβηκαν στο σταύλο. Η μίς Νταίζυ άκουσε τ' άντια και τ' άγειροκροτήματα απ' το ίπποδρόμιο κι' αισθανότανε έναν άκατανίκητο πόθο να φύγει από κεί. Καθώς παράτησε το μπράτσο του

ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ ΜΑΝΤΕΛΣΤΑΜ

καθαλλέρου της κλονίστηκε κι' άναγκάστηκε να κρατηθή απ' το κάγκελλο για να μην πέσει.

—Τί έχετε, άγαπητή μου ; Υποφέρετε ; τη ρώτησε ο σέρ Μπάλμερ.

Ο διευθυντής, που ήρθε κείνη τη στιγμή, άνηούχησε.

—Μήπως είστε άδιάθετη, μίς Νταίζυ ;...

Χωτρός και ψηλός, με λαϊμό ταύρου, ήξερε να φέρεται εύγενικά με τους «άστερας». Αυτό όμως, θέβαια, δεν τον έμποδίζει να τρομοκρατεί τους κατωτέρους. Προσπαθώντας να γλυκάνη όσο μπορούσε περισσότερο τη φωνή του, πρόσθεσε :

—Θέλετε ν' άναγνωσουμε πώς είστε άδιάθετη ;...

—"Ω ! "Όχι, άποκρίθηκε έντονα η μίς Νταίζυ. Πού είναι το άλογο ;

Και με μία άποφασιστική κίνηση σταμάτησε κάθε συζήτηση.

—Έφεραν τον «Σίφουνας». Ήταν ένα άσπρο όλογο, με λεπτό κεφάλι και σκληρά μάτια.

—Άλλοτε το θεωρούσαν άδάμαστο.

Μόλις δοκίμαζε κανείς να το καθαλλήση—αν το κατάρθωνε κι' αυτό—κι' έκανε να τρέξει, σκωνόνανε από πιασινά του πόδια ή κολλούσε στη θεί που θριακότανε. Κανείς δεν μπορούσε να νικήση την άγριάδα και το πείσμα του και στο έπαρχιακό ίπποδρόμιο που γεννήθηκε τόδειχναν για φαινόμενο.

Όταν η μίς Νταίζυ άκουσε να μιλούν γι' αυτό, θέλησε να το ίδι, το μελέτησε, το πήρε ζήτημα έγνώστου κι' επιτέλους κατάρθωσε να το δαμάσει. Είχε μάλιστα την ιδέα να συστηματοποίηση τα έλαττώματά του, τ' άπειματά του, την άγριάδα του και το καθαλλούσε έτσι, άγριεμένο, πεισιωμένο, κάνοντας πρωτοφανή γυμνάσματα, που γρήγορα την έκαναν έακουστή σ' όλο τον κόσμο.

—"Ω ! "Όχι, άποκρίθηκε έντονα η μίς Νταίζυ. Πού είναι το άλογο ;

Και με μία άποφασιστική κίνηση σταμάτησε κάθε συζήτηση.

—Έφεραν τον «Σίφουνας». Ήταν ένα άσπρο όλογο, με λεπτό κεφάλι και σκληρά μάτια.

—Άλλοτε το θεωρούσαν άδάμαστο.

Μόλις δοκίμαζε κανείς να το καθαλλήση—αν το κατάρθωνε κι' αυτό—κι' έκανε να τρέξει, σκωνόνανε από πιασινά του πόδια ή κολλούσε στη θεί που θριακότανε. Κανείς δεν μπορούσε να νικήση την άγριάδα και το πείσμα του και στο έπαρχιακό ίπποδρόμιο που γεννήθηκε τόδειχναν για φαινόμενο.

Όταν η μίς Νταίζυ άκουσε να μιλούν γι' αυτό, θέλησε να το ίδι, το μελέτησε, το πήρε ζήτημα έγνώστου κι' επιτέλους κατάρθωσε να το δαμάσει. Είχε μάλιστα την ιδέα να συστηματοποίηση τα έλαττώματά του, τ' άπειματά του, την άγριάδα του και το καθαλλούσε έτσι, άγριεμένο, πεισιωμένο, κάνοντας πρωτοφανή γυμνάσματα, που γρήγορα την έκαναν έακουστή σ' όλο τον κόσμο.

Τό όλογο άρνήθηκε να ύπακούση...

Ἑλληνικά κασμήρια
ἐκλεκταὶ ποιότητες

Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

&

ΥΙΟΙ

ΑΙΟΛΟΥ 46

Πλουσία συλλογή, κου-
στουμιών, παλτών, σκω-
τσέζικων

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΛΑΡΟ
ΠΟΥΔΡΑ
ΜΟΡΦΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Ὅπως πάντοτε σὲ κάθε ἐποχὴ, τὸ Κα-
τάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ, ΕΡΜΟΥ 18Α', πα-
ρουσιάζει τὰ καλότερα ὀφθαλματὰ καὶ πωλεῖ
δι' ἓνα μῆνα μὲ τὰς πλέον χαμηλὰς τιμὰς,
χάριν ρεκλάμας, ἦτοι :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Μάλλινα Γκρανιτὲ ὁ πῆχυς Δρ. 40
Μάλλινα Νατὲ ὁ πῆχυς » 50
Μάλλινα Σάτικα ὁ πῆχυς » 55
Ὡς καὶ κατάλληλα διὰ ντεμὶ παλτά.
Μάλλινα Ζιλιπ ὁ πῆχυς » 60
Μάλλινα Μπρίτα ὁ πῆχυς Δρ. 70 κλπ.

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά σπόρ διπλόφαρδα ὁ πῆχυς Δρ. 70
Παλτά Ἀγγορά ὁ πῆχυς » 100
Παλτά Σκωτσέζικα ὁ πῆχυς » 130
Παλτά σπόρ ἔξτρα ὁ πῆχυς » 150
Παλτά μάλλινα Ντερά ὁ πῆχυς » 160
Παλτά τουαλέτας Ἑλληνικά καὶ
Εὐρωπαϊκὰ ἀπὸ » 160

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Ἀγοράζοντες τὸ ἀνδρικό κασμίρι, ἐπιτυ-
χάνετε τιμὰς χονδρικῆς πωλήσεως.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ καθαράν μετάξιν
δραχμὰς 65.

Πρὸς τὸ συμφέρον σας ἐπισκεφθετὲ τὸ Κα-
τάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ.

“ΑΔΑΝΕΖ,”
25 — Καλλέργη — 25

Τὸ μεγαλύτερο ἀτελιὲ γυναικε-
ων φορεμάτων. Ἐφαρμογὴ Ἰδεώδης.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

ΚΑΡΑΚΑΣ

29 Μιλτιάδου καὶ Νικίου 13Β

Πάροδος Αἰόλου—ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Ἰδιαιτέρον τμήμα ἐπισκευῆς ὀμβρελλῶν

ARTI

Βάφετε τὰ φορέματά σας
μόνον μὲ τὰς γνησίας Γερ-
μανικὰς βαφὰς *Arti*

ΘΕΛΕΤΕ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ἐπιμελημένην μὲ φαρδύεις σκόλες καὶ χονδρὰς μπούκλες;

ΜΟΝΟΝ Ο ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τηλ. 26-116

μπορεῖ νὰ σὰς προσφέρῃ τοιαύτην.

Ἀγ. Κων)τίου 11 Δρχ. 70

Ἀγ. Κων)τίου 12 Δρχ. 100

Ὁ Διευθυντὴς τῶν ἀνωτέρω καταστημάτων καὶ γνωστὸς καλ-
λιτέχνης κομμωτὴς κ. Μ. Λαμπρόπουλος ἀνεχώρησε διὰ Παρι-
σίους τὴν 15ην Νοεμβρίου διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Πατρίς II» πρὸς
μελέτην τῶν τελευταίων μοντέρνων κτενισμάτων καὶ καλλιτεχνι-
κῶν κομμώσεων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΪΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΑΣΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

ΕΡΜΟΥ 21

ΑΡ. ΤΗΛ. 21.400

ΑΡ. ΤΗΛ. 23.861

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΔΙ
ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ. - ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ ΠΛΕΟΝ
ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ ΔΙΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κάθε Κοσμική καί Κοκέτα Κυρία
προτιμά τὰ Μαλλιά του

ΜΠΟΝ ΠΑΣΤΕΡ και του ΣΑΙΝΤ-ΕΠΕΝ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ : ΤΑ ΛΕΠΤΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΑ

Πωλούνται εις πλουσιωτάτην συλλογήν στερεών χρωμάτων
Δέν προσβάλλονται από τον σκώρον
και ζυγίζουν ακριβώς 50 γραμμάρια

Δ. ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ, Έρμου 13, Αθήναι.
ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ και ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ, Έρμου 17, Αθήναι.
Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Έρμου 17, Αθήναι.
ΕΥΘ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ, Εὐαγγελιστρίας 30β, Αθήναι.
ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ, Αἰόλου και Σταδίου, Αθήναι.
Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ, Καλαμιώτου 15Α, Αθήναι.

Γεν. διντηρ. Κ. ΚΟΣΜΙΔΗΣ και Κ. ΘΩΜΑΪΔΗΣ, Κλειτίου 4β, Αθήναι

ΚΛΙΝΙΚΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΥΒΕΛΑ

Καρύλου 16 Α - Τηλέφ. 24428
"Ωραι επισκέψεων 8-10 π. μ.
και 3-5 μ. μ.

Πάντα δραστικά & αρματισμένα
όταν πλένετε με το σαπούνι
« ΠΛΟΥΤΟΣ »
Ζητήσατέ το επιμονώς από τον
προμηθευτήν σας
Κ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ - ΜΠΕΙΡΟΥ 42 - ΑΘΗΝΑΙ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτέραν
συλλογήν χάρτου ταπετσαρίας εις
τιμάς έργοστασίου.

Από 22 δραχμάς και άνω τό τε
τραγωνικόν μέτρον μετά τοποθε
τήσεως.

ΜΟΔΑ ΦΘΗΝΙΑ

ΤΕΧΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΛΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Εὐαγγελιστρίας - Περικλέους 58
παρελήφθησαν τὰ τελευταία Παριζιά-
νικα Μοντέλλα, εις πλουσίαν συλλογήν
χειμερινῶν ὑφασμάτων, ἥτοι :

Παλτά σπέρτ μάλλινα από δρχ. 550.-	
Παλτά με γοφνες μάλ- λινα	» » 850.-
Παλτά Ντρά με γοφ- νες	» » 1250.-
Παλτά δερμάτινα λούτρ Ταγιέρ με ὑφάσματα	» » 1500.-
Άγγλιας	» » 650.-
Φορέματα μεταξωτά ..	» » 550.-
Φορέματα μάλλινα ...	» » 350.-
Ρόμπες φανελλένιες ..	» » 175.-
Κορσέδες επί μέτρῳ ..	» » 250.-

*Αναλαμβάνομεν παραγγελίας ὥς και
ἐπιδιορθώσεις. Παράδοσις αὐθημερόν.
Έργασια ἡγγυημένη.

ΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Π Α Σ Α

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΜΑΜΙΝΩΝ ΠΛΕΚΤΩΝ
Ν. Κ. ΕΥΜΟΛΠΙΔΗΣ - ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 45 Α' ΤΗΛ. 23.864

Μαθημέρα φίλτατη μου Πόσο χαριτωμένη είσαι μ' αυτό
πλεχτό ταγιέρ! Βιεννέζικο είναι ή Παριζιανικό;
Αθηναιεύτατον αγαπητή μου. Τό παρήγγειλα δὲν
ΕΡΓΑΝΗ, ὁδὸς Ἰπποκράτους ἀριθ. 45 α' - Τηλ. 23 864

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΖΩΗΝ

Διὰ νὰ ἐπιτύχετε εἰς τὴν ζωὴν
σας, διὰ νὰ πραγματοποιήσετε ὁ-
λους σας τοὺς σκοποὺς, ὅλας σας
τὰς φιλοδοξίας, μελετήσατε τὰ κά-
τωθι ἔργα, διδάσκοντα κατὰ τρό-
πον θετικὸν τὴν πραγματοποίησιν
περισσότερας ὑγείας, ἐπιτυχίας,
εὐτυχίας εἰς τὴν ζωὴν μας.

*Αθ. Ἀθανασούλη, ΨΥΧΟΕΚΠΑΙ-
ΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ (ἔκδο-
σις 3η).

Μία τέλεια μέθοδος, πρακτικὴ καὶ σα-
φής, πρὸς κατανόησιν τῶν νόμων τῆς
ζωῆς καὶ ἀνάπτυξιν καὶ σταθεροποίησιν
τῶν ψυχολογικῶν προσόντων : λογι-
κῆς, πρωτοβουλίας, προσοχῆς, αὐτοκυ-
ριαρχίας, ἐνεργητικότητος, προσωπικοῦ
μαγνητισμοῦ, αἰσιοδοξίας, ὁργανικοῦ καὶ
ψυχικοῦ σθένους καὶ λοιπῶν προσόντων,
ποὺ ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Δρχ. 40

*Αθ. Ἀθανασούλη, ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΖΩΗΝ (ἔκδοσις 2α).

*Ἐν τῷ ἔργῳ τοῦτῃ ὑποδεικνύονται αἱ
βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθε ἄνθρωπος
δύναται νὰ δημιουργήσῃ μίαν ἀνοτέραν
ζωήν, γόνιμον καὶ ἁρμονικὴν, συμφωνο-

μὲ τὰς βαθείας τάσεις τοῦ εἶναι του. Ἐ-
γόνται ἐπίσης ἐν αὐτῷ πλείστα ζητήμα-
τα, ἀφορῶντα τὴν ψυχικὴν ζωὴν, καὶ τὰ
προβλήματα ποὺ ἐγείρονται ἐνῶπιον παν-
τὸς σκεπτομένου ἀνθρώπου. ... Δρχ. 35

Dr Paul Carton. Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ
ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ (πρόλογος Ἀθ. Ἀ-
θανασούλη).

*Ἐν τῷ ἔργῳ τοῦτῳ ἀναλύονται τὰ
βαθύτερα αἷτια τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῆς
ὕγείας. Καθορίζονται οἱ συνθετικοὶ νό-
μοι τῆς ὑγείας καὶ δίδονται συγκεκρι-
μένα ὑποδείξεις διὰ τὴν ὁργανικὴν καὶ
ψυχολογικὴν ὑγείαν, τὴν ὁρμὴν δια-
τροφῆς κλπ. Δρχ. 30

Dr M. C. ΟΔΗΓΟΣ ΟΡΘΗΣ
ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΖΩΗΝ (πρόλογος Ἀθ. Ἀθανασού-
λη).

Πολύτιμος σύμβουλος τῆς ὁρμῆς συμ-
περιφορᾶς εἰς ὅλας τὰς σπουδαίας ἐκ-
δηλώσεις τῆς ζωῆς : οἰκογένειαν, δια-
σκεδάσεις, συναναστροφάς, ἀπὸκτησιν
καλῶν σνηθειῶν, αὐτομόρφωσιν, καλ-
λιέργειαν τῆς διανοίας καὶ τῆς ψυχῆς
κλπ. Δρχ. 35

Πλ. Δρασκούλη, ΒΙΟΝΟΜΙΑ (πρό-
λογος Ἀθ. Ἀθανασούλη (ἔκδ. 3η)).

Μία βαθύτερα κατανόησις τῶν νόμων
τοῦ βίου καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τοῦ
ἀνθρώπου. Δρχ. 30

Πωλοῦνται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα : Σι-
δέρη, Κολλάρου, Σαλιβέρου, Κάνικμαν,
Δ. Δημητράκου, Ἐλευθεροδάκη, ὁδὸς Στουρ-
νάρα, καὶ Σαριδάξεδάνη ὁδὸς Στουρ-
νάρα. Διὰ τὰς ἐπαρχίας Δρχ. 5 ἐπὶ
πλέον δι' ἑκαστον. Εἰς Ἀγγλον : Βι-
βλιοπωλεῖον Σπύρου Γρίβα, 11 Bld Saad
Zagloud, Ἀλεξάνδρεια.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς
Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ.
1.60.

ΚΑΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱατρός Μαιευτὴρ Γυναικολόγος
Ὁδὸς Σκαλιστήρα 8α
(Λυσισατεῖον. 3 1) 2-6

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΘΥΣ

πάσης ἀξίας, παντός είδους ὁρολό-
για, παλαιὰ ἀσήμια, παντός είδους
παράσημα, νομίσματα, ΚΑΠΟΔΙ-
ΣΤΡΙΑ (Φοινίξ), παντός είδους
παλαιὰ ἑλληνικά χαρτονομίσματα,
με τὰς ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν
ἄλλων καταστημάτων. Μὴν πο-
λῆσετε τὰ κοσμήματά σας, προ-
τοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο
πρὸς τὸ συμφέρον σας. Μὴν πί-
πτετε θύματα διαφορῶν ἐπιτηδείων.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Προσέχετε εἰς τὴν διεύθυνσιν.
Κυττάξατε τὴν ἐπιγραφὴν νὰ
λέγῃ:

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁρολογιοποιὸς - Χρυσόχοος
Εὐπόλειος καὶ Ἀθηνᾶς 56

Η ΤΕΛΕΙΑ ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑ-
ΤΑΡΤΗΣΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ Η
ΠΟΛΥΕΤΗΣ ΠΕΙΡΑ ΜΑΣ
ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ ΟΧΙ ΝΑ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΩΜΕΝ ΑΛΛΑ
ΝΑ ΔΗΛΩΣΩΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥ
ΝΩΣ - ΟΤΙ ΔΕΝ ΚΑΜΝΟΜΕΝ
ΚΟΙΝΗΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΑΛΛΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΝ ΠΡΟ
ΣΑΡΜΟΣΙΝ ΤΟΙΑΥΤΗΣ ΕΙΣ
ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΩΠΟΝ - ΟΤΙ
ΚΑΤΕΧΟΜΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣ
ΤΗΝ ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡ
ΓΙΑΝ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΤΩΝ ΜΑΣ - ΟΤΙ ΔΙΑΘΕΤΟ
ΜΕΝ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ
ΛΕΞΕΩΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

ΟΤΙ ΕΧΟΜΕΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΣ

ΜΗΤΣΟΣ
ΑΙ ΤΕΛΕΙΚΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 8
ΤΗΛ. 25-881